

AKADHTMIA

ΑΟΗΝΣ

2788

72

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

1/ Τοντοπία Νάσιαστρε

ὁ Κριολὸς Πάριον.

ὡς Χοιδεὶ Ἐ. Ἀδριανῶν 1846

2/ Ο. Τραυμάδου

Ἀναμνήσιν τῶν ἐποχῶν τῆς Ν. Κορθῆς ἰολλοοροφῶν
ἐπὶ τῶν ὑαγιατικῶν ὁραματικῶν

Ἐ. Ἀδριανῶν 1857

3/ Κ. Ἐυρωίδου

Ἐκλογαία ἐπὶ ἰσορροπιῶν ὁραματικῶν ἰσορροπιῶν
Ἐ. Ἀ. ἔ. Ἀ. ἔ. Ἐ. Ἀ. ἔ. Ἀ. ἔ. Ἐ. Ἀ. ἔ. Ἀ. ἔ.

Ἐ. Ἀδριανῶν 1860

4/ Ο. Χρονολογία, Ἐ. Ἀ. ἔ. Ἀ. ἔ.

Οἱ ἑξῆς οὐρανοὶ τῆς Κορθῆς

Ἐ. Κορθῆς 1862

Ἐ. Κορθῆς 1862

1869

6/ Μόριος Βαγινῆς

Ἐ. Κορθῆς 1872

Ἐ. Κορθῆς 1872

7/ Τ. Κορθῆς

Ἐ. Κορθῆς 1866

Ἐ. Κορθῆς 1870

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
ΠΑΣΧΩΝ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Θ. Χαΐδης Θεσσαλονίκης.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

1846.

Ἄλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ θυθεσίᾳ Κυρίου.

Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους κεφ. 5: § 4.

*Διὰ τοῦτο πρῶτοι τῶν καρπῶν ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν,
ἀσεβεῖς, θρασεῖς, ἀκολάστους, ἀπειθεῖς, βαρύνους
ἐκτρέφοντες τοὺς παῖδας.*

Χρυσόστομος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αὐτῆς —

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Καθηγητὰς, Γενρασιάρχας
καὶ Σχολάρχας.

Οἱ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως συναδελφοὶ ὑμῶν, τῶν
ὑποίων ἐστὲ καὶ ὑμεῖς μαθηταί, συνειζόντες νὰ ἐκ-
τρέφωσι μᾶλλον τοὺς μαθητὰς αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ
νοουθεσίᾳ Κυρίου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διδα-
σκαλίας αὐτῶν, ἀποκλειστικῶς τοῦτο ἔπραττον, ἐφε-
στῶσης τινὸς μεγάλης δεσποτικῆς ἐορτῆς, καθ' ἣν
παύοντες οἱ ὀλίγας ἡμέρας πᾶσαν διδασκαλίαν ἐξωτε-
ρικὴν, ἐδίδασκον τοὺς μαθητὰς αὐτῶν τὰ τῆς ἐορτῆς
ἐκείνης· διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ἀπέβαινον καὶ
θεοσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι τῆς ἀναγκαιοτάτης ταύτης
διδασκαλίας μετὰ τὴν ἐπανάστασιν παραμεληθείσης,
καὶ τῆς θύραθεν διδασκαλίας ὅλως ἐπικρατούσης, ἡ
νεολογία ἡμῶν, τὸ στήριγμα καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῆς
κοινωνίας ὅλης, ἀποβαίνει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ
τὸν χρυσόστομον ἀσεβής, θρασεῖα, ἀκόλαστος, ἀπει-
θής καὶ βράναυσος, διὰ τὰ ὅποια, ὡς κάλλιον ἐμοῦ γνω-
ρίζετε, μεγίστας ὑπέξομεν τὰς εὐθύνas καὶ πατέρες
καὶ διδάσκαλοι· πατήρ κἀγὼ κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν τέ-
κνων πολλῶν, ἐπιθυμῶν χάριν αὐτῶν, καὶ τῆς νεο-
λαΐας ὅλης νὰ σταθῆ μέχρις ἐδῶ τὸ κακόν, καὶ νὰ ἐ-
πανέλθωμεν εἰς τὰ πάτρια ἡμῶν, τὰ καὶ σωτηριωδέ-
στερα, προκειμένης ἤδη τῆς μεγάλης ἐορτῆς τοῦ Πά-

σχα, ἐπεχείρισα νὰ κάμω κοινήν διὰ τοῦ τύπου τὴν τρα-
γωδίαν, ὁ Χριστὸς Πάσχων, Γρηγορίου Ναζανζηνοῦ
τοῦ Θεολόγου, θαυμασμένην οὔσαν εἰς τὰ ἅπαντά του,
καὶ ἀγνοουμένην σχεδὸν παρὰ πάντων. Ἀπόκειται δὲ
ἤδη εἰς ὑμᾶς Κύριοι νὰ θρέψητε δι' αὐτῆς τοὺς μαθητὰς
ὑμῶν δι' ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα, συγχωροῦν-
τές μοι, δι' ὅ,τι ἐτόλμησα νὰ σᾶς δώσω ἀφορμὴν εἰς
τοῦτο ὁ πολλοστός ἐγὼ ἐν χιλιάσιν Ἰούδα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Μαρτίου 1846.

Θ. Χοιδάρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐπει δ' ἀκούσας εὖσεβῶς ποιημάτων,
Ποιητικῶς ῥῶν εὖσεβῆ κλύειν θέλεις,
Πρόφρων ἄκουε ῥῶν τε κατ' Εὐριπίδην·
Τὸ κοσμοσωτήριον ἐξερῶ πάθος,
Ὅθεν μαθήσῃ πλεῖστα μιστικῶν λόγων,
Ὡς ἐκ στόματος μητροπαθέρου Κόρης,
Μύστου περιμμένου τε τῷ διδασκάλῳ·
Ἡρώτην γὰρ αὐτὴν ῥῶν παραστήσει λόγος,
Μητροπρεπῶς θρηνοῦσαν ἐν καιρῷ πάθος·
Πότμοντε τὴν πρόφρασιν ἀρχῆς ἀπ' ἀρχῆς
Στέρουσαν, ὡς φανεῖσαι ὄτως αἰτίαν,
Τοῦ Μητέρ' αὐτὴν τοῦ Λόγου χρηματίσαι,
Καὶ ῥῶν ἴδειν πάσχοντα τοῦτον ἀδίκως.
Εἰ μὴ γὰρ ἐσθάλημεν ἀπροσεξίῳ,
Οὐκ ἂν κατεκρίθημεν ἀρχῆθεν μῦθον·
Κἄν μὴ διεφθάρημεν ἐρπετοῦ δόλω,
Μηδ' ἢ φθοράτ' εἰσηλθε θηρὸς ἀπάτη,
Καὶ πότμον ὑπέστημεν ἐνδίκῳ χρίσει,
Ὡς μὴ τὸ κακὸν ἀδιάφθορον μέρη,
Οὐκ ἦν βροτωθῆναι τε, καὶ τλήσαι μῦθον,
Τὸν ζωοποιὸν δεσπότην Θεὸν Λόγον,
Ἀφθαρίσοντα τὸ φθαρὲν γυλαγάθως,
Καὶ ζωοποιήσοντα τὸ βροτῶν ἅπαν.
Μέροντος αὐτοῦ δ' ἀκερώτου τοῦ Λόγου,
Ἥδ' οὐκ ἂν ἐκπέφηνε Μητρη Δεσπότην·
Καὶ τότε ῥῶν ὀρώσα πάσχοντ' ἀδίκως,
Θρηνοῦσ' ἀρηλάλαξε, τετροχωμέρη.
Πρόσωπα γοῦν τῷ δράματι εἰσὶ μοι τάδε,
Μήτηρ πάραγρος, παρθένος μύστις, Κόρη
Αἰ συμπαροῦσαι μητρὶ τῇ Δεσπότην.

ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΕΟΤΟΚΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΣ.

ΙΩΣΗΦ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ Ἀρχιερέων.

ΧΟΡΟΣ Παρθένων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ΘΕΟΛΟΓΟΣ.

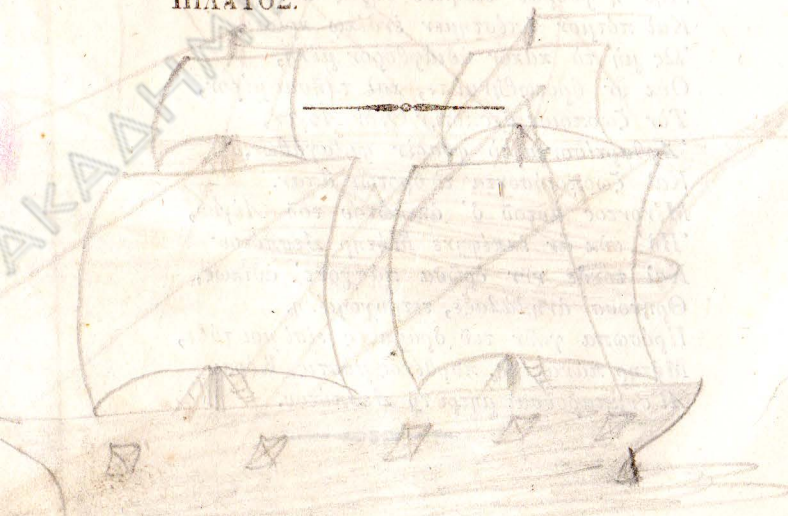
ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ,

ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ.

ΦΥΛΑΚΗ.

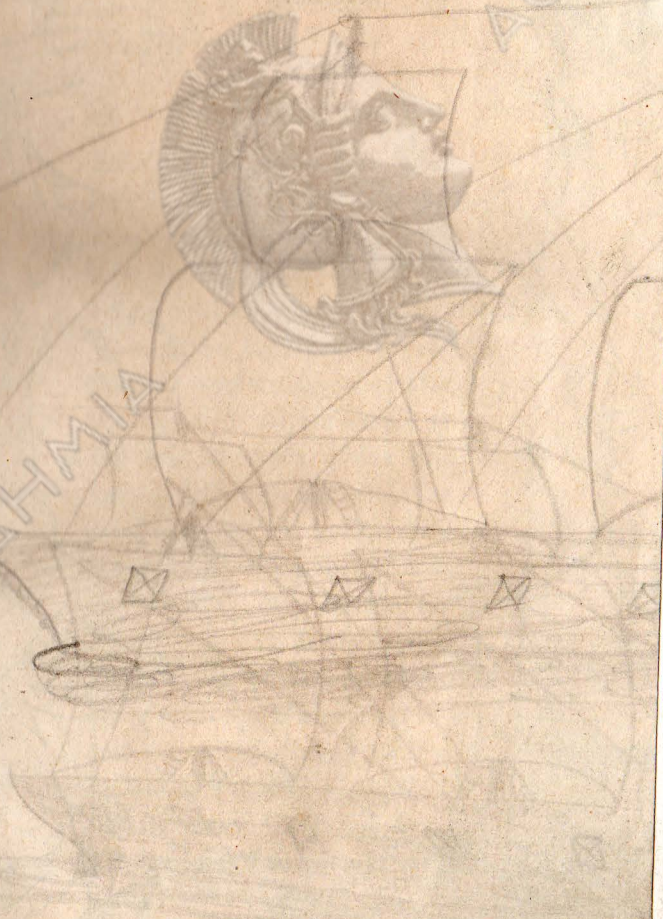
ΠΙΛΑΤΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΑΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

Γρηγορίου Ναζαριζηνού τοῦ Θεολόγου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

Θεοτόκος

Εἶθ' ὄφελ' ἐν λειμῶνι μὴδ' ἔρπειν ὄφεις,
 Μὴδ' ἐν νάγκαισι τοῦ δ' ὑπεδρεύειν δράκων
 Ἄγκυλομήτης· οὐ γὰρ ἐκ πλευρᾶς ρῦμα,
 Μήτηρ γένους δόξης ηἰπατημένη,
 Τόλμημα τολμῶν παντότολμον ἀνέτλη,
 Ἔρρους ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη,
 Θεώτεως πεισθεῖτα τυχεῖν αὐτόθεν,
 Οὐδ' ἂν φαγεῖν πείτασα καρποῦ τὸν πόσιν,
 Τοῦ μὴδὲ συμφέροντος αὐτίκα σφίσι,
 Λειμῶνος ἐξῴμιστο τοῦ πανολβίου,
 Λύμην κατακριθεῖσα, καὶ λυγρὸν μόρον,
 Μήτηρ τέκνων τ' ἤκουσεν ἐκ δυσκοιτίας
 Μογοστοκοῦσ', ὠδίσι τ' ἐμπαρειμένη,
 Ἴδρωτ' ἂν ὄκει τήν δε γῆν ὀλεθρίαν
 Σὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν ἄρᾶς ὑστάτης,
 Ἄπερ τεκεῖν ὄριστο λύκαις καὶ στόνοις,
 Διαδοχὰς τε παραπέμπειν τῶ βίῳ,
 Διαλλαγὰς τ' ἐντεῦθεν εὐρεῖν ἐξόχους.
 Οὐδ' ἂν γένοςτ' ὄλωλεν ἀνθρώπων ἅπαν,
 Καὶ τὸν δυνατὸν ἀλθανεῖν ἔπεισέ πως,

Ἄγαστότητι δαπέδῳ καθιέναι,
 Καινώς βρωτωθῆναί τε, καὶ τλῆναι πάθος·
 Οἷδ' ἂν ἐγὼ πέφυκα μήτηρ παρθένος,
 Καὶ νῦν ἔκλυον υἷὸν ἔλχισθαι κρίσει,
 Οὐράνιον, γήινον ἀκραιφνή γοναῖς·
 Ἴδεῖν τ' ἔφριττον τόν δε καθυβρισμένον;
 Ἄτερ δαλῶν φέρουσα, φεῦ, δεινὴν φλόγα,
 Ἦ σφόδρα μαιμάσσει με, καὶ στροβεῖ κέαρ,
 Καὶ καρδίαν δίεισιν, ὡς ῥόπτρον μέγα,
 Ὡς νητρικῶς ἤϊσε Συμεῶν γέρον,
 Τηλευκόποις ὄμμασι πάντως προβλέπων.
 Ἦπου μεγίστη γίνεται σωτηρία,
 Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ,
 Τὰ πάντα συμφέρουσα τῷ δ', ὥσπερ θέμις,
 Μηδὲ πρὸς ἄλλου πρόφασιν τινα κλύη,
 Ἄλλ' ἔστι συμφρονοῦσα γνησίῳ πόσει·
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ καίρια,
 Αὐτῆς προδούσης ἄνδρα, καὶ κράτους κλέος·
 Φιλεῖ γὰρ ὕβρις ἢ πάλοι τίχτειν νέαν.
 Ἐκ δακρῶν δάκρυα καταλείβεται,
 Ὡν οὔτε μέτρον, οὔτ' ἀριθμὸς ἐστί τις.
 Κακῷ γὰρ κακὸν εἰς ἄμιλλαν ἔρχεται·
 Ὅθεν πότνια φύσις ἠτιμωμένη,
 Στένει, κλάουσα συμφορὰς πεφυρμένας,
 Διαδοχὰς τε τῶν ἀφερτάτων πόνων,
 Τὸν πάντα συντήκουσα δακρυόεις χρόνον·
 Ἐπεὶ πρὸς ἐχθροῖς ἤσθητ' ἠδίκημένη,
 Καὶ μητρὸς αὐτῆς πρωτοπήμον· βλάβη,
 Ὡν πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθὸν ἔκγονοι·
 Βοᾶ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δεξιᾶς
 Πίστιν μεγίστην, καὶ θεὸν μαρτύρεται,
 Ἐγὼ καὶ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὑπο,

Οἶον πατρώων μὴ λιπεῖν ἐσθλὸν χθόνα·
 Στυγεῖ δὲ κόσμον, οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται·
 Εἰς τοῦτο γὰρ νῦν ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας,
 Ὅσθ' ἡμέρος μ' ὑπέηθε, γῆτε καὶ πόλι·
 Λίξαι μολοῦσαν δευρο φύσεως βλάβας·
 Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόνων,
 Τίκτουσα, μὴ τίκτουσα, φεύγουσ' αὖ τόκους
 Δύστην· ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
 Τίκτουσαν, οὐ τίκτουσαν, ὡς ὑπὲρ λόγον·
 Τόκον γὰρ ἐγνων ἄτοκον, τί γὰρ φράσω;
 Πόνους φυγοῦσα, καὶ φθορὰν νῦν, καὶ πάθη·
 Οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίφογον φάτιν
 Τινὸς πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον, ἢ χαλκὸς βαφάς·
 Οὐ γὰρ κορείης ἄμμη διέρθειρέτις,
 Καὶ παῖδα πῶς ἔτικτον; ὦ θάμβος μέγα·
 Ὑβρισμένον δὲ τὰ νῦν πῶς οἶσω βλέπειν;
 Πόνους φυγοῦσα, πῶς ὀδυνῶμαι κέαρ;
 Ἄνηλάλαξα, πῶς πάλαι χαρὰς ἔπο,
 Ὅτι ἦλθεν εὐάγγελος, ἀγγέλλων τόκον,
 Φράζων ἄλυξιν δυσμενῶν βροτῶν γένει,
 Καὶ γηρόστνον χάσμα μοι φέρων μέγα·
 Λόγοις δὲ τοῦδ' εὐπλαγκτος οὐκ ἐφαινόμενην·
 Πεισθεῖσα τῷ φέροντι· θέσκελον φάτιν,
 Οὐχὶ σφάγιον μηνύουσάν μ' ἐκτεκεῖν,
 Ἄλλ' ὡς ἀνακτα γῆστε καὶ παντὸς πόλου·
 Ὅμως δ' ἔθυσον καὶ γυναικείῳ νόμῳ,
 Ψυχῆς τ' ἔπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης,
 Λάκουσ', ἀνευφημοῦσα τὴν ἀγγελίαν,
 Θυηράγον φέρουσάτ' εὐώδη φλόγα,
 Οἶον θύειν φράξουσιν οἱ θεοπρόποι,
 Ζῆλον ἔμπυρον, πνεῦμα συντετριμμένον,
 Ἐρωτάτ' εὐκάθεκτον ἐνθερμον λίαν,
 Ἄθυσιαν οἶδαμεν ἐφημουμένην·

Καί πως στροβηίμου σπλάγχνα νῦν δριμύ βέλος,
Κάγῳ πρόθυμος ἔννουχος δραμεῖν θέλω,
Ἴδειντε παιδὸς ἦν κακωσύνην πάθοι,
Αὐται δ' ἐπεισάν μ' ἡμέρας μίμνειν φάος.

Χορὸς Δέσποινα ! νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει.

Θεοτόκ. Ἄνδρες τρέχουσιν ἐμφανεῖς ἔξω πύλης·
Τί δ' ἐστὶ; μῶν γε δυσμενῶν ἀγγέλλεται
Λόχος κρυφαῖος ἐστάναι κατ' εὐφρόνην ;

Χορ. Ἐννουχος ἐχλος ἐν θαρύβω συρρέει,
Στρατὸν, πόλιν τε πᾶσαν ἀν' ὄφραν βλέπω,
Λαμπτήρας εἰσφέροντα, καὶ πολλὰ ξίφη.

Θεοτόκ. Καὶ νῦν πρὸς ἡμᾶς νῦν τις ἐν σπουδῇ ποδὸς
Στείχει, νέον τι πράγμ' ἔχων ἴσως φράσαι·
Ἴδω, τί λέξει, καὶ τίν' ἀγγελεῖ λόγον.

Χορ. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτῃ παρθένε.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,

Πολλὴ μὲν ἐν βροταῖσι, κοκκ' ἀκόνημος,
Ἄγνη κέκλησαι, τῆς δε γῆς ὄσοι πέδον
Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς δρῶντες ἡλίου,
Τὰ νῦν δὲ τάλαιν' ἢ πάλαι μακαρία.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; ἤ ποῦ τις μ' ἀποκτεῖναι θέλει ;

Χορ. Οὐκ, ἀλλὰ παῖς θνήσκει σὸς ὑπ' ἀλαστόρων.

Θεοτοκ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπάλεσας γύναι·

Χορ. Ὡς οὐκέτ' ὄντος υἱέως, φρόντισε δῆ.

Θεοτόκ. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;

Καὶ πᾶν μεθήσεις ἀπρεπὲς ῥῆμα φέρειν ;
Τὸν ὄντ' αἰεὶ γὰρ, μηκέτ' εἶναι, πῶς λέγεις ;
Ἐδσημος ἴσθι, κἄν τις σοι χρεῖα λέγειν,
Λέγ', ὡς προσήκει, μηδ' ἀτιμάτης θεῶν.
Γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι·
Καινὸν δὲ πινεῖν αἴμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ·
Θακεῖν τὸ ἀθάνατον, οὐκ ἔχει λόγον·

- Ἐτικτον αὐτόν, οἶδα δ', ὧς ἐγεινάμη.
- Χορ.* Ὁ τλήμων, οὐκ οἶσθ', οἱ κακῶν ἐλήλυθας,
Καὶ τοὺς δε κινεῖς, κήναμοχλεύεις λόγους·
Ἡοῦς φανείσης, υἱέως γ' ὄψει μόνον,
Ὡς πάννουχον κρίνουσιν οἱ μαιφόνιοι.
Καὶ τρι δέδορκ' ἐνθάδε τῶν παιδός τινα
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ' ἠρεθισμένον,
Σπουδῆ πρὸς ἡμᾶς τὸν δ' ἰθύνοντα δρόμον.
Δείκνυσι δ' ὧς τι καινὸν ἀγγέλλει, παρῶν.
- Θεοτόκ.* Τί δή ποτ' ἄρα σημάναί νεόν θέλεις;
- Χορ.* Ἴδω, τί λέξαι πνευστιῶν οὗτος θέλεις;
- Ἀγγ.* Οἴτοτοί.
Καλλίστα, πότνα, σεμνοτάτα Μαρία,
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
Ἀπωλόμεσθ' οὐ δυσμενῶν τάχ' ὑπό του.
- Θεοτόκ.* Τίνα θροεῖς αὐδάν, τίνα βοᾷς λόγους;
Ἄγ' εἰπέ, τίς φοβεῖ σε φήμ' ἀθῆς νέα;
- Χορ.* Ἐκλυες, ὦ, ἄτες, ὦ, ἤκουκας ὄς,
Ὅς παῖδα σὸν προὔδωκε τοῖς μαιφόνιοις;
- Θεοτόκ.* Πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν;
Τίς ἐστί; μῶντις τῶν φιλεῖν εἰλπισμένων;
- Χορ.* Ἀργυροδέκτης, δύστροπος μύσσης λέγει,
Ἀργυροφύλαξ, ἀργυροτρόκτης πλέον.
- Θεοτόκ.* Οἴμοι! τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῶ κακόν,
Εἰ τοῖς φιλεῖν δοκοῦσι κατειργάσμεθα·
Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον ἄτολμον τάλας.
Τί δ' ἐγκαλῶν προὔδωκε παντευσργέτην;
Ἦ τίς λαβὴν δράματος ἦν τῷ μινιόλῃ;
- Χορ.* Ἄκουε τοῦδ', ὄς σοι τρανῶς πάντ' ἀγγελεῖ.
- Ἀγγ.* Ἄκουε τλήμων ἢ τὸ πρὶν πανολβία,
Ἄκουε, οὗς σοι δυστυχεῖς φέρω λόγους.
- Θεοτόκ.* Αἰ, αἰ, διοιχόμεσθα· δηλὸς εἶ λόγος·

Κακῶν γὰρ ἦκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.
 *Αγγ. Κακῶν μὲν, ἀληθῶν δ' ὅμως. τί γὰρ φράτω;
 Ἐπεὶ τὸ πάσχα καινόν, ὡς ἔφη, φάγοι,
 Μύσταις ἄριστον παραθεῖς δεῖπνο· μέγα,
 Δείξας τ' ἐν αἰνίγμασι τὸν αὐτοῦ πράτην,
 Ἐπειτα νίφας τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας,
 Ἐξείσιν, ὡς εἴθις, ἔλαιῶν εἰς ὄρος,
 Βίπων τοῖς μύσταις πάνθ, ἃ νῦν πάθοι·
 Καταρτίσας πάντας τε μυσταγωγίαις,
 Πολλοῖς ξὺν ἄλλοις καὶ τὰδ' εἶπε πρὸς θεόν.
 Πάτερ μέγιστον νῦν πάρασθέ μοι κλέος.
 Τὸ παρὰ σοὶ γὰρ μὴ λιπῶν ποτε κλέος,
 Εἰς μεῖζον ἤξω, δυσμενῆ κτανῶν βροτῶν,
 Ἐθνήτε διδοῖς πάντ' ἔχοντι πρὸς σέθεν.
 Λαβῶν δὲ πάντας, χ' ὡς ἀριστεῖον σφέων
 Ὑπερκρεμασθεῖς, αὔγε σαῖν χεροῖν νέμω·
 Κυδρούμενος δὲ τοῖς ἀριστεύμασί μου,
 Κάλει φίλους εἰς δαῖτα, μακάριος εἶ,
 Μακάριος τοιάδε διειργασμένος.
 Ὅ δ' αὔθις ἀφίησιν, ὡς βροντῶν, ὅπα,
 Δηλῶν κλείσμον ἀίθεροτρόμῳ βοῇ·
 Καὶ πρὶν κλείσας, νῦν κλείσωσε πλέον.
 Ἐπεὶ δὲ μύσταις ταῦτ' ἐνηγήθη ξένως,
 Ἦκει πρὸς αὐτοὺς ἐν τόπῳ τοῦ χειμάρου,
 Πρὸς κῆπου, ἦχι πολλάκις συνήγαστο,
 Ὅν οὐδ' ὁ πράτης ἀγνοῶν, νυκτῶν μέσον
 Ἐρθασεν, ὄγλον τῶν μαιρόνων ἄγων,
 Ξιφηροῦντας, καὶ φρονοῦντας ἐν θράσει·
 Ὅς καὶ προσιῶν, ὡς φίλος διδασκάλῳ,
 Ῥαβὶ προσειπῶν, χαῖρ, ἐφίλει δυστρόπως·
 Θεοτόκ. Φεῦ, Φεῦ. Τί χειρόν τοῦδε τολμήσειέτις;
 Τί γοῦν πρὸς αὐτὸν ἀντέφητε παῖς ἐμός;
 *Αγγ. Οὐκ εἶπεν οὐδὲν, πλην, ἑταῖρ', ἐφ' ᾧ πάρει;

Ἄφαρ δ' ἔβαλλον χεῖρας οἱ μαιφόνιοι·
 Ἄμμες δ' ἀφέντες, ἄλλος ἄλλη φεύγομεν.
 Πέτρος δ' ὁ κλεινὸς καὶ λόγοις ἀκείπετο.
 Μόνος δ' ἐπιστήθιος εἶπετ' ἀτρέμας·
 Ἔδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πεπυθέναι,
 Σιγῇ λέγοντος, ὡς πρὸς αὐτὸν ἡρέμα
 Τὸν δύτροπον πρᾶτην γε τοῦ διδασκάλου·
 Τῆς ἀσθεΐας, ὦ τάλ', οὐ φοβῆ Θεόν,
 Οὐ θεσμὸν αἰδῆ τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας;
 Ἀδάμ τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν,
 Καὶ Πατριάρχας ἐκλελεγμένου γένους;
 Μύστης φανείς σὺ, συμμαθητὰς αἰσχύνεις.
 Τὸν μυσταγωγὸν, φεῦ, προδοῦς ἀργυρίου,
 Προῦδωκας αὐτὸν εἰς φόνον μαιφόνιοις·
 Οὐκ εἶπεν; οὐ σῆς πρῶνοῦράτο φρενὸς,
 Σκοπεῖν, ἐφ' οἷσι νῦν ἐκὼν ἀλγύνεται;
 Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγαροῦν γνοίης τάχει·
 Εἴθ' ἴσθι, πατὴρ εὐσεβὲς θάλλπει γένος.
 Εἰ μὴ γὰρ ἔρκοις Ἀβραάμ ὑπεσχέθη,
 Οὐκ' ἂν ποτ' ἔσχε, μὴ τὰδ' ὑπεξίεναι,
 Κάντεῦθεν ἡμῖν ἀποδοῦναι τὴν δίκην.
 Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν τὰδ' ὑποστῆναι πάθη,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνοντα κάντεῦθεν μέγα;
 Νῦν δ' ἐκ χθονὸς μὲν ὧκ' ἂν ἔρχηται πάλιν·
 Καινῶς ἄνεις, σίγα, δέξεται χρίσιν.
 Ἄλγων, ἀθυμῶν πατρὶ σὴν ἀμαρτίαν,
 Λαοῦ τε τοῦδε μαινόλου τολμηρίαν,
 Ὡς καὶ προεῖπε Δαυΐδου γλώσση πάλαι,
 Οὐκ ἀγνοῶν τι καὶ πρὸ τῆς τολμηρίας,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαίαν ἐνδόξων λόγων,
 Ἔργων τε κλεινῶν μυρίων θαυμασίων·
 Ὅψεθε δ' ἐν πατρὸς μολοῦντ' αὔθις κλέει,

Κρίσιν φέροντα ζῶσι καὶ τεθνηκόσι,
 Καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ κατ' ἀξίαν.
 Πῶς γοῦν προσόψει σῦτε καὶ μαιφόνου;
 Ἦ ποίαν οὐκ ἐκτίσεται ἔνδικον τίσιν;
 Πλήν καὶ πρὸ τοῦδε τίσεται ἔνδικον τίσιν,
 Εἰ μὴ χέρας νίψεσθε τὰς μαιφόνους,
 Ἄς, ἢν θέλητε κάντανῦν ξυιέναι,
 Αὐτὸς ρυτοῖς νάμασιν ἀπομόρξεται.
 Ἦ σῆς γε τόλμης νῦν μάθης γεγευμένος,
 Σὺν σοὶ δὲ καὶ πᾶς τῶν ἀλαστόρων ὄχλος.
 Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν,
 Ἦν μῆτι πάθης, ὧν φόβος πολὺς κρατεῖ.
 Καγὼ προφήτης τῶν λόγων γενήσομαι.
 Ἄλλ' ἐκ ποδῶν ἀπιθι καὶ στυτοῦ πέρι
 Φρόντιζε, αὐτοῦ δ' αὐτὸς εὐγε θήσεται.
 Σὺ δ' ὡσπερ εἰκὸς, κατθανῆ κακὸς κακῶς,
 Πρώτως κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος,
 Πήδημ' ἐς ἄδην κραιπνὸν ἀρμήτας τάχα,
 Λύπη παχυνθεὶς, ὡς προδοῦς ἀργυρίου,
 Καὶ νᾶμα πυρὸς παμφάγου σε δέξεται.
 Οὐ γὰρ θέλεις νῦν ἐκφυγεῖν τιμωρίαν.
 Καὶ τῶν δε τούτῃ, προῦνέπω δέ σοι τάδε.
 Οὐ σ' ἢ πιούσα λιμπὰς ὄψεται θεοῦ.
 Οὐ νεκρεγέρτου νεκρεγερσιν κατιδοῖς.
 Ἔς γὰρ τοσοῦτον μωρίας ἀφικάνεις,
 ὧς τ' ἐξὸν αὔθις δεῖν' ἐλεῖν βουλευμάτα,
 Καὶ πάντ' ἀρέντα, προσπεσῖν διδασκάλω,
 Καὶ τῶν βλεφάρων θερμὰ χῦσαι δάκρυα,
 Βρόχον κρεμαστὸν ἐξαίψις ἀγχόνης,
 Ψυχὴν ἀφεῖναι τοῖς βροχώμασι, τρέχων.
 Ὅμως δὲ κἂν τῷς δ' οὐκ ἀπειρηκῶς σέ πως,
 Σώσει, τὸ σὸν γε προσκοπούμενος κέαρ.

Οὐ γὰρ δύναιτ' ἂν ἀγαθός που μὴ μένειν,
 Ἄλλ' ὅσσοι μὴ θέλοντα κερδάναι θέλει,
 Οὐ γὰρ νόμον τίθησιν ἐν βροτοῖς βίαν.
 Ἦκιστα τοῦδε λῆμ' ἔφυ' τυραννικόν.
 Ῥαγεῖς γὰρ αἰσχροῦς, πάγκακον ῥήξεις κέαρ.
 Ἄλλ' οὔτι ταύτη ταῦτα, μὴ σύπου δόκει,
 Ἐτ' εἰς ἀγῶνας σῦττε καὶ μαιφρόνοι,
 Καὶ πᾶσι συνδράσασιν οὐ σμικροὶ πόιοι.
 Αἰσθοῖτο δ' αὐτῶν δῆμος ὑβριστῆς ἅπας,
 Ἦτοι θανόντος, ἢ φάος δεδορκότος,
 Οὐς νᾶμα πυρός αὔθις ὑποδέξεται.
 Ὅρθῶς λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὅδε·
 Ἄκου' Ἰούδα σῶν κακῶν κατάστασιν,
 Καὶ τοι προκόψω γ' οὐδέν, ἢ σκῆψιν μόνην.
 Οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει.
 Ἐν τῇ προαιρέσει δέ, καὶ γνώμῃ βροτῶν
 Τὸ σωφρονεῖν, ἐνεστίν, εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ.
 Ταῦτ' εἶπεν, σὺν οἷδ' ἄγγελός τις, ἢ βροτὸς
 Πρὸς αὐτόν, ὧς εἶρηκα, τὸν λογοπράτην·
 Θεοτόκ. Ὡ γὰρ αἰ μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί,
 Οἷων λόγων ἄρρητον εἰσθήκουσ' ὄπα·
 Τάχ' ἐξ ὀπαδοῦ δράμα, παῖ, κατηρτύθη.
 Ὅ πολλάκις ἐδειξας αἰνιγμῶ φίλοις.
 Οὐ γὰρ σ' ἔλαθε τῶν δ' ὅς αἴτιος κακῶν.
 Ὡ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
 Σὺ ταῦτ' ἔδρασας, σὸν προδοῦς εὐεργέτην;
 Σὰ ταῦτα δαῖμον. Τίς γὰρ ἂν ἄλλος ποτὶ
 Ἐδρατεν, ἢ βούλευσε δυσμενῆς ἀήρ;
 Ὅλοιθ' ὁ δράσας, ἢ δίκη δ' ἐφίσταται,
 Αἰσχροῦς τε μύστης ἀξίαν τίσει δίκην.
 Ἄργυραμοιβέ που συνείδη τῷ λόγῳ;
 Ἄρ' εἰτέτι ζῆς, δεινὰ ταῦτ' εἰργασμένους;

Οὐδ' ὑπὸ γῆς τάρταρα σὸν κρύπτεις δέμας;
 Δεῖ γὰρ τὰ νῦν, ἢ γῆς σε κρυβῆναι κάτω,
 Ἦ πυρὸς ἐν ῥιπαῖσιν αἰθέρος θανεῖν.
 ὦ μῦθος, ὦ μέγιστον, ἔχριστον κακόν,
 (Τὸν δεσπότην προδοῦσαν ἐξαυτῷ κάραν).
 Ἐτλης προσελθεῖν, ὦν φίλος, διδασκάλω;
 Ἠλθες πρὸς αὐτὸν, ἦλθες, ἔχριστος γεγώς,
 Καὶ πατρὶ, καὶ τῷ, παντί' ἀνθρώπων γένει;
 Πῶς, πῶς προσεῖπας; πῶς κατησπάσω, προδούς;
 Γλώσση προσηύδας, καρδία μίαισ' ἔχων;
 Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπειν,
 Καὶ γαῖαν ὦ κάκιστε τολμᾶς εἰσέτι;
 Ταῦτ' οὔτε θάρσους ἐστίν, οὔτ' εὐτολμίας,
 Εὐεργέτην προδόντα, τολμᾶν προσβλέπειν.
 Ἄλλ' ἢ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν ἀναΐδει. Εὖ δ' ἐπεμνήσθην σέθεν,
 Καὶ τοι πρὸς οὐδὲν κέρδος, αἰσχύνην δέσου
 Καὶ μὴ παρόντος, κἂν θάνης, κἂν φῶς βλέπης.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κουρισθήσομαι
 Ψυχῆν, τάληθῆ, σὺ δέ, κοῦ κλύων, μάθοις.
 Μάθοις γὰρ, εὐρῶν τὴν κατ' ἀξίαν τίσιν.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
 Ἄκου' Ἰούδα τὰ πρὸς αὐτοῦ καλᾶσοι.
 Εἴλκυσεν ἐκ σκότους σε τῆς ἀγνωσίας,
 Ἔσωσέθ', ὑπέδειξε φῶς σωτηρίας.
 Δέδωκέ σοι χάρισμα πολλῶν θαυμάτων,
 Μύσταις ἔφητε καὶ σὲ συνεδριάσαι,
 Κρίναιτε φυλάς Ἰσραὴλ παντὸς γένους.
 Ἔθηκεν ἀργύρια πάντα χερσαίου,
 Ἐκοφέ σου πρόφασιν ἀναργυρίας.
 Ἐκλεπτες αἰεὶ, μὴ δόκει λεληθῆναι
 Ὅδ', ἄτε πανάγαθος, οὐκ ἤλεγχε σε

Λόγοισιν, Οὐδέ κ' πρὸς σέθεν κηκούμενος,
 Εἰδώς σε σαφῶς κηὶ πρὸ τῆς τελευτηρίας·
 Ἐνίφε κηὶ σοὺς δυσμενεστάτους πόδας,
 Ἄρτου τρύφας τ' ἔδωκε δυσμενεστάτῳ·
 Καὶ ταῦθ' ὑπ' αὐτοῦ παγκάκιστ' ἀνδρῶν παθῶν,
 Προῦδωκας αὐτὸν, δῶρα δ' ἐκτίσσω φόνου,
 Πολλῶν προσόντων· εἰ γὰρ ἦτοθ' ἀνάργυρος,
 Λαβὴν γ' ἂν εἶχες τῶν δ' ἐρασθῆναι τάχα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔχεις πρόφασιν, οὐκ ἔχεις λόγον,
 Χεῖλη διάραι, καὶ κατειπεῖν αἰτίαν.
 Οὐ γὰρ τοσοῦτον σὺ δυνήσῃ πώποτε,
 Οὐδ' εἰ γένος πᾶν δαιμόνων σοι συνδράμη,
 Καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν·
 Ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταται κτίσις,
 Καὶ πάντες ἐγνώρισαν ἐκ τῶν πραγμάτων.
 Ἄλλ' ἦγξεν ἀγχόνη σε φιλαργυρίας,
 Ἡ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν πέφυκέ πως·
 Φρούδη δὲ πίστις ἢ πρὶν ἀπόλωλέ σοι.
 Τοιόςδε φανείς, φῶς ὄραν τολμᾷς τάλα;
 Ἡ τὸν πρὶν οὐκ ἄρχειν Θεὸν δοκεῖς ἔτι,
 Ἡ ζυγὰ δίκης ἐν κενοῖς κεῖσθαι τὰ νῦν;
 Ὡ κακὸν ἔρονος, οὐποτ' εἰ ῥίζης θροτῶν,
 Πικρῶν δὲ ῥιζῶν φημί σ' ἐκπεφυκέναι,
 Ἄλαστος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ φθόνου,
 Φόνου, πότμουθ', ὕσατε γῆ τρέφει κακά·
 Οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ Θεοῦ φῦναί σ' ἐγὼ,
 Εἰδυῖα καίπερ, ὡς τὸ πᾶν προαίρεσις·
 Θεὸς γὰρ οὐκ ἄκοντα σαώζει βία·
 Ὡ δύστροπ', ὦ κάκιστε καὶ μισαιφόνε,
 Ὅσον πέπραχας, πεπρακῶς εὐεργέτην,
 Αὐτός σ', ὅν ἐλπίς παιδὸς εἶναι πατέρα,

Πρόρριζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί·
 Ἐρρ' αἰσχροποιά, φιλίας διαφθορεῦ·
 Ἀπέπτυσ', οὐδ' ἀπόντι σοι δεῖ συλλαλεῖν·
 Τὸν γὰρ δόλιον καὶ Θεὸς βδελύσσεται.
 Ὡ παῖ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ' ὅπως χρῆ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματος,
 Ἀλλ' αὐτὸς εἰδῶς, ἀγνοεῖν πάντα θέλεις ;
 Ὅλοιτ' ὄλοιτο πανδίκως κακεργάτης·
 Ἐρρ', ἔρρε, παγκάκιστε καὶ μαιφόνε·
 Ὅλλοι' ἐγὼ δὲ ζῶντα παῖδ' ἐπόψομαι,
 Κἄν νῦν στένουσα πολλά, καὶ πεπληγμένη
 Κέντροις ἀνίας, ἢ παντλήμων δακρύω·
 Γυνὴ γάρ εἰμι, καπὶ δακρύοις ἔφυν.

Χορ. Αἱ, αἱ, αἱ, αἱ·

Σίγα, σίγα, παῖδ' οὐκέτ' ὄψει ζῶντα σόν.

Θεοτόκ. Οἴμοι τί θρηνεῖς ; τίς δὲ δράματος λαβή ;

Χορ. Οὐκ οἶδ', ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὄδ' ἄγγελος,
 Λέξειν τὰ κείθεν σοῦ φίλου παιδὸς πέρι·

Ἀγγ. Ἐδοξε θανεῖν παῖδα σόν τῇ δ' ἡμέρα,
 Γραμματέων ψήφωτε καὶ πρεσβυτέρων·

Θεοτόκ. Οἴμοι προσῆλθεν ἐλπίς, ἦν, φοβουμένη
 Πάλαι τὸ μέλλον, ἐξετηκόμην γόοις.

Χορ. Ἄρα τίς ἀγὼν, τίνες ἑβραίων λόγοι,
 Καθεῖλον αὐτὸν, καπεκύρωσαν θανεῖν ;

Θεοτόκ. Γυναῖκες, αἱ τῆς δ' ἐγγὺς ἐστὲ ξυμποράς,
 Γυναῖκες οὐκ ἀνέξετ', οὐκ ἀνέξομαι,
 Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαγῆτομαι
 Βίου, θανοῦσα, χαίρειτ', οὐκέτ' εἰμ' ἐγὼ.
 Σὺ δ' εἶπέ, τίνι κέρριται τρόπῳ θανεῖν
 Παῖδ' ; ἄρα λευσίμῳ χειρὶ ψῆρος θανεῖν ;
 Ἢ τῷ σιδάρω πνεῦμ' ἀπορρήξαι κρίσις ;

Ἄγγ. Ἐτύγγανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
 Βαίνων, πυθέσθαι δ' ἤθελον τοῦ δὴ πέρι·
 Σὼ γὰρ αἰεὶ ποτ' εἶχον εὐνοϊαν τέκνω,
 Βλέπων νίν οἷ, ἔρρεξε θαύματ' ἐν βροτοῖς,
 Κἀμοῦ δὲ διοίνοιξεν ὀμμάτων κόρας.
 Ὅρῳ δ' ὄχλον δραμόντα, καὶ φθάσαντ' ἄκραν·
 Ἀστῶν δὲ δὴ τιν' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδὼν,
 Τί καινόν ἐστι; μῶν τί δυσμενῶν πάρα
 Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν ἐβραίων πόλιν;
 Ὅ δ' εἶπ' Ἰησοῦν κείνον οὐχ ὄρας πάλαι
 Ἐστῶτ', ἀγῶνα θανάτου δραμούμενον;
 Ὅρῳ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὄφελον,
 Τὸν μὲν κατηφῆ, καὶ σιγῶνθ' ἐστηκότα,
 Τοῦς δ' ὥστε κῦνας αἵματος διψαλέους,
 Κύκλω περιτρέχοντας ἐγκεχηρότας·
 Ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν τι' Ἰουδαίων ὄχλος,
 Δείλιος ἀγὸς διχόμουθ' ἐφθέγγετο,
 Λόγους ἐλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως·
 Τέλος δ' ἔρη, σὸν υἱὸν ἐκπαγλούμενος,
 Ὡς ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον ἐλέπων,
 Καὶ ξυνετῶς χωροῦντα πρὸς πάντα λόγον·
 Τοῦς δ' οὐκ ἐπαινῶν, ὡς φονῶντας ἀνόμως,
 Καθ' οὗπερ οὐχ εὔρισκον αἰτίαν φόνου·
 Ἐλεξε γοῦν, ἔλεξε, τίς χρήσει λέγειν·
 Ὡς ἄρ' Ἰησοῦν κατθανεῖν, ἢ μὴ χρεῶν,
 Καὶ τόνδ' ἀφεῖναι μᾶλλον, ἢ μαιφόνον,
 Ὃν εἶχον ἐν δεσμοῖσι ληστήρων ἕνα·
 Ἐπερῥόθησαν, ὡς θανεῖν σταυρωῖ δέον,
 Ληστῆρα δ' ἀφεῖναι τε τὸν κακεργάτην·
 Ὅ δ' ἠγεμῶν ἔφητε τοῖς δ' ἐναντία·
 Ἄλλ' οὐκ ἔπειθ' ὄμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν·
 Ἄλλος γὰρ αὐθις εἶπε τῷ δ' ἐναντία,

Κραυγῇ πίσυνας, κάμαθεῖ τολμηρίᾳ·
Ἄδ' οὐκ ἐπήνει· καπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ἄχλου θόρυβος ἀθυρογλώττου μέγας,
Ὅς δὴ κέκραγε, παῖδα σὸν θανεῖν θέμις·
Κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λόγων,
Ὅς εἶπε, δεῖ σὸν παῖδα κατανεῖν ἔξω·
Ἦδη δ' ἔως πέφηνεν, ἐκρέει κνέφας,
Καὶ δὴ μιν ἐλύσουσιν ἔξω τῆς πύλης,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστὶ κρίσις·
Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇ δε λείψει τὸν βίον.

Θεοτόκ. Αἰ, αἰ, κακῶν ἀρχηγῶν ἐκραίνεις λόγον.
Ναί, ναί κακῶν πέλαγος ἡ τάλαιν' ὀρῶ
Τοσοῦτον, ὅσον μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μηδὲ περάσαι κῦμα τῆς δε συμφορᾶς.
Φεῦ τῆς Ἑβραίων τί προβήσεται φρονός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ ὀράσους γενήσεται;
Εἰ καὶ Θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν φόνον;
Καυτοῦ μὲν οὔμοι φροντίς. οὐ γὰρ που μόρος
Κατακρατήσει θανατοῦντος τὸν μόρον.

Ἐπικτον αὐτόν, οἶδα δ', ὡς ἐγεινάμη·
Στεβρᾶς φυγοῦσα τῶν τόκων ἀλγηδόνας·
Αὐτοῦς δὲ πενθῶ συμφορᾶ κεχημένους.
Ἔσται γὰρ, ἔσται ποινάτωρ δίκη φόνου,
Ὅν δυσσεβεῖς τολμῶσιν ἀνόμως φθόνῳ·
Αἰ, αἰ, αἰ.

Οὐ νῦν τὸ πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις φθόνος
Ἐβλάψε πολλούς· οὐ τσοῖνδ', ὅσον φίλους
Αὐτοῦ τὰ νῦν βλάψειεν Ἑβραίων ὄχλος.

Χορ. Τί τούς δε κινεῖς, κάναμοχλεύεις λόγους;
Ἄλωλέ σοι παῖς, καὶ κινεῖς πολλούς λόγους.

Θεοτόκ. Ὡ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;

Σωτήρα κόσμου σὺ δοκεῖς δλωλέναι ;

Χορ. Βραχὺ προβάτα, παιδὸς ὄψει σου πάθη,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
Τρέχοντος, ὃ ζῶντ', ἢ θανόντα νῦν ἴδοις.

Θεοτόκ. Οἱ μοι τί λεύσω ; χερσὶ τῶν ἀλαστόρων
Θεηγενές μοι τέκνον ἔλκη, καὶ φέρη
Εἰς δεσμάτ' ἤλθες, καὶ θέλων, ἄγη σφίσιν,
Ὁ δεσμολύτης τοῦ γένους τῶν δεσμιῶν.
Αἱ, αἱ, αἱ, αἱ.

Ταῦτ' οὐ ξυνωδὰ τοῖς πρὶν ἀγγέλου λόγους,
Οὐδ' ἐλπίσι σύμφωνα ταῖς ἑμαῖς τέκνον.

Χορ. Ἄλλὰ ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
Ὅς εἶπε παθεῖν χερσὶ τῶν ἀλαστόρων.

Θεοτόκ. Αἱ, αἱ, τί δράτω ; καρδία γὰρ οἴχεται.
Πῆ, πῆ, πορεύη τέκνον ; ὡς ἀπολλόμεν.
Ἐκheti τοῦ νῦν τὸν ταχὺν τελεῖς δρόμον ;
Μὴ γάμος αὖθις ἐν Κανᾷ, κάκει τρέχεις,
Ἴν' ἐξ ὕδατος οἰνοποιήσης ξένως ;
Ἐρέφομαί σοι τέκνον, ἢ μενῶ σ' ἔτι ;
Δός, δός, λόγον μοι τοῦ Θεοῦ πατρὸς Λόγε,
Μὴ δὴ παρέλθης σίγα δούλην μητέρα.
Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρήζω σέθεν
Φωνῆς ἀκοῦσαι, καὶ προσειπεῖν, ὃ τέκνον·
Δός μοι πρὸς αὐτοῦ πατρὸς, ὃ τέκνον, σέθεν,
Σοῦ θεσπεσίου χρωτὸς ἄψασθαι χεροῖν·
Ψαῦται ποδῶν τε, καὶ περιπτύξασθαι σε.
Φεῦ, φεῦ, τί δράτω ; καρδία μου τήχεται,
Ἔ, δεῦτε, φίλαι, δεῦτε λίπωμεν φόβον.
Προσέλθει, ἀσπάσασθε, καὶ προσείπατε·
Λάξεσθε χειρὸς δεξιᾶς, ὃ τάλαιν' ἐγώ,
Ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα.
Αἱ, αἱ, πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλωμαι.
Γυναῖκες, ὄψιν στυγνήν, ὡς εἶδον, τέκνου,

Ποῦ τεινᾶναι. ζῆν δέτ' οὐδαμῶς φέρον.

Οἴμοι, τί δράτω; πῶς λάθω λαῶν χέρας;

Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,

Κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσιτος ἔκβασις.

Τί γοῦν δράσω; πῶς φύγω τόσους βράχους;

Χορ. Οὐκ οἶδ' ἀδελφὴ φιλότατῃ δέδοικα γάρ·

Κἄμοι κατ' ὄσσων θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ.

Ὅπισθόπους δ' ἐξιθι, καὶ σιγῇ βάθι

Ἐρπ' εἰς τὰ δεινὰ, νῦν ἀγῶν εὐψυχίας,

Ἡμεῖς τ' ἐφεψόμεθα δειλαία βάσει·

Ὅχλος γὰρ αὐτὸν μαινόλης περιτρέχει,

Κ' οὐ δεῖ πελάζειν ἐγγὺς ἐν θυμουμένοις.

Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται βλέπειν

Ὅμιλος ἐχθρὸς, δυσμενής, μισφόνος,

Ὅρμήν τε δεινὸς στυγεραῖς γνώμης ῥοπή·

Ἄγριον ἦθος βαρβάρου φύσις φρενός.

Δέδοικα δ' αὐτὸν, μήτι βουλεύσας νέον,

Δριμυτέραν σοι συμφορὰν συσκευάσῃ,

Καὶ κάρτα, τὸν δ' ὄρωσα, δειμαίνω πλέον,

Μὴ θηκτὸν ὦσθ φάσγανον δι' ἥπατος,

Κἄπειτ' ἀμείζω συμφορὰν δέξῃ νέαν,

Ἐγκατα παιδὸς ἢ λεωφόρος λάβῃ·

Ἄλλ' ἐκκλίναςσι βραχὺ τῶν ἀλαστόρων,

Ἐπισκοπῶμεν δρᾶμα τῶν μισφόνων·

Ἴωμεν οὖν, Ἴωμεν, ἧχί που νάπος,

Θεοτόκ. Νικᾶτ', ἐπειδὴ ταῦτα πάσαις ἀνδάνει·

Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ἐνθ' ὑμῖν δοκεῖ·

Χορ. Ἐντεῦθεν ἀθρεῖν, ὡς ἐξ ἀπόπτου δέον.

Θεοτοκ. Δειλαί', ἐγὼ δύστηνος, εἰ παῖδ' οὐχ δρῶ

Πάσχοντα δεινὰ, μέγχι καὶ τύμβος λάβῃ·

Ὅχλος δ' ἔφυγον, ἵνα μήτι καὶ πάθω·

Τί μοι δ' ἔτι ζῆν κέρδος ἐστὶν ἐν βίῳ;

Αἶθ', αἶθε πότμον καταλύσαιμ' ἐν τάχει·

Εἰ μὴ μεγάλως καταγῆράσκειν ἔχω,
 Ὡς ἐλπίς ἐστι παιδὸς ἀνισταμένου,
 Ἐθῆντε συνάγοντος ἐνδίκῳ κρίσει,
 Ὅν συγγειεῖς κτείνουσιν Ἑβραῖοι φθόνῳ·
 Ναὶ συγγενεῖς μου τλήμονος μητρὸς λέγω,
 Οὐ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ βροτωθέντος Λόγου,
 Ὅν ἀσπόρως ἔτικτον, οἷδ' ὑπὲρ λόγον,
 Στεῖρράς τ' ἔφυγον ἐν τάχοις ἀλγηδόνας·
 Πέποιθα γάρ, πέποιθα, καὶ πολλὰ στένω,
 Πάσχοντα μὴ φέρουσα τοῦτον νῦν βλέπειν.
 Ἐτικτον αὐτὸν, οἷδα δ' ὡς ἐγεινάμην.
 Ἄλλ' εἰμ' ἀκομψος ἐκφέρειν μυστήρια·
 Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
 Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. Πρῶτα δ' ἀρξομαι λέγειν,
 Ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα,
 Φέρουσαν ἀγνὸν εἰς τὴν ἡμέρας δέμας.
 Οὐκ οἷδα τέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
 Γραφῇ τε λύσειν. Οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
 Ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω·
 Ὅμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
 Μὴ δ' ἂν θελήται, μὴ δ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
 Ἡ κατολοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνομος,
 Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ, μήτ' αὖ πόλις
 Τὸ σῶμά μου δέξειτο, καὶ ψυχὴν χέρες
 Πάσχοντος υἱοῦ, ὡς κατ' εὐχὴν ἐστὶ μοι,
 Ἐλπίς τρέφειτε, οὐκ καταισχύνει δέμε.
 Ταῦτ' οἷδα νῦν γὰρ οὐκ πέρα θέμις λέγειν
 Θρηνοῦσαν, ὡς δεῖ δικρῶν γὰρ ἄξια
 Πένποθα πόλλ'. οὐ οἷδα δ' εἴτι προσπάθω.
 Πρῶτον δ' ὅμως μοι τάγάθ' ἐτάσαι δέον.
 Τοῖς γὰρ κακοῖσι πλείον' οἶκτον ἐμβάλλω·
 Ἥμην ἀνανδρὸς, καὶ μένουσα παρθένος·

Ἄ γὰρ γυναικί σώφρον' ἔσθ' εὐρημένα,
 Ταῦτ' ἐξεμύχθουν, τοῦ θεοῦ πολλὴν χάριν
 Μετροῦντος αἰεὶ, καὶ νέμοντος ἀρθόνως.
 Πρῶτον μὲν οὖν γε κἄν προσῆ, κἄν μὴ προσῆ,
 Ψόγον γυναιξίν αὐτό τούτ' ἐφέλκεται,
 Κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει·
 Οὔπερ πόθεν παρεῖς, ἔμιμνον ἐν δόμοις
 Εἶσω μελάθρων, κομφά θηλειῶν δ' ἔπη
 Οὐκ εἰσφρούμην, Τὸν δὲ νῦν διδάτκαλον
 Αὐτῆς ἔχουσα Χριστόν, ἐξήρχουν ἔμοι,
 Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶτιν εἶδει', ὡς κελόν,
 Καὶ δόξαν ἐσθλήν πανταχοῦ κομίζεται.
 Γλώσσης τε σιγὴν πᾶτιν, ὄμμαθ' ἤσυχον
 Παρεῖχον, ἦδειν δ' οἷς μ' ἔχρην νικᾶν κόρας,
 Καὶ τίσι νίκην, ὧν τ' ἔχρην παριέναι.
 Ἀκήρατον δὲ μ' ἐκ θεοῦ λαβὼν ἀνήρ,
 Αἰθίς, τὸ παρθένειον ἄμμ' ἀκήρατον
 Τηροῦσαν, ἀπέδωκεν. Οὐδ' ἔστι λόγος·
 Τὰ πράγματ' αὐτὰ καὶ γὰρ ἀπήλεγξέ με·
 Οὕτω δ' ἔχουσα τῷ θεῷ μνηστεύομαι,
 Κἄντεῦθεν υἷόν, πῶς ἔρεῖς; ἐγεινάμην,
 Ὅπως γυνή τις οὐ κομπάσει τεκεῖν ποτέ.
 Χορ. Καλλίστα, πότνα, σεμνοτάτα παρθένα,
 Ἄνανδρον, ἦδ' ἀνυμφον ἴσμεν μητέρα,
 Μόνην σε πασῶν τῶν κατὰ γῆν μητέρων·
 Μαιευσάσης χεῖρ κληρὸν οὐ δεδεγμένη
 Κατηγόρησε, πιστὸς σοῦ θεῖος τόκος,
 Θεόν τε φῆς, ἔκλυες ἀγγέλου, τεκεῖν·
 Ἔργα δ', ἄπερ δέδρακεν, οὐ θνητοῦ γένους,
 Καὶ θάμβος ἔστιν, εἰ πάθοι θνητῶν πάθος.
 Θεοτόκ. Θαυμαστόν εἶπας, εἰ τόδ' ἐξαρχεῖ πατήρ,
 Ὡς διὰ τοῦτο τοὺς βροτοὺς ἀγάθ' ἔχειν·

Οὐκ ἄλλο γὰρ φάρμακον ἐν θνητοῖς μόρου,
 Φθορᾶς ὃ παύσει τοὺς ταλαιπώρους κακῶν
 Κἀγὼ διδάξω, ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
 Ὅ γὰρ διδάστων γινώσιν ἄνθρωπον Λόγος,
 Ἐμοὶ κατεσκήνωσε, καὶ χάριν νέμει,
 Ἐπεὶ βροτὸν πέπλακεν ἐκ γῆς ὃ πλάσας,
 Λειμῶνιτ' ἐντέθεικε φυτῶν ἐργάτην;
 Ἐντεῦθεν εἰς ὄλυμπον ἀνάγειν θέλων.
 Δράκων δένιν ἔσπευσε γυναικὸς πλάνη
 Λειμῶνος ἐκβαλεῖν τε, καὶ ῥίψαι πόλου·
 Ὅδ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ Θεός,
 Γυναικὸς ἐκφῦναί τε, καὶ Θεὸς μένων,
 Βροτὸς γενέσθαι, καὶ βροτῶν ἀναιρέτην
 Στραγεῖς κατασφάξαιτε, καὶ ῥίψαι ποσίν·
 Οὕτω σὺ πείθου, καὶ Θεὸν πρὸς γῆν δέχου
 Ἐλθόντ', ἀγαγεῖν πρὸς πόλον βροτῶν γένος·
 Καὶ σπένδε, καὶ κλείξε, καὶ τόνδ' εὐλόγει.
 Αὔ γὰρ νιν ἄψει πρὸς χθὸν, ὡς ἐκ παστάδος,
 Θρώσκοντα τύμβου; καὶ γ' ἀνιόντ' εἰς πόλον,
 Ὡς αὐτὸς εἶπε, καὶ πρὸ τοῦ Θεοπρόκοι·
 Ἐλπίς δέ μοι σύνεστιν ἀσφαλεστάτη·
 Ἐμοὶ γὰρ ὑπὲρ πάντας, οἷσι λείπεται,
 Ἐύνεστιν ἐλπίς, οὐδὲ κλέπτομαι φρένας,
 Ἐξεῖντι κεδνόν, ἠδὲ δ' ἔστι κχι δοκεῖν.
 Ὅταν δὲ μᾶλλον ἐλπίς ἀσφαλῆς μένη,
 Τὸ χάρμα ποῖον; ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις,
 Καὶ προβλέπω μὲν ταῦθ', ὅπως ἔσται τάχα,
 Λύπη δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων.
 Πάγκλυτε, παγκαλλίστα Κούρη, παρθένε,
 ἔμβρυον, ὡς φῆς, τὸν Θεὸν πλουτήσατα.
 Σὺ ταῦτ' ἐπέγνωσ, καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκόπει.
 Σοφωτέρην γὰρ ἴμεν οὕτάν σε βροτῶν.

Χορ.

Καὶ ταῦθ' ὀρώσαν, συνιέναι καὶ τέλος.

᾿Ως φρικτὰ πάντα καὶ βροτησεῖω γενεῖ,

Πλὴν τῇ τεκούτῃ δυσμαθῆ ξυνιέναι.

Θεοτόκ. ᾿Ως δυστάλαινα τῶν ἐμῶν ἀλγημάτων,

᾿Ως οἶδα μὲν πόλλ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.

᾿Ως θάμβος ἐστὶ τοῦτον ἠωρημένον

Ἴδεῖν με, καὶ θανόντα κἀν ἐκουσίως·

Ἴώ μοι, Ἴώ, αἰ, αἰ.

Ἡμίχ. Τί γοῦν; τί δράσεις; ὦ παθοῦς ἀμήχανα;

Θεοτόκ. Οὐκ οἶδα πλὴν τοῦ καταθανεῖν, εἰ μὴ τάχει

Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω.

᾿Ως ἐστὶν ἐλπίς λίαν ἀσφαλεστάτη,

Μίαν μόνην μεῖναι με δεῖ τὴν αὔριον,

᾿Ως ξυμπερανθῆ φροντίς, ἤμε νῦν τρύχει.

Ἄλλ' ὦ φίλ' οὐδέ μὴ μ' ἔρημόν σου λίπη.

Ἡμίχ. Αἰ, αἰ, θρηνοῦσα πολλὰ, τρανὸν οὐδὲν δεικνύεις.

Πῆ γὰρ μ' ἀπαγγέλλεις ἀκούειν δείματα,

Πείθεις τε πολλὰ δειματοῦσθαι τοῖς λόγοις;

Πῆ δέθρασύνεις, κούδὲν ἄρα καθαρῶς;

Θεοτόκ. Οὐ μακρὰν ἐστε πημάτων εἰλπισμένων.

Ἡμίχ. Αὐτὴ μὲν οὕτω ναὸς εἰσέβην σκάφος,

Γραφῆ δ' ἰδοῦσα, καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.

Ναύταις γὰρ ἦν μέτριος ἢ χειμῶν φέρειν,

Προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων.

᾿Ο γὰρ παρ' οἶαχ', δ δ' ἐπὶ λαίφεται βεβῶς,

᾿Ο δ' ἄντλον εἴργων ναός. Ἦν δ' ὑπερβάλη

Πολὺ ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες φορᾶ,

Παρῆκαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν,

Οὕτω δὲ καὶ γὰρ δεῖν' ὀρώσα πῆματα,

Ἄφρογγός εἰμι, καὶ παρεῖσ' ἐῷ στόμα.

Νικᾶ γὰρ. ὡς οὐκ ἐκ θεοῦ, δεινὸς κλύδων.

Σὲ δ' ἐλπίς ἀσφαλῆς εἴθε τρέφοι,

Δέσποινα πηγαίρανε, μητρὶς κωιδάνου·

Ἄλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγας·
 Τίν' ὧδε δ' αὖ δέδορξ' ἰθύνοντα δρόμον;
 Ἄ, ἄ, τίνα στείχοντ' ἀθρῶ νῦν ἐνθάδε
 Στυγνοπρόσωπον, δακρῶν πεπλησμένον;

Ἄγγελ. Δέσποινα Κούρη, δεσπότου μητηρ λόγου,
 Μητοὶ στυγνήσης· οὐχ ἐκῶν, ἄκων δ' ὅμως
 Λύπρ' ἀγγελῶ σοι πρὸς παλαιοῖς καὶ νέα.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; ὧς μοι φοιμίωμ ἄρχη κακῶν.

Ἄγγελ. Δέσποινα Κούρη, πῶς ἐρῶ; πῶς σοι φράσω;
 Σοὶ γὰρ μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον,
 Σφοδράς τ' ἀνίας, καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων.
 Ὡ πότινα Κούρη, Σεμνοτάτα παρθένε,
 Ὡς σε στενάζω, λυπρὸς ὦν, μύστης δ' ὅμως
 Τῷ μυσταγωγῷ πιστὸς, κἄν πάσχοιθ' ὀρῶ.

Θεοτόκ. Τί δ' ἐστίν; Ἑβραίων τί μηνύεις νέον;

Ἄγγελ. Παῖς νῦν σὸς οὐκ ἔτ' ἐστίν. ὧς εἰπεῖν ἔπος.
 Δέδορκε μὲν τοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς·

Θεοτόκ. Πῶς φῆς; τί τοῦτ' ἔλιξας; οἰδάς δ' αὐτόθεν;

Ἄγ' εἰπέ μοι, φράσον, τίτι θνήσκει μάρω;
 Χριστὸν τὰ νῦν φῆς, παιδ' ἀθανάτου πατρὸς,
 Ὅν ἐλπίς ἦν καὶ τόνδ' ἀθάνατον μένειν,
 Ῥύστην τ' ἔσεσθαι παντὸς Ἰσραὴλ γένους·

Ἄγγελ. Ἐπεὶ πόλιν γε τῆς δε Σολύμων χθονὸς
 Λιπόντες, ἀφίκανον ἐς στρωτοῦς λίθους,

Ἄνακτ' ἐμόν σύροντες ἀλάστωρ ὄχλος,

Αὐτίχ' ὄμιλος αὐρανοδρόμῳ ξύλω

Ἀνήγον, ἦγον, ἦγον εἰς ἄκρον τέλος.

Ὅρθος δ' ἐς ὀρθὸν αἰθῆρ ἐστηρίζετο.

Ἐς κλῶνα δ' ἐγκάρσιον ἄλλον εὐθέως

Ἐτεινον. ἐξέτεινον, ἤλωσαν χέρας,

Πόδας δὲ καθήλωσαν ἐν πηκτιῷ ξύλω·

Ὡς δ' ἔσχον οὕτω δεσπότην ἠρτημένον,

Ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλάμῳ κραταβόλω,

Ἐβαλλον, ἀντίπυργον εἰσθάντες πέτρην.

Ἄλλοι δ' ὑσώπῳ σπόγγον, ὄξους ἔμπλεον

Χολῆ κεκραμένου δ' ἀνήγον ἐς στόμα.

Οἱ δ' ὡτὶν ἤχην ὡς σαρκῶς δεδεγμένοι,

Οὐτ' εἶδον οἱ ἔρρεξε θαύματ' ἐν βροταῖς,

Ἄλλως διήγον, καὶ διήνεγκαν κάρας,

Καὶ στέρν' ἔτυπον ἀμαθῶς ἀγνωσίᾳ·

Ἐγὼ δὲ πόρρω (δεσπότῃ γὰρ εἰπόμην)

Πρῶτον μὲν εἰς χλοηρὸν Ἰζόν που νάπος,

Τάτ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο·

Ἐσῶζον, ὡς ὀρῶν νιν, οὐχ ὀρώμενος

Ἵχλω κακεργάτῃ τε καὶ μαιφόνῳ.

Σὲ τ' αὖ δακρυχέουσαν ἐστῶσαν ἰδῶν,

Ἦλυθον εἰπεῖν οὐ καλῶς πεπραγμένα.

Θεοτόκ. Ἰὼ μοι, Ἰὼ.

Αἶ, αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.

Πῶς, πῶς δ' ἔτι ζῶ, καὶ φέρω ταῦτα κλύειν;

Ἴδεῖν δὲ ταῦτα πῶς ποτ' οἴσω παντλήμων;

Ἦτ' ὦ γυναῖκες, τῆς Γαλιλαίας τέκνα,

Προσεΐπατ' αὐτόν, καὶ προπέμψατε χθονός,

ἽΩ δεῦτε φίλοι, δεῦτε λίπωμεν δέος·

Χορ. Σὺ γὰρ φύγῃς τὸν δῆμον, ὥς τι μὴ πάθῃς.

Θεοτόκ. Κἀγὼ τόνδε λιποῦσα, εἰς τί καὶ τρέσω;

Ἴωμεν οὖν, Ἴωμεν, ἀπέστω φόβος·

Τί γὰρ ἔτι ζῆν κέρδος ἡμῖν ἐνθάδε;

Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ἰδῶ παιδὸς πάθη.

Ἰὼ μοι, ἰὼ.

Γυναῖκες, ὄψιν φαιδρὰν οὐχ ὀρῶ τέκνου·

Χροῖάν γὰρ ἠλλάξατο. καὶ κάλλος ζένον.

Γυναῖκες, ὄμμα στυγνόν, ὡς εἶδον τέκνου,

Ποθῶ τιθᾶναι, ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς σθένω.

Χωρεῖτε, χωρεῖτ' οὐκέτι τὸ ζῆν φέρω.

Ὡ κοινὸν ὠρέλημα θνητοῖσι φανείς,
 Τέκνον ποθεινόν, τοῦ δίκην πάτχεις τάδε;
 Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
 Ἄγνὰς γὰρ ἀγνὰς χειρὰς αἱμάτων φέρεις,
 Ἄγνά τε χεῖλη, καὶ μέλος πᾶν, καὶ στόμα,
 Ψυχὴν πάνταγνον, ἀδολόν τε καρδίαν.
 Καὶ πῶς δρῶ λησταῖς σε συνηρημένον,
 Οὐδ' ἐξ ἐπακτοῦ τινος ἐχθρῶν πημονῆς;
 Φίλος δ' ἀπόλλυτ' οὐκ ἄκονθ' ἐκουσίως,
 Μύστης, ὃν ὑπέδειξας ἄρτω τοῖς φίλοις,
 Φειδούμενος τάλανος, ὡς φύγη κακόν.
 Κἂν οὐ συνῆκε, κἄμπεσῶν βροχώμασι.
 Τίνος δ' ἔκητι σέγ' ἀποστέλλει πατήρ;
 Τίς σ' ὄδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι,
 Δύστηνος, οἷον, οἷον ἔργον νῦν βλέπω,
 Οὐ τλητόν, οὐδέ λεκτόν· ἀλλ' ἀπολλύμην.
 Αἶ, αἶ, τέκνον, σῶν πανταδίκων σφαγμάτων.
 Αἶ, αἶ, μάλ' αὔθις, ὡς κακῶς διόλλυσαι.
 Οὐκ ἐξαμαρτῶν αὐτός, ἀλλ' ἁμαρτίας
 Πρῶτος γυναικὸς ἐξιώμενος βλάβην.
 Οἶδ' οἶδα μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐχ ἔπως φράσω.
 Καὶ συνῶ μὲν, οἶα ταῦτ' ἔσται τάχει,
 Ἄλγος δ' ὑπερθεῖν τῶν ἐμῶν ἐλπισημάτων.
 Στένω τε πικρᾷ συμφορᾷ νικωμένη,
 Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται.
 Ἄει γὰρ ἔστι τὸ γυναικεῖον φύλον
 Πολύστονόν τε καὶ πολὺδάκρυ πλέον.
 Χριστ, Ἰδ' ὃ γυναικῶν ἐξ ἀπασῶν βελτίων,
 Ὁ παρθένος πάρεστιν, ὡς υἱὸς φίλος.
 Ἰδοὺ δὲ καὶ σοὶ μύστη μήτηρ παρθένοσ.
 Τί γοῦν, τί γύναι δακρυόεις τέγγεις κόρας;
 Τί δ' αὖ κατηρεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῶρεῖς;

Καὶ συγγυθθεῖς ἔστηκας, ἤνικ' εὐτυχεῖς,
 Κούκ εὐμενῆ τόν δ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ τρόπον
 Ταῦτα ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
 Οἷς αὐτὸς τ' εἶπον, καὶ θεοπρόπων στόμα·
 Νῦν καιρὸς ἐχθρόν γηγενῶν τίσαι δίκην·
 Τί δῆτα λοιπὸν ὡς ἐπιστένεις τέκνω;

Θεοτόκ. Οὐδὲν λαοῦ τοῦδ' ἐννοουμένη πέρι,
 Ἐγὼγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμεν,
 Καὶ τούς δε θρηνῶ συμφορᾷ νικωμένη.
 Ὁμωξάθ', αἶον ἔργον ἐστ' εἰργαστέον·
 Τούντεῦθεν αὐτοῖς, οἳ σ' ἀνήρησαν τέκνον,
 Καραδοκῶ τε πάνθ', ὅπη προβήσεται.
 Λύπη δὲ κρείστων καὶ βεβαίας ἐλπίδος·
 Τὸν μὲν γὰρ ἡμῶν δυσμενῆ βροτοκτόνον
 Ἐῤῥον κτενεῖς σὺ, καὶ καταβαλεῖς μόρον,
 Θάττον δ' ἀνιών, τοὺς ἀλάστορας τίσεις.
 Γυνή δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφω.
 Ὅθεν κἀγὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη
 Κέντροις ἀνίας ἢ τλάμων δδύρομαι·
 Εἴμ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυμαι,
 Στερουμένη τῆς θεσπεσίουμοι θέας·
 Ὅς γὰρ ἄελπτον δρᾶμα προσπετὸν τόδε,
 Ψυχὴν διέφθαρκεν, οἴχομαι ῥοῦν βίου
 Χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χερῆζω τέκνον·
 Καὶ γὰρ ἔρημος, ἀπολίς τ' οὔσα, τρύχομαι
 Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐδὲ συγγενῆ
 Μεθορμίσασθαι τῆς δ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 Κἂν μὴ τάχιστ' ἴδω σε, πῶς οἴσω τέκνον
 Ἄλλ' ὦ φίλ' υἱέ, μὴ μ' ἔρημόν σου λίπ
Χριστ. Θάρσητον· εὔ γὰρ τῶν δ' ἐγὼ θήσω πέρι.
 Τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ Θεόν.
 Εὗρημα δ' οὐκ οἶδ', οἷον εὗρηκας τόδε.

Θήσω γὰρ αὐτοὶ δῶρ', ἃ κλλιστεύεται,

Ἐν οὐρανῷ, γαίῃ τε, καὶ πάτῃ κτίσεις·

Πολλῶν δ' ἔκητι τήνδε σοὶ δώσω δόσιν.

Θεοτόκ. Πέποιθα, κοῦτι σοὶς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.

Κἀμοὶ τὰδ' ἔστι λῶστα, γινώσκω καλῶς.

Ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ', ὡς σ' ἐγεινάμην,

Ἵπερτερεῖ δ' ἄλγημα τῶν ἐγνωσμένων·

Ἄλλ' αἰτεῦμαί σε τοῦδε πρὸς σωτηρίου

Πάθους, φέροντος ἀπάθειαν τῷ γένει,

Μητροπρεπῶς δὲ σῶν ποδῶν ἐράπτομαι,

Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυστήμονα.

Και μὴ μ' ἔρημον ἐκπεποῦσάν σου λίπης,

Δέξαι δὲ χώρα, καὶ δόμοις ἐφέστιον·

Ἦν θᾶτσον οὐ βούλοιο σὴν δίκην κρίναι·

Οὕτως ἔρωσ σοὶ πρὸς πατρός τελεσφόρος

Σκοποῦ γένοιτο, καὶ θανόνθ' ἐκουσίως,

Ἴδοιμι νεκρεγέρτην ἤματι τρίτῳ,

Ὅς αὐτὸς εἶπας πολλάκις πρὸς σοὺς φίλους·

Τὸ πᾶν γὰρ οὕτως ἀσφαλέστερόν τ' ἐμοί,

Σὺ τ' αὐτὸς ὦν ὄλβιος ὄλβιου πατρός

Γνωσθεῖς, ἀνυμνησθῆς γε πάτῃ τῇ κτίσει.

Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν ἐς μακρὸν βίον,

Ὅχλος δ' ἀλαστόρων γε τίσει τὴν δίκην,

Τὸν δεσπότην κτείνας γε γῆς τε, καὶ πόλου·

Οὗτοι γὰρ, ὡς ἔδρασαν, εὖρωσι κακὰ,

Ἄ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίνεται βροτοῖς.

Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτῶν φρονίδ' ὡς τέκνων ἔχω,

Μήπως πάθωσιν οἱ προσήκοντες σφίσιν,

Πατρῶν ἐκφράσσοντες ἀσεβῆ φόνον

Ἄλλ' αὐτὸς ὦ σπλάγχνον φίλον γλυκὺ φάος,

Κάτειργε. κατάπαυσον, ἔχειργε φόνου

Ἐγκατάλειμμα σπέρματος πεφιλημένου·

Χριστ. Αἰ· ὦ γύναι τὰδ', οὐκ ἐκεῖνα μέφομαι.

- Πολλῶν δ' ἔκητι τὴν δέσσι δοῦναι χάριν
 Ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, κοῦκ ἂν ἐκπέσης·
 Συλλήψομαι γὰρ τοῦδέ σοι πάμπαν σκοποῦ,
 Αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφῆν,
 Ἀπαλλαγείσα τῆς δε τῆς ἀθυμίας.
- Θεοτόκ.** Ὁμοι φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε κάγαθῆς,
 Ὡ τέκνον, οἷα συμφορᾶ συνεζύγης.
 Τὸ δ' εὐγενές σου τῶν φρενῶν σῶον μένει·
 Ὅσπην αἰεί μοι τὴν προμήθειαν φέρεις.
 Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἥσθόμην ἀβουλίαν
 Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην λυπούμένη,
 Μάτην τ' ἐραυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμεν.
- Ἡμῆχ.** Ἄ, ἄ πολυστόνων αἰὼν λαχὰν γόων,
 Φωνὴν ἔκλυον, ἔκλυον βοᾶς στόνων.
 Θεοκλυτεῖ τις δ', ὡς κακὸν ῥέξας μέγα,
 Θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινά τις παθῶν.
 Καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἀπο δὴ στείχει Πέτρος,
 Σκυθρωπὸς, οἰκτρὸς, καὶ κατανευγμένος.
- Θεοτόκ.** Τί Πέτρε θρηνεῖς; δεῖν' ἐπραξας, ἀλλ' ὅμως
 Ἐτ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶν δε συγγνώμης τυχεῖν.
 Ὡ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεοῦ Λόγε,
 Σύγγνωθ', ἀμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρωπον, τέκνον.
 Καὶ Πέτρος ἐξήμαρτε, τοὺς ὄχλους τρέσας·
- Χριστ.** Στείχουσα νῦν ἀπιθι, μῆτερ παρθένε,
 Λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα, χρηζούσης σέθεν·
 Καὶ γὰρ πάροιδεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις·
 Σῆς εὐσεβείας, κάγαθῆς φρενὸς χάριν.
 Καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγος.
 Ἐλκει δὲ καὶ δάκρυα πολλὴν μου χάριν,
 Καὶ πάντα λύει δεσμὸν ἀμπλακημάτων.
 Σοίτ' αὖ παρινῶ μηδένα βροτῶν στυγεῖν,
 Μῆ δ' οἷ μ' ἀπώρησαν ἀνόμως ξύλω.

- Θεοτόκ.** Ἄμμοι φρενὸς σῆς εὐαγεσιάτης ἀεὶ,
 Ὡς οὐδὲ πάσχων, δυσμεναίνεις τῷ γένει,
 Οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζῃ ξύλω.
 Τίς γὰρ ἂν ἔτιλη θυμὸν ὀργῆς σου, τέκνον;
 Ἢ τίς ἀγανάκτησιν ὑπέστη σέθει;
- Χριστ.** Ἄπιθι δυσμενῶν νῦν ἐκ μέσου,
 Ὃν περ γὰρ οὐνεκ' εἰς ἐμοὺς ἦκες λόγους,
 Τὰ μὲν πέπρακται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
 Ἐνταῦθα μὲν σε τῶν δ' ἀπαλλάσσω λόγων.
- Θεοτόκ.** Ἄραρεν, ὡς ἔοικεν, ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 Αἶ, αἶ, τίν' ἐκφωνεῖ φρικώδη τήν δ' ὄπα,
 Γλυκασμὸς ὦν, ὄλος δὲ καὶ θυμηδία;
 Τίνος γε διψῶν, ἀπεγεύσω πικρίας;
 Αὔθις τε διψᾷν κάρτα κέραγας μέγα.
- Χορ.** Κραυγῆς ἀκούσασ', ἐκπέπληγμαί παντλάμων.
 Ἐγὼ τὸ μὲν τι πράγμα', ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις,
 Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
 Φθέγγξαι τι, δεῦρ' ἄθρησον, ὦμοι κακῶν,
 Τί τὸ σὸν ὄμμα, χρώς τε συντέτρεκε νῦν;
- Θεοτόκ.** Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα.
 Ἐπίσχετ' αὐδὴν, παιδ' ἐρωτῆσαι θέλω.
 Ὅρῳ γὰρ ἤδη τὸν δε πλησίον μόρου,
 Ναι, ναι, βλέπω κλίναντα πάντιμον κάραν,
 Μακρὰν λιπόντα ῥαδίως ὀμιλίαν.
 Ἐα, τί λεύσω; Σὸν δέμας νεκρὸν, τέκνον;
 Ἄθρῳ μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον,
 Ὃς ἀρτίως κέραγε πρὸς τὸν πατέρα,
 Φωνῇ κραταιᾷ δὲ γεῖσσα γῆς ταραξάσης,
 Οὔ πᾶσα μὲν χθῶν φθέγγματος πληρουμένη,
 Φρικῶδες ἀντεφθέγγξαι. Εἰσορῶσι δὲ
 Θέαμα κρεῖστον ὀμμάτων ἐφαίνετο.
 Ὃν ἀρτίως ἔδραμον ὡς ὄρας τότε,

Οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέριετο.
 Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι,
 Τέκνον; Πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
 Ἦ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
 Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος γ' οὔσ' ἀλίσκεται.
 Ἔ, ἐ, ἐ, ἐ, ἐ.
 Τάδε ξυνοῦδ' αἰετὸν προσηγορευμένοις·
 Αἰ, αἰ, τί δράσω; Καρδία γὰρ οἴχεται·
 Γυναῖκες, ἔψιν οὐχ ὄρω φαιδρὰν τέκνον.
 Χροιάν γὰρ ἠλλάξατο, καὶ κάλλος ξένον.
 Δεινὸν θέαμα, καὶ φόβος, νεκροῦ θίγειν·
 Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθος,
 Γῆς γείτσα σαλευθέντα, βραγείσας πέτρας.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκ ἔτ' εἰμι προσβλέπειν
 Οἷα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις.
 Καὶ ξυνοῦ μὲν, οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει,
 Λύπη δὲ κρείστων καὶ βεβαίας ἐλπίδος·
 Παῖ παντάνακτος, πῶς εἰς Ἄδου νῦν δόμους
 Οἴχη μόρων ἔκητι τῶν πρωτοσπόρων;
 Αἴφνης δ' ἀπέπτῃς, ὡς μεθεὶς ἐκουσίως
 Ψυχῆν; Μόρος γὰρ οὔ ποτ' ἦν ὑπέρτερος,
 Εἰμὴ μεθῆκες πατρὶ πνεῦμ' ἐκουσίως.
 Ἦκουσ', ἔκλυον σὴν ὅπα πρὸς πατέρα.
 Τίνος δ' ἔκητι γῆς σ' ἀποστέλλει πατήρ;
 Τί σ' ὦδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι;
 Τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὄρφανὴν σέθεν
 Τέθεικας; Οἴμοι, συνθάνοιμί σοι τέκνον·
 Ἴδου τέθνηκας; τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον, καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχών, ῥύσεται δέμας τόδε;
 Οὐκ ἔστι μείνω σ' οὔν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν τριττὸν ἡμᾶρ λαμπροπρεπέες ἐσίδω,

Ὡς αὐτὸς εἶπας, νεκρέγερσιν μηνύων,
 Κἀγὼ πέποιθα, καὶ στέγω ταῖς ἐλπίσι,
 Κἄν νῦν νέκυν βλέπουσ' ἀπηλωρημένον,
 Στένω μὲ μᾶλλον. ἢ σὲ τῆς ἀπουσίας.
 Ἄπωλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθιτο·
 Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντί σοῦ νεκρός·
 Ὁλωλα, τέκνον· οὐδέ μοι χάρις βίου·
 Αἰ, αἰ, κατ' ὄστων κιχάνει μ' ἤδη σκότος·
 Ὁλωλα, καὶ νῦν νερτέρων ποθῶ δόμους·
 Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
 Τανῦν μετοιχεῖν, σῆς θεᾶς στερουμένη.
 Δύστηνος, οἶον ἔσχον ἄρτ' ἄλγημ' ἐγὼ,
 Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητὸν· ἀλλ' ἀπωλόμην.
 Πῶς δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα,
 Ἐξω παρηγόρημα μήτηρ παντλήμων,
 Ἄλλως σ' ἄρ' αὐτῆ, τέκνον. ἐξεθρεψάμην,
 Ὅς τὴν τροφήν ἅπασι δαφιλωῶς νέμεις.
 Μάτην τ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 Φεύγουσα χεῖρας τῶν φονόντων σου, τέκνον,
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.
 Ἄλλ' οὐκ ἐγῶμαι, κἄν στένω, κἄν δακρύω.
 Ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ', ὡς ἐγεινάμην.
 Ὅθεν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 Ἐν σοὶ μεγίστας, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Κ' αὖ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
 Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν· ἢ δ' ὄλωλέ μοι
 Ἐλπίς γλυκεῖα, σοῦ, τέκνον, τεθνηκότος.
 Ὡ φλέγμα γλυκὺ, γλυκὺ χάρμα μοι φέρον·
 Ὡ φιλότατη πρόσοψις, ὧ ποθουμένη
 Ὁραιότης ἄρρητος ὑπὲρ πᾶν γένος,
 Εἰκὼν ἀγραφὸς ἀγράφου μορφώματος,
 Πῶς νῦν στυγνάξεις; οὐ φέρω, βλέπουσά σε·

Πῶς, πῶς, σιγᾶς νῦν; Οὐδ' ἀπανοίγεις στόμα;
 Δὸς φθέγγμα μοι, δὸς, δὸς παρηγόρημά μοι,
 Φθέγγξαι τι μικρὸν μητρὶ δυστήνῳ τέκνον·
 Ναὶ τέκνον, οἶδα τὸν θεόν μου, κἄν φέρῃς
 Θάνατον οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με.
 Θάνατον ἀθάνατον ἄγοντα κλέος,
 Καὶ χάρμα παντὶ τῷ βροτῶν γένει μέγα.
 Θεο.λ. Τέτλαθι παγκοίρανε, μαιμῶσα κλάειν.
 Ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκουν ἀέκων,
 Ὡς παμφάγον νῦν καββαλῶν αἴσαν, γένει
 Ἐκδικὸς ἔλθη δεσπότης παντεργάτης·
 Λέβητι χρυσέῳ δὲ πέπτων μοι δέμας,
 Σοφῆ προμηθεΐα με ξενίσῃ ξένως.
 Λυγρὸν γὰρ ἀπὸ γῆρας εὐφυῶς ξέσας
 Ἀνθρωπολοιοῦ παμπαλαιᾶς μοι λύπης,
 Κοῦρον φίλον θήσειεν, ἠβιώντά με·
 Ὡς νῦν κάκιστον γῆρας ἅπαντας τρύχει.
 Ναὶ, ναί, τρύχει γῆράς με πημάτων βάρει
 Λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἠπατημένης,
 Ἄλλ' αὐτὸς ἀλύξαι με πημάτων ἔφη.
 Αὐτὴς πρὸς αὐτὴν μητέρα στρέφαιτ' ἐμὴν,
 Καὶ γαῖαν, οἰκόνθ', ὃν προδοῦσ' ἀφίκετο,
 (Βουλαῖς ἀνάγκοις θηρὸς ἠγριωμένου)
 Ἔς τήνδε γαῖαν μητέρα στεναγμάτων
 Μετ' ἀνδρὸς, ὃν πρὶν ἤδ' ἀτιμάσασ' ἔγνω;
 Ἔγνω γὰρ ἢ τάλαινα συμφορῶν ὑπο,
 Οἷον τὸ λιπεῖν οὐθαρ ἀρσύρης πάθος.
 Καὶ τοῦδ' ἔκητι πάνθ' ὑποστῆναι θέλειν,
 Αὐτὸς προεῖπε, καὶ θέλων ἔτλη μόρον,
 Ἦματι τριτάτῳ δ' ἀνέγρεσθαι τάφου,
 Μύσταις φίλοις φέροντα χάρμα καὶ μέγα.
 Εἰδῶς τε ταῦτα πάντα πρὶν σαφῶς ἔφη·

Ἦδη δ' ἔχει σύμπαντα ταῦτα νῦν τέλος,
 Λεῖπει δὲ γηθόσυνον ἡμαρ καὶ μόνον.
 Καὶ τοῦτο νῦν μενοῦμεν, ἔσται δ', ὡς ἔφη·
 Ὁ γὰρ τὰ λυκρὰ νητρεκῆ νῦν γνωρίσας,
 Καὶ χάρμα δείξει λαμπρὸν ἡματι τρίτῳ,
 Οὔδας τε οὐ μάλιστα τέρμα δρωμένων·
 Θῆσει δὲ λύπης ἀντὶ τῆς δε καὶ γόων
 Τιμὰς μεγίστας ἀνά γῆν σοὶ καὶ πόλον,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν ἐνδόξων λόγων,
 Ναοὺς τέ σοι τεύξουσι τὸ βροτῶν φύλον·
 Θάττον γὰρ ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου
 Σεμνήν ἑορτὴν τῇ δε γῆ προσάψεται,
 Καὶ γῆν Σολύμων Ἱερὸν τεύξει πέδον,
 Ὦν οὐνεκα χρὴ μὴ μέτρου θρηνεῖν πέρα·
 Μὴ δῆτα γοῦν δέσποιν' ἀφέρτατα στένε,
 Οὐτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὐτ' ἀπαλλάττουσα γῆς
 Πρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρῶν ῥοῆς·
 Ἐως πότε στρέψεις δὲ κάτω τὴν δέρην,
 Ῥοαῖς καταρδεύουσα τὴν γῆν δακρῶν;
 Ἐκδικὸν ὄμμα παντεπόπτου δεσπότου
 Εἶδυϊα θάττον χάρμα σοὶ φέρειν μέγα,
 Πρὸς ὃν σε τείνειν ὄμμα καὶ μόνον δέον·
 Οὔδας γὰρ, οἶδας, ἔψεται τοῖς φροϊμίσις
 Καὶ τέρμα φαιδρὸν, γηθόσυνος ἡμέρα·
 Μίαν μόνην μεῖναι σε δεῖ τὴν αὔριον,
 Ὡς συμπερανθῆ φροντίς, ἢ κάμῃ τρύχει.
 Θεοτόκ. Υἱὸς σοὶ μοι πέφηνας ἄλλος παρθένη·
 Αὐτὸς γὰρ εἶπεν υἱὸς, ὅς μοι καὶ μόνος·
 Οἶδας τε ταῦτα πάντα· τίς χρεῖώ λέγειν;
 Ὡς ἀσπόρως ἔτικτον ὠδίνων ἄτερ,
 Στερρῶς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηθόνας,
 Θεοῦ τε παῖδα τοῦτον ἀγγείλας ἔφη,

- Καὶ πόλλ' ἔδρασεν, οἷα καὶ μόνου Θεοῦ.
 Καὶ πῶς τανῦν οἴσαιμι, γυμνὸν καὶ νέκυν
 Ἐν ἰκρίῳ βλέπουσ' ἀπρωρημένον;
 Ὅς γαίαν ἠώρησεν ὑδάτων ὑπερ,
 Δι' ὃν τὸ φῶς ἡλίου συνεστάλη,
 Αὐτῆς Σελήνης τ' ἐσκοτίσθη πᾶν σέλας;
 Καὶ ῥῆξιν ἀνέληταν αἱ πέτραι φόβῳ,
 Μνημεῖά τ' ἠνοίγησαν εἰς δεῖγμα κράτους,
 Αὐτοῦ παθόντος, ὑπερτάτου αἰτίου;
- Θεολόγ. Δέσποινα παγχοίρανε μήτηρ τοῦ Λόγου,
 Αὐτὸς καὶ γὼ τέθηπα, μὴ φέρων βλέπειν,
 Φρικτὸν θέαμα, δεσπότην τεθνηκότα,
 Ἄπνουν τὸν ἐμπνέοντα τοῖς ζῶσι πνοήν.
 Στένω τε πυκνά, καὶ χέω πικρὸν δάκρυ,
 Ἐλπίς δ' ὅμως τρέφει με, καὶ θρηνῶν, φέρω
 Οὐ γὰρ ἀπιστῶ τοῖς λόγοις τοῦ δεσπότου
 Ἡ καλλιφεγγῆς ἡμέρα δὲ τριτάτη
 Τὸ τέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος,
 Ἡ μὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν μοι συμφέρει.
- Θεοτόκ. Τριτάταν ἀμέραν μὲν εἰδυῖα κλύω,
 Αὔθις φθορᾶς πάναγνον ἀνίσχειν δέμας,
 Νῦν δ' ἐχθρὸν ἤμαρ, ἐχθρὸν εἰσορᾶ φῶς,
 Ὡς δυστάλαιναν τὴν πάλαι μακαρίαν
 Ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἠγοῦμαι σκιάν,
 Κ' οὐδ' ἂν τρέσασ', εἶποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
 Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
 Τούτους μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν
 Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν ὄλβιος φύσει
 Ὅλβου δ' ἐπιρρῶέντος, εὐκλεέστερος
 Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὐ.
- Ἡμίχ. Πάντων ὅσ' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
 Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φύτον,

Ὅσαι τεκοῦσαι, καὶ θανόντ' εἶδον τέχνα·
 Ὡς τρίς θανεῖν θέλοιμ' ἄν, ἢ τεκεῖν ἅπαξ,
 Καὶ πότμον ἰδεῖν ἐντραφέντος μοι τέκνου·
 Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σε, καὶ μ' ἤκει λόγος,
 Ὡ παγκοίρανε πότνα παρθέν' ὀλβία,
 Ἡ πολλὰ παντὸς εἶ διάφορος γένους·
 Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὸς τέρψιν εἰσδεξαμένη,
 Ἄνθ' ἡδονῆς ὠδῖνας ἐν λύπαις τρέφω,
 Καὶ θνητὸν, ὡς ἔτικτον, εἰδυῖα, στέγω.
 Κούφως φέρειν γὰρ συμφοράς θνητοῦς δέον.
 Σὺ δ' ἀνδρὸς οὐκ ἔγνωκας εὐνήν παρθένε,
 Θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου λόγοις,
 Καὶ νεκρὸν αὐτὸν νῦν δρῶσα, πῶς φέρεις;

Θεοτόκ. Ἐἴτέ μ', οὔτε φίλα μοι, τὰ μὴ φίλα.
 Ἦγγειλεν, οἷ' ἀγγειλεν, οὐ μομφὴν ἔχει,
 Εὐάγγελος δόξης τε τῆς εὐαγγέλου,
 Ἦν ἐσφάλην ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας,
 Οὐκ οἷδ' ὀχυράς ἐμφέρω γὰρ ἐγγύας·
 Θρηνεῖν δὲ δεῖ με· δακρύων γὰρ ἄξια
 Πέπονθα πολλὰ, καὶ στένω, καὶ δακρῶω,
 Ἔως ἴδοιμι ζῶντα τὸν τανῦν νέκυν.

Ἡμέλχ. Δέσποινα Κούρη, δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν,
 Εἴ τις ὑπ' ἥβης σπλάγγχον εὐτόνως φέρων,
 Μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν.
 Σορωτέραν γὰρ ἴσμεν οὔσαν σε βροτῶν.

Θεοτόκ. Αἰ, αἰ.

Ἔτλην μεγάλων ἄξια θρήνων ἐγώ.
 Ὡ πάθος οὐ μετρητὸν, οὐδ' οἶον τ' ἰδεῖν,
 Φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐχειργασμένον·
 Τὰν καλλίνικον, κλεινὸν ἐξεπράξατε
 Εἰς θρήνον, εἰς δάκρυα παγκαλῆς ἀγῶν,
 Ἐν αἵμασι στάζουσαν εἰσφέρειν χέρα·

Φεῦ, φεῦ, φρονήσαντες μὲν, οἳ ἔδράσατε
 Ἄλγητετ' ἄλγος δεινόν· εἰ δ' ἔως τέλους
 Ἐν τῷ δ' αἰεὶ μενεῖτ', ἐνῶ καθέστατε,
 Οὐκ εὐτυχῶντες, δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
 Ἄλλ' οὐκ ἐγῶμαι ταῦτ' ἀνατὶ παρῤῥεῖν·
 Τί γάρ καλόν; Τί δ' ἀσεβῶς τῶν δ' οὐκ ἔχει;
 Ὀλλοισθ' ἄλλοισθε στυγεροὶ μαιφόνοι,
 Οἳ δεσπότην κτανόντες, οὐ φροντίζετε,
 Πᾶσαν τρέμουσαν εἰσορῶντες τὴν χτίσιν,
 Ἄλλ' ἐστέ θήρα τοῦ φόνου γαυρούμενοι.

Χορ. Κακῶς πέπρακται πανταχοῦ· τίς ἀ-τέρει;
 Ἄπας δ' ἀληθῶς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος,
 Στέργουσι δ' αὐτὸν, συμφοραῖς νικώμενοι.
 Σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλγος ἀνθρώποις Κόρη,
 Κἂν οὐ μόνη σὺ, σοῦ δ' ἀπεξύγη τέκνον.
 Οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς τόκος, καὶ τοῦ γένους·
 Ὅμως δὲ πάντα τλησικαρδίας φέρειν
 Τανῦν προσήκει, κάρια τ' αὖ πεποιθέναί.
 Αἰ, αἰ, αἰ.

Θεοτόκ. Δέδορκά τινα τῶν ἀλαστόρων Κόραι,
 Οἳ συνέτριψαν τῶν μαιφόνων σκέλη,
 Κατευθύνοντα παιδὸς εἰς ἧπαρ δόρυ.
 Δέδοικά τ' αὐτὸν, μήτι βουλεύων νέον,
 Καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράσῃ πάλιν,
 Παῖδ' ἦν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὑβρισμένον.
 Ἴώ μοι μοι.

Θέαμα δεινὸν ὄμμασι βλέπω νέον.
 Κατίδειτ', ἴδεθ' αἷμα νυγέντος νεκροῦ·
 Ὁρᾶθ', ἐρᾶτε πῶς διπλοῦς κρουῖος ῥέει,
 Πλευρᾶς αἱμά τε, καὶ πεφυρμένον ποτόν
 Ἐβλυσεν εὐθύς. ὡς ἐνύγη τῷ ξίφει.
 Ἠβῶτος ἀνδρὸς δυσμενῶν ἐξ Αὐσόνων.

Διπλοῦς ἔτι βλύξειτε κρουνας αὐτόθεν.

Αὐτός θ' ὁ νύξας ἐκπλαγείς, κέκραγέ πως,

Ὡς ἔστιν ὄντως παῖς θεοῦ νέκυσ ὄδε·

Τρέχει δ' ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλω,

Πίπτει τ' ἐπ' οὔδας, τῇ θεᾷ νικώμενος,

Στῆθός τε παῖει, καὶ περιπτύσσει πέδον,

Ἐνθ' ἰκρίον πέπηγεν, ἐμπεφυρμένον

Ῥεῖθρῳ καταρρέοντι τῆς πλευρᾶς ἔτι,

Ἀρύεται τε χερσὶ κρουνοῦ, καὶ κόρας

Ἐχρισεν, ὡς ἔοικεν, ὡς ἄγνισμ' ἔχη·

Χορ. Ἐοικεν Ἄναξ πολλὰ τῇ δ' ἐν ἡμέρᾳ

Κακὰ συνάπτειν ἐνδίκως μαιφόνους.

Αὐτούς τε μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι

Ἐχδικὸν ὄμμα δεσπότης παντεργάτου·

Ἴτω δίκ', ἴτω φανερώς ἔμφηφόρος,

Καὶ πυρφόρος τάχιστα τοῖς μαιφόνους·

Ἔστι γὰρ ὄντως θαῦμα φρικτὸν εἰτορᾶν.

Ὁ μὲν γὰρ ὄσε κατὰ πλευρᾶς που δόρυ,

Πλευρᾶς νενυγμένης δέ, θαυμαστὸν νᾶμα

Ἔσταξεν εὐθύς, αἵματι πεφυρμένον·

Φρικτὸν θέαμα, καὶ τρόμος μ' ὄραν ἔχει·

Διδάσκαλον φέρω γὰρ αὐτὴν τὴν χτίσιν,

Γῆς γείσσα σαλευθέντα, βραγείσας πέτρας,

Γάφους τε νεκρῶν ἄραρ ἠνεωγμένους·

Αὐτός δ' ὁ νύξας, ἔντρομος πετῶν, θίγει·

Θεοτόκ. ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον Κᾶρα,

Ὄντως ἐράνης πᾶσι, καὶ τοῖς μὴ φίλοις,

Σφόδρα ποθεινὴ δακρύουσι συμφορὰ,

Κενῶν τὸ καθάρσιον αἷμα τοῦ γένους.

Χορ. Καὶ δυσμενεῖς φρίττουσιν, ἀθροῦντες ξένα.

Θεοῦ τε κεκράγασι τρανώς σ' υἷα.

Πάντα τρέμουσιν, ἅ τε μὴ γνῶσιν ἔχει·

Οἱ δ' ἐγγενεῖς ἔκτειναι ἀλόγῳ φόνῳ,
 Ἐξ ὧν γ' ἐχρῆν στέφανον εἰς Κάραν λαβεῖν,
 Οὐχ οἷον ἐμπαιζόντες, ἔστεφόν σέπως.
 Οἱ δ' οὐδὲ φροντίζουσιν ἐνθεῖναι τάφῳ.

Θεοτόκ. Πῶς οὖν ἐγὼ σε τοῦ ξύλου καταγάγω;
 Ποίῳ δὲ τύμβῳ καταθείμην σου δέμας;
 Ποίοις πέπλοις κατακαλύψω σοι μέλη;
 Τίνος σε κηδεύσουσιν, ὧ τέκνον, χέρες;
 Οἴμοι, τί δράσω; Τίς γένωμαι παντλάμων;
 Τί ταῦτ' ἀλώω; Πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις,
 Ἔργοις θ', οἷς ὑπέδειξας εἰς μαρτυρίαν,
 Ὡς δ' ἔστιν ἅπαν σοι θελητόν, δυνατόν.

Ἡμίχ. Πολλῶν ταμειῶν ἐστὶν ἀέλπτων θεός,
 Πολλά τ' ἀέλπτων πολλάκις κραίνει θεός,
 Τὰ δ' αὖ δοκηθέντ' οὐκ ἐφεῦρε καὶ τέλος,
 Σὺ δ' ἀδοκῆτων αὐτὸς εὖροις μοι πόρον.

Θεοτόκ. Καὶ μὴν ὁδ' Ἰώσηπος ἐν σπουδῇ ποδός
 Στείβει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι.
 Αὖ δ' ἄλλο θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπω,
 Μύστην νύχιον τῷ δε συντρέχοντά περ,
 Σκευὴ φέροντα προσφυᾶ τῇ καθόδῳ.
 Ὡς μάκαρ, ὅς τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια
 Εἰδὼς, ἀγιστεύει θείαν αὐτοῦ βιοτάν,
 Καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχῇ,
 Δέμας τε παντὸς ἀνατινάσσων ρύπου,
 Κύκλω τε πασῶν ἀρετῶν στέφῳν κάραν,
 Ἄει θεραπεύειν θαλάξει τὸν θεόν.
 Τὸ σωρροεῖν γάρ, καὶ σέβειν τὰ τοῦ θεοῦ
 Κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ, καὶ σοφώτατον
 Θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοισι.

Ἰωσήφ. Ὡ φίλταθ'. ὡς σὴν γῆρυν ἠσθόμην κλύων
 Σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρός, ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ

Ἦκω δ' ἔτοιμος, τήν δ' ἔχων σκευὴν τάχει,

Ὅπως νέκυν θάψαιμι τὸν περιλιμένον·

Δεῖ γάρ νιν ὄντα καὶ πάρος σεπτὸν, φίλοι,

Ὅσον κατ' ἡμᾶς, καὶ νέκυν τοῦτον σέβειν·

Πῶς δεῖ κατάγειν; Πῶς δὲ πρὸς τύμβον φέρειν;

Πέπλοις ἐνειλίξαίτε; Νῦν ἡγοῦ μοι σὺ

Νέος γέροντι παρθένος, σὺ γὰρ σοφός.

Ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν, εἴθ' ἕως, εἴθ' ἑσπέρα,

Ἔως νέκυν θήσαιμι καινῶ μου τάφω·

Ὅσον δέον γάρ, μὴ γένους κοινωνίαν

Ἔχοντα μύστην, τοῦτον οἰκτείρω καγῶ.

Θεο.λ. Ὁ αὐτὸς δ' ἀπόνως θ' ἡμῶν ἠγήσαιο,

Καὶ πᾶσαν εὐμάρειαν ἐν χεροῖν διδοῖ·

Ἰωσήφ. ὦ χρῆμα παγκαλέστατον, δέσποιν' ἐμῆ,

Τί παῖδα πρὸς σὸν, τήν δ' ἄγουσ' ἐρημίαν,

Ἔστηκας, θαμβουμένη τὰ σαυτῆς λυγρά;

Καὶ σοι μόνος πάρεστι μύστης παρθένος,

Λιπῶν ἀδελφὸν ἐν χορῶ μυστηπόλων,

Ἄλλοι δ' ὀπαδοὶ, τῶν γόνων πεπλησμένοι,

Φεύγουσι, πολλῶ τῶ φόβῳ πεφρικότες,

Οὐδ' εἶδον οὐδὲν τῶν νεωτέρων κακῶν;

Σὺ δ' οὐ πέφρικας δυσμενῶν ἀβουλίαν;

Ἐγὼ δίδοικα, μήτι βουλευσῆ νέον

Ὅμιλος ἐχθρὸς, δυσμενῆς, μισαιφόνος·

Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κλύειν,

Κἂν νεκρὸν ἦν δοίημεν ἐντίμῳ τάφῳ.

Θεο.λ. Οὐπω γὰρ οὐκ ἔληξαν, οὐδ' ἔσχον κόρον

Μισαιφονίας καὶ κακῆς ἀβουλίας·

Ἰωσήφ. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ, πῆμα κούδέπω μέσον.

Θεο.λ. Τί δ' ἔστιν, ὧ γεραιέ; μὴ σίγα, φράσον.

Ἰωσήφ. Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,

Θῶκους προσελθῶν, ἐνθα δὴ παλαίτεροι

Θάττουσι, σεμνὰν ἀμφὶ Σολύμων στοάν,
 Ως τόν δε νεκρὸν οὐκ εἶᾱ πρεσβυτέρων
 Ὅχλος, προσελθὼν τῆς δε κοιράνω χθονός,
 Θάπτειν. Ὁ μὲν τοι μῦθος, εἰ σαφῆς ὄδε,
 Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε·
 Ἔμοι γὰρ αὐτὸν ἐξέδωκεν ὡς φίλω,
 Αὐτὸν δυσωπήσαντι λαβεῖν τὸν νέκυν.

Θεολ. Τὸ πᾶν ὄλωλεν, εἰ κακὸν προσοίσομεν
 Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηνητηκέναι,
 Ὡς αὐτὸς εἶπεν, ἤματι τρίτῳ πέρας
 Τὰ λυπρὰ λαβεῖν, γηθοσύνη καρδίας.

Ἰωσήφ. Οὐ τοῦθ' ὁ πατὴρ παῖδ' ἀνέξεται παθεῖν.
 Παλαιὰ κρινῶν λείπεται βουλευμάτων,
 Κούκέτ' ἐκεῖνος τοῖς δε φίλος δόγμασιν.
 Αὐτὸς γεμὴν δράσειεν· οὐ γὰρ παύσεται
 Χόλου, σάφ' εἶπε, καὶ κατεμπρῆται πόλιν.
 Ἐχθρούς γε μὲν τοι, μὴ φίλους δράσειέτι
 Ἐκδικὸν ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον.

Θεολ. Οὐ γὰρ μὰ τὴν δεσποιναν, ἦν ἀεὶ σέβων,
 Ἐξ υἱέως νῦν εἰλόμην, ὡς μητέρα,
 Χαίρων τις αὐτῶν τοῦδε διάξει φόνου.
 Θεὸς γὰρ, ὡς ἔγνωμεν ἐκ τῶν τεράτων,
 Ὡν καὐτὸς οἶδας πολλὰ, καὶ τανῦν βλέπεις.
 Οὐδ' ἠγγήσας ἡλίου τόσον σκότος,
 Ἐπεὶ δ' ἔκλινε, καὶ μεθῆχ' ἐκουσίως
 Ψυχὴν· Μόρος γὰρ οὐποτ' ἦν ὑπέρτερος,
 Εἰ μὴ κελευθεῖς, ἤκε τῆ καρδὸς κλίσει.
 Τοῦνθένδε μᾶλλον φοικτὸν ἦν θέαμ' ὄρᾶν.
 Γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, βραγείσας πέτρας,
 Τάφους τε νεκρῶν εἶδες ἠνεωγμένους·
 Ὡς δ' αὔθις ἤκεν ἀνατινάσσων δόρυ,
 Νύσσει, παραστάς, νειάτην πλευρὰν ξίφει

Ἀχυαῖος ἀνὴρ. Τῆς τομῆς γὰρ ἠσθόμην
 Πληγὴν βαθεῖαν ὦλκα τραύματος βλέπεις·
 Οὗτος μὲν ὣστε κατὰ πλευρᾶς που δόρου,
 Πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστῶς ὕδωρ
 Ἔσταξεν εὐθύς, αἷμά τ' οὐ πεφυρμένον·
 Διπλοῦς γὰρ ἐστάλαξε κρουῖος αὐτόθι,
 Φρικτὸν θέαμα, πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν.
 Αὐτὸς δ' ὁ νύξας, ἐκπλαγεῖς, κέκραγέ πως,
 Ὅντως, ὁ παρῶν νεκρὸς, ἐστὶ πᾶς θεοῦ.
 Τλήμων τε μήτηρ ἐμπαροεστῶσ' ἰκρίω,
 Πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλω,
 Ὄρωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύσσει πόδας,
 Καὶ χερσὶν ἠρύσατο δικρούνου ῥοῆς,
 Κυνοῦσα τ' αὐδᾶ τοιάδ', ὧ θεῖον Κάρα,
 Βροτῶν μὲν αὐτὸς καθανῶν, κήδη σαφῶς,
 Κενοῖς τε καθάρσιον ἀνθρώπων γένους,
 Σὲ δ' οὐδὲ φροντίζει τις ἐνθεῖναι τάφω·
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 Χρήζουσ' ἄχραντον ἐξαναστῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης·
 Χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖσα τῶν γόων, ἔφη,
 Τὶ ταῦτ' ἀλύω; πειστέον παιδὸς λόγοις,
 Ἔργοις θ', ὅσ' ὑπέδειξεν εἰς μαρτυρίαν,
 Ὅς ἐστιν αὐτῷ πᾶν θελητὸν δυνατόν.
 Ταῦτ' εἶπε, καὶ παραυτίχ' ὠράθης σύ μοι.
 Ἰωσήφ. Θαυμάσθ' ἔφητας, καὶ τὸ πρᾶγμα δεικνύει·
 Ἀτὰρ σὺτ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε,
 Δέσποινα ἠσύχαζε, καὶ σίγα λόγον,
 Καὶ θάττον ὡς μάλιστα τῶνδ' ἔρημά γε,
 Καὶ μὴ πελάζετ' ἐγγύς ἐν θυμουμένοις,
 Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθέ που
 Ἄγριον ἦθος, στυγερᾶς φύσιν φρενός.

Θεοτόκ. ὦ καλλίνικοι χαίρετ', ὦ φίλοι δῶ,
 Ὁ Νικόδημος σὺν Ἰωσήφῳ διῶ,
 Εἰς καιρὸν ἤκετ', εὖγε δ', εὖ πεπράχατε·
 Πιστοῖς φίλοις γὰρ συμφοραὶ τὰ τῶν φίλων,
 Πίπτοντα κακῶς, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται·
 Σπεύσατε νῦν, σπεύσατε, καταγάγετε·
 Πρὸς τοῦτο γὰρ ἤκοντας ἄμφω νῦν βλέπω.
 Ἄνιτ', ἀνιτε θάσσον, ὡς ἂν μοι νέκυν
 Καταγάγητε, δεσποτείας ὠλένας
 Ὅπως κατασπάταιμι, καὶ σύμπαν μέλος,
 Κυνοῦσα σάρκα, ἅς περ ἐξεθρεψάμην.
 Ἰωσήφ. Ἐξιθ', ἀπιθι, μὴ σέ τις μισαιφόνων
 Κακῶς δράσειεν, οὐδ' ὄραν ἀνέξεται.
 Ἡμεῖς δ' ἀνιμεν, ὡς ὄρας, καὶ τὸν νέκυν
 Καταγάγωμεν χερσὶν ἰδίαις τάχει.
 Καὶ φίλε Νικόδημε, σὺ πρῶτος τάχει
 Ἄμβαινε πηκτὰς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις,
 Ἐκπασσαλεύων διγλύφου δοκοῦ δέμας
 Λέοντος, ἐν γέγηθε θηράσας λεῶς.
 Σὺ δ' ἐξιθ' ὡς τάχιστα, καὶ θρηνοῦσάπερ·
 Ὡς ταῦτ' ἄραρεν, κοῦκ ἔχεις ἰσχύν, ὅπως
 Ταῦτ' ἀνατρέψης, κἄν στένης, κἄν δακρύης.
 Θεοτόκ. Δειλαῖ' ἐγὼ, δύστηνος, εἰ παῖδ' οὐχ' ὄρω
 Κἄν τεθνεῶτα, μέγρι καὶ τύμβος λάβη·
 Φύγω δὲ δῆμον, ἵνα μήτι καὶ πάθω·
 Παιδὸς γὰρ ἄνευ τίς ἔρωσ μοι τοῦ βίου;
 Κλαῦσαι νεκρὸν μοι παῖδα, καὶ θάψαι πάρες,
 Ψαῦσαι ποδῶν τε, καὶ κατασπάσαι μέλη.
 Ἄγ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, νεκροῦ λαβοῦ.
 Ἰωσήφ. Μὴ, μὴ προσοίσης χεῖρα, μὴ δ' ἄψη νεκροῦ.
 Μὴ δῆτ'· ἐπεὶ μιν νῦν ἐγὼ θάψω χεροῖν,
 Τὸν Νικόδημον εἰσφέρων συνεργάτην,

- Μύρων χύσιν φέροντα δαφιλεστάτην,
 Ὡς μή τις αὐτὸν δυσμενῶν καθυβρίση,
 Πέπλους τ' ἀνασπῶν, σῶμά τ' ἐκφέρων τάφου.
 Ὡς γὰρ προσῆκε μὴ γένους κοινωνίαν
 ἔχοντι, καὶ γὰρ τὸν νέκυν τιμῶ φίλον.
 Πῶς δ' οὖν κομίζεῖν, ἢ τί μὴ δεδρακότας
 Τὸν νεκρὸν ἡμᾶς, σῆ χαρίζεσθαι φρενί,
 Φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρωμένη βουλευμάσι,
 Σιγῆ φέρ' ἔσται γὰρ τὸ σύμπαν εὐπρεπές·
 Οὐδ' ὠμὸν εἰς σὸν παῖδα τεθνεῶτ' ἴδης·
 εἶναι γὰρ Ἰουδαῖος οὐκ ἀναίνομαι,
 Ἄτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
 Τὸν σὸν πείθεσθαι παῖδ', ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν,
 Οὐδ' εἰ τὸ σύμπαν τὸ βροτῶν λέγη γένος,
 Καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήτειέτις
 Ὑλῆν· ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντι ἐπίσταμαι.
 Ἐκτεῖν' ὅμως Ἀνασσα χεῖρας σὺν κόραις,
 Δέξαι τε νεκρὸν παῖδα σὸν πεφιλμένον,
 Καὶ κλαῦσον, ὡς βούλοιο, καὶ ψαῦσαι μελῶν.
 Θεοτόκ. Καλλίστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
 Τὸ λοιπὸν ἤδη, καὶ φίλοις ἔση πλέον·
 Ὡς καλλίνικος εἰς κλέος ἦκεις μέγα·
 Οὐκοῦν γεραῖε φίλτατ' Ἰωσήφ, λαβέ,
 Ἐναγκάλλεται παῖδα, καὶ προσέλευσαι,
 Λαβοῦ, λαβοῦ νῦν, καὶ κατορθώσον δέμας,
 Ὅρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐνθεῖς αὐχένι
 Ἐν δεξιᾷ, πλευρὰν δὲ τοῦδ' ἀείρατε.
 Θεο.λ. Ἐκτεῖν' Ἀνασσα χεῖρας, αἰτ' ἄλλαι κόραι,
 Δέξασθε νεκρὸν, ὃς νεκροῖς ζωὴν διδοῖ,
 Καὶ γὰρ δ', ὅση δύναμις, ὑποδέχομαι.
 Θεοτόκ. Ἄγ' ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, νεκρὸν λαβέ.
 Φεῦ, φεῦ, τί λεύτω; Ταῖν χερῶν τί νῦν φέρω;

Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃν νέκυν χερσῶν ἔχω;
 Πῶς καὶ νιν ἢ δύστηνος εὐλαβουμένη
 Πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα θρηγῆτω τρόπον;
 Αὐτὸς δὲ δοίης καὶ προσειπεῖν σ' ὡς νέκυν,
 Καὶ πᾶν κατασπάσαιμι σὸν μέλος, τέκνον·
 Χαῖρ', ὑπτάτιόν σ' ὀρώσθαι νῦν, προσφθέγγομαι·
 Ὅν μήποτ' αὐτὴ φύσας, ὠφελον νέκυν
 Τανῦν ιδέσθαι, φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων·
 Δὸς ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιᾶν χεῖρα·
 ὦ φιλιᾶτη χεῖρ, ἧς ἐγὼ πόλλ' εἰχόμεν,
 Προτειχόμεν δ', ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός.
 ὦ φίλον ὄμμα, φίλτατον δέ μοι στόμα,
 Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνου.
 ὦ γλυκυτάτη προσβολὴ τῶν χειλέων,
 ὦ θέσκελος χρῶς, πνεῦμα δ' ἥδιστον τέκνου·
 ὦ θεῖον ὄμμα, ἀσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
 Οἶσ' ἠσθόμην σου, κἀνεκουφίστην κέαρ.
 Τί δ' ὦδ' ἀτίμως ἠθέλησας τεθινᾶναι;
 Τί τὴν τεκοῦσταν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν
 Τεθεικας; Οἶμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον·
 Θανεῖν με κραῖττον, ἢ θανόντα σε βλέπειν·
 Πῶς ἐξ ἀναύδου, καὶ μύσαντος στόματος
 Ἐξω παρηγόρημα; πῶς δ' οἴσω μένειν.
 ὦ χρωτὸς ἠδὲ πνεῦμα, μάτην ἄρα σέ
 Ἐθρεψε, τέκνον μαζὸς οὐμός; σπαργάνοις
 Μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθη πόνοις
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων;
 Ἡ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ἄδου μολῶν,
 Παγκράτορος παῖ, τῆς ἐμῆς ἠψὺ φρενός.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν·
 Ὑβρις μὲν, ἧτ' ἔστρηλε πάντων μητέρα,
 Καὶ πατέρα πρώτιστον, ὅς βροτῶν γένος,

Ἐσπείρει, κἀξήμητε κάλλιστον θέρος,
 Τεκεῖν μ' ἔθηκε παραδόξως σ', ὦ τέκνον,
 Εὐδοξον, ὡς ἔδοξε σῶ γεννήτορι,
 Πρὶν ἢ γενέσθαι κἀμέ, καὶ πᾶσαν κτίσιν.
 Κἀπεὶ δ' ἐτέχθην πατρός, οἴμαι σου, κρίσει,
 Τρέφει με πατήρ οὐ βροτεῖαν ἐσχάραν,
 Μήτηρ τ' ἔδωκεν Ἱεροῦς ἀμφὶ δόμους,
 Ἐνθ' ἐτραφεῖσαν χερσὶν ἀγγέλου ξένως,
 Εἰς καιρὸν ἀνδρὶ σῶφρον' ἐκδέδωκέ μοι
 Γερουσία σύμπασα, τηρεῖν ἐννόμως,
 Οὐκ ἄθει καὶ τοῦτο, θεία δὲ κρίσει,
 Ὡς ἀλόγως ἔλεγχον εἰς καιρὸν φέρω,
 Καὶ παιδαγωγὸν παιδός, οὐ γονὴ ξένος·
 Μένω γὰρ αὖθις παρθένος, τεκοῦσά σε.
 Αὐτήθ' ἑαυτὴν οἶδ', ὅπως ἀγνὴ μένω,
 Σὺ τ' αὐτὸς οἶδας, ὡς τὰ πάντ' εἰδὼς σαφῶς.
 Σοῦ δ' ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος, ἐκ πατρός θεοῦ,
 Οὐκ εὐπρεπεῖς ἔθεντο πολλοὶ μοι λόγους,
 Ψευδεῖς, τεκεῖν βάζοντες ἔκ τινος βροτῶν.
 Κούκ ἤρκετάν μοι ταῦθ' ὑβρισθῆναι μόνον,
 Ἄλλ' ἔδραμον φεύγουσα κ' εἰς τὴν Αἴγυπτον.
 Ἐτλην τε πολλὰ, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 Ἄλλ' εἶδον ἐξαίσιά σοι πεπραγμένα,
 Καὶ πάντα συμβάλλουσα, καὶ θαμβουμένη,
 Οὐ θνητὸν ὤμην σ', οὐδ' ἐδείμαινον θανεῖν.
 Ἄλλὰ σε πατρός Ἀβραάμ σὺνθημά τι,
 Πρέσβευμά θ', αἷ τε μυρίαὶ γερουσίαι,
 Ὅρκος θ', ὄνπερ ὠμοκας, εἰς σωτηρίαν
 Θανεῖν ἔπεισαν, κἀπικουρῆται γένει·
 Ἐντεῦθεν ἔτλης καὶ τόκον τε καὶ πότμον.
 Κἀγὼ δὲ μισθὸν τῶν ἀρετῶν πόνων,

Ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα νεκρόν σ', ὦ τέκνον,
 Θρηνώ σε πικρῶς, καὶ στένω, καὶ δακρῶω·
 Θρηνώ, σοφιστήν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
 Πέπλοισ δ' Ἰωσήφ εὐπρεπῶς ἀμφιέσας
 Ἐτοιμός ἐστι, πρὸς δὲ καὶ τεῦξαι τάφον,
 Καὶ ξυγκενώσται μυρίων χλιδὴν μύρων,
 Ἦν Νικόδημος ἤλθεν εὐψύχως φέρων,
 Βαῖον φιλοφρόνημα νεκροῖσι φίλοις.
 Τί γὰρ τὸ κέρδος ἐκ μύρων τεθηκόσιν;
 Τὰ δ' ἐν νεκροῖσι φροντιεῖ πατὴρ σέθεν,
 Οὓς πάντας αὐτός, ὡς σκυλεύματ' ἐξάγοις
 Ἄϊδος, οὓς καθεῖρξεν, οὓς συνήρπασε,
 Κἀδδῆσεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης·
 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων φανὰ
 Ἐδειξε πατὴρ, παῖδ' ἀποσφάξας μόνον.
 Ἐφησε μύστης αὐτανεψίδε σέθεν,
 Μείζων ἀπάντων, ὡς ἔφησ, θεηγόρων,
 Ὅν δῆμος ἐκδέδωκεν Ἑβραίων σφαγῇ,
 Σεμνὸν πολίτην, χάπι πλείστων ἀνδρ' ἓνα
 Φανέντα φοῖθον, γυμνὸν, ἄτιμον, μόνον.
 Τροφῇ δ' ἀμεμφεῖ πᾶσιν ἦν κεχρημένος,
 Ἐσθῆτα προστρόπαιον ἐγγλαινούμενος.
 Μόνοις δ' ἀποτρόπαιος, οἷς πέλει χλιδὴ,
 Αὐχμῶν, πινώδης, λυπρὸν ἀμπνεύων βίον,
 Ἦχι ξυνοικεῖ δαψιλῆς ἐρημία,
 Ρεῖθροισιν ὠκὺς, ἐνθ' Ἰορδάνης ῥεεῖ·
 Ὡς τῆς ταφῆς ἔδειξε φανὰς αἰσίας,
 Τρισημερεύτας ἐν βυθῶ θεοπρόπος·
 Καὶ ταῦτα μανθάνουσα, τέρψιν ἐμφέρω,
 Καραδοσκοῦσα καὶ ταφῆς ἰδεῖν τέλος·
 Οὕτως ἄρ' ἔτλης τέκνον ἤδη τὸν μόρον,
 Κἄκεῖνα τῶν νῦν δραμάτων αἰτία σοι,

Σπεύσαντι θανεῖν, κἀπικουρῆσαι βροτοῖς·
 Ἄλλ' οὐκ Ἰούδας, οὐδ' ὁ τάλας Πιλάτος
 Διπλῆν δίκην φύγωσιν, ἀλλὰ σφᾶς τίοι
 Ἐκδικὸν ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον,
 Πόλιν τε πᾶσαν, καὶ στρατὸν μαιφόνον·
 Ἐδρας, ἔδρασας, μὴ δόκει λεληθῆναι,
 Πόντιε, δίκης ὄμμα πανδερκέστατον,
 Κᾶν χεῖρας ἀπένιψας, ὡς ἔξω φόνου·
 Οὐχ ὁ προδοὺς ἔρριψε μισθὸν τοῦ φόνου;
 Ὡπερ δέον μὲν ἐν δέρῃ θεῖναι ξίφος,
 Δέον δὲ λυγρὸν αὐχέν' ἐνθεῖναι βρόχοις,
 Ἡ κύμασι γλαυκοῖς ἀφανίσαι δέμας,
 Ῥίψαντι πρὸς θάλασσαν ἰχθυοῖσι βοράν.
 Εἰ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἄνδρ' ἐπώλησας τάλα,
 (Στρέφω γὰρ εἰς σέ τὸ πρόσωπον τοῦ λόγου)
 Εἰ μὲν τιν' ἐξέδωκας ἄλλον εἰς φόνον,
 Νόμῳ πολιτῶν συμφορὰν ὑπέσχεσ ἄν,
 Νῦν δ', ὅς σε πολλῶν ἠξίωσε χαρίτων,
 Ῥύστης τε παντὸς ἤχε πατρόθεν γένους,
 Πέπρακας, ἐκδέδωκας εἰς φόνον φθόνῳ,
 Καὶ τίσιν, οἷάν σ' οὐχ ὑποστῆναι θέμις ;

Ἰωσήφ. Ἦδη κέκριται παντάδικος ἐνδίκως,
 Μύστης ὁ παγκάκιστος ἐκδοὺς δεσπότην,
 Ὡπτοκρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος.
 Βρόχων δὲ θᾶττον ὑψόθεν χαμαιῤῥιφείς,
 Πίπτει πρὸς οὐδας μυρίοις οἰμώγμασι·
 Κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ὁ τάλας, οὐκ ἔγνω.
 Εὐγ' εὖ κέκριται, καὶ κατώρθωται δίκη·

Θεοτόκ. Ὡ τέκνον, ὡς ἄρ' ἐστὶ σοι πατὴρ μέγας·
 Ὅρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων,
 Ἐπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον ὡς προδόντασε,
 Ἀπιστον, ἄθεον, παράνομον, ἄδικον·

Κλέπτῃν γὰρ ὄντα, καὶ θεοῦ ῥάπτῃν φόνου,
 Καὶ μὴ θέλουτ' ἐπιστρέφειν πονηρίας,
 Οὕτως ἔδει νιν τῷ δε κατθανεῖν μόρῳ.
 Ὅλλοιτ', ὄλλοιτο πανδίκως κακεργάτης,
 Κέρδος μέγιστον τῆς ἐπιστροφῆς φυγεῖν
 Ἔστι θεός τις, ἔστιν, ἄλκιμος, μέγας·
 Ἔστι δὲ καὶ πρόνοια, καὶ κρίσις θεοῦ·
 Ἀπέπτυσ', οὐδεὶς ἀσεβῆς θεῷ φίλος.
 Λάξοισθ', ἄγοντες εἰς καινὸν λοιπὸν τάφον,
 Χωρεῖτε, θάπτειτ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν·
 Ἔχει γὰρ, οἷα δεῖ, γεννητόρων πέπλα,
 Βαῖὸν παρηγέρημα τοῖς τεθνηκόσι,
 Δοκῶ διαφέρειν τοῖς θανοῦσι βραχύ,
 Ἐκουσίως τίς τεύξεται κτερισμάτων;
 Κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε·
 Κρύψατε γοῦν πρόσωπν ὡς τάχος πέπλοις,
 Ψαύσατε χερσὶ, θάψατ' ἐνταῦθα νέκυν,
 Τὸν κατθανόντ' ἀνακτ' Ἰουδαίων ὑπο.
 Αἴρειν φοράδην τὸν νεόδμητον χρεῶν.
 Ὡ παῖ παναιτίου θεοῦ παντεργάτα·
 Τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν;
 Τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶν δ' ἐστίν; Ἰῶ;
 Ἰῶ. Ἰῶ,
 Ὡ βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
 Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου, πῶς σε καλέσω;
 Φρενὸς ἐκ φιλίας τί σοὶ πότ' ἄρ' ἄσω;
 Καῖται γὰρ ὑφάσμασι τοῖς δ' εἰλιγμένος.
 Ἐν σπαργάνοις πρὶν ἐνεσπαργανωμένος.
 Νικόδ. Φέρ' ὦ γεραιέ, κέρατα τοῦ τρισολβίου,
 Ὅρθως προσαρμόσωμεν, εὔτονον δέπη
 Σῶμ' ἐξακριβώσωμεν εἰς σορὸν πάρα
 Ἰωσήφ. Ὡ φίλτατον πρόσωπον, ὦ νέα γένος,
 Ἰδοὺ καλύπτρα τῇ δε σὴν κρύπτω κάραν,

Τὰ δ' αἰμόφυρτα καὶ καττηλακισμένα
 Μέρη σά καὶ μέλη πέπλοις κενοῖς σκέπω,
 Καὶ πλευρὰν νυγεῖσαν πᾶσαν ἡματωμένην.

Θεοτόκ. Ναὶ πρὸς Θεοῦ, συνέρξαιτ', ἐν δέοντι γάρ,
 Ὃς ἐγγύς ἐστι νυκτὸς ἤδη καὶ κνέφας,
 Ὅρθώσατ', ἐκτείναντες ὀλβίαν δέρην·
 Μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ
 Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασιν,
 Ποῦ κείσεται παῖς, κείσε θρηνοῦσα μενῶ,
 Ἐως τρίτον λάμψειεν ἡμαρ γλυκύ μοι·
 ὦ πένθος, οἶον, οἶον ἐκράνθη τέκνον·

Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσιν ἡγοῦμαι βροτοῖς·
 Κοινὸν τόδ' ἄχος πάντας ἀέλπτως φθάνει,
 Φθάσοι δὲ καὶ πάγκοινον εἶθε χάσμα μοι.

Ἰωσήφ. Ἐπεσθέ μοι, φέρωμεν ὀλβιον βάρος,
 ὦ πόλλ' ἀνατλάς μυρίοις αἰτήμασιν,
 Ἐσχον τόδ', εὐρῶν κοιράνου δωρήματι,
 Γυμνὸν τρισηλῶ κείμενον ξύλῳ λαβῶν.
 Φεῦ, φεῦ, πρὸς αὐτοῦ τοῦδε φωτ' ἐστ' ἀτρέμας
 Χρωτὸς χεροῖν ἄπτεισθαι τοῦ Θεοβρότου,
 Καὶ πρόσφορ' αἶρετ', ἔλκετ' αὔγε ζύοντα·
 Ἴδου γὰρ ὡς ἔοικεν, ἐγγύς καὶ τάφος·
 Ὁμοὶ γυναῖκες, γῆς Γαλιλαίας τέκνα,
 Ἢδη τέθειται, καὶ καλύπτεται λίθῳ·
 Δεῦτ' ἴτε, Κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν,
 Προσεΐπατ' αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονός,
 Ὃς οὐ ποτ' ἄλλον τοῦ γένους ῥύστην, Ἰῶ,
 Ὅψεσθε κείμενον, ταῦτ' Ἰουδαίοις δοκεῖ·
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτι βλέπειν φέρω
 Τάφῳ τεθέντα, καὶ καλυφθέντ' ἐν πέτρῳ,
 Ὃς ἐκ πέτρας ἔβλυσεν ὕδωρ πατράσι,
 Καὶ νῦν πέτρας ἐρῶρηξεν ἡωρημένος,

Νεκρῶν τε τάφους ἠνέφξε δυνάμει·
 Θεοτόκ. Ἐτῶμεν δὲ μικρὸν, ὡς προσείπω τὸν νέκυν·
 Οἶχη ποθεινὸν τέκνον εἰς Ἄδου δόμους,
 Κρύπτῃ δὲ κρύψιν, ἣν σὺ κρυβῆναι θέλεις·
 Οἰμῶν ἐς αἶδαο πανζόφου στέγην,
 Ἄδῃ δὲ πικρότατον κέντρον ἐμβάλλεις·
 Οἶχη νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας,
 Θέλων φαῖναι, καὶ καταυγᾶσαι γένος,
 Ἄδὰμ ἀναστῆσαι τε πατέρα βροτῶν,
 Ὡν οὐνεκ' εἶδος προσλαβὼν θνητὸν φέρεις·
 Ἦκεις τ' ἐς ἄδου τὸν βαθύγνωρον σκότον,
 Θανῶν πρὸς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπῶν·
 Ἢ δ' εὐμένεια τοῦ πατρὸς σ' ἀποκτείνει,
 Ἢ τίσις ἄλλοις γίνεται σωτηρία·
 Τό, τ' ἐσθλόν, ὡς εἰς πότμον ἤλθέ σοι πατρός·
 Ὀδυρμα πικρὸν, γῆ σε, τέκνον, λαμβάνει,
 Ἦκοντ' ἐς αἶδαο πανζόφου πύλας·
 Ἄδῃ τὸ δριμύτατον ἐμβαλεῖς βέλος·
 Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τῷ θε κατέρχη μόνος·
 Λήψῃ δὲ νεκροῦς, οὐ συλληφθήσῃ νεκροῖς,
 Ῥύσῃ τε πάντας, ὧν ἐλεύθερος μόνος·
 Μόνος γὰρ ἀνὴρ ταῦτα θαρρῶν ἰκάνεις·
 Ἔσχον δ' ἀγῶνες, οἳ ἐμιμνόν σου, τέλος,
 Νίκην τε λοιπὸν κατ' ἐναντίων ἔχεις,
 Ἄδῃν, ὄφιν, θάνατον ἰσχυρῶς πατιῶν.
 Σοφός, σοφός σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον.
 Ὡς κοινὸν οἶτον σῶ καταβαλεῖς μόρφ.
 Κᾶν τῇ χθονὶ στηρίζων, ἐνδύσεις κλέος,
 Γῆς ἐξανίσχων, καὶ φέρων σωτηρίαν,
 Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀμείψας δέμας·
 Αὔθις γὰρ ἔλθῃς κλεινός, ἀρπάσας γένος,
 Ὡναξ, ἀναξ ἀφθιτε, σὺ θεός μένων,

Μορφή τε σὴ συνήψας ἀνέρος φύσιν·
 Καὶ νῦν ἐς αἶδω κατέρχη δόμους,
 Σπεύδων φαιεῖναι, καὶ καταυγάσαι ζόφον·
 Εὖ δ', εὔτε λίποις τήνδε δυσμενῶν χθόνα,
 Εἰς ἣν γε πρῶτον ἦκες, Ἰσραὴλ δόμους,
 Ὀλωλότα πρόβατα ποιμάναι θέλων,
 Καὶ συνθεσίας ἐκπεράναι πατράσι,
 Μορφή συνάψας τοῦ θεοῦ βροτῶν φύσιν·
 Σὲ γὰρ πατὴρ γεννᾷ μὲν ἀρρέυστως αἰεῖ.
 Ἐγὼ δ' ἔτικτόν σ' αὔθις, ἀγνεύουσ' αἰεῖ,
 Μορφήν λαβόντα πρὸς θεοῦ βροτησίαν·
 Ἄλλ' ἐγγενεῖς σῆς μητρὸς, οὓς ἦκιστ' ἐχρῆν,
 Θαυμαστά πολλὰ σφίσιν ἐξειργασμένον,
 Ἄρρητ' ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς,
 Σωτήρ᾽ σ' οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι θεοῦ,
 Ἄλλὰ με νυμφευθεῖσαν, ἐκ θνητοῦ τινος
 Τεκεῖν σ' ἐλήρουν, καὶ γάμους ψευταμένην,
 Λέχους ἀμάρτημ' ἐς θεὸν μ' ἀναφέρειν·
 Οἱ δὲ κτανεῖν σ' ἔσπευσαν ἀνόμως φθόνῳ
 Ἐχθροῦ σοφίσμαθ', ὧν νιν οὖνεκα κτανῶν,
 Ἄλλων τε πάντων παγκάκων σοφισμάτων,
 Παύσεις στροβοῦντα κόσμον ἐν σοφίσματι,
 Καὶ μιν σιδηραῖς ἀρμόσας ἐν ἄρχυσι,
 Στήσεις κακοῦργον τῆς κακουργίας τέκνον·
 Σφᾶς δ' αὔθις αὐτοὺς ἐκ χθονὸς τῆς δ' ἐκβαλεῖς,
 Ἄλλοις δὲ δώσεις καὶ πόλιν τε καὶ κράτος,
 Ὡς συμβόλοις εἰρηκας ἤδη τοῖς φίλοις,
 Ἐν οἷς χορεύσεις καὶ καταστήσεις τὰ σά
 Μυστήρι', ἵν' ἦς ἐμφανῶς θεὸς βροτοῖς,
 Ὡς ἐν πόλῳ ξύμπασι· ἐς δ' ἄλλην χθόνα
 Εὖ διαθείς τάνθενδ', ἀναστήσεις κράτος·
 Δεῖ γὰρ πόλιν τήνδε ἐκμαθεῖν, κ' εἰμὴ θέλει,

Νῦν δ' οὕταν ἀμαθῆ τῶν γε σῶν μυστηρίων,
 Ἄλλην τε πᾶσαν γηγενῶν παροικίαν,
 Εἰ θεομαχεῖ τὰ κατὰ σέ, σπονδῶν τ' ἀπο
 Ἄφεϊσ', ἐν εὐχαῖς δ' οὐδαμοῦ μνεῖαν ἔχει·
 Οὐπω γὰρ οἱ τάλανες ἔγνωσαν γόνον,
 Ἦκοντα πατρός ἐκ πόλου πρὸς γῆν κάτω·
 Ὡν οὐνεκ' αὐτοῖς δεῖξον, ὡς εἶ σὺ θεός.
 Δείξεις δὲ πάντως, ἦν δ' Ἰουδαίων γένος
 Ὀργῆ σὺν ὄπλοις ἐξάγειν χθονὸς θέλης·
 Ἄρδην, ἐλάσας Αὐσόνων στρατηλάτας,
 Οὓς σφῶν ἀνάσσειν ἠρετίσαντ' ἀφρόνως,
 Σὴν δεσποτείαν ὡς ἀπηγορευκότες.
 Ποινὴν γὰρ ἀθρῶ σὺν πότμῳ ζωηφόρῳ,
 Πῦρ ἐγγὺς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια,
 Τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἀσθεστον φλόγα,
 Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τήν δ' ὕβριν.
 Αἰνῶ δὲ κρίσιν, ἄβατον ἢ πέδον τόδε
 Τίθησι πᾶσι τοῖς φονευταῖς σου, τέκνον,
 Ὃς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς λιπῶν πόλεις,
 Φρυγῶν τε, Περσῶν ἠλιοβλήτους πλάκας,
 Βάκτρεια τεῖχῃ, τὴν δὲ δυσχεύιμονα χθόνα
 Μήδων παρελθὼν, ἀρράβων τ' εὐδαίμονα,
 Ἔθνη τὰ μακρὰν, καὶ σκότῳ βεβυσμένα,
 Πᾶσαν τ' Ἀσίαν, ἦν παρ' ἀλμυράνθ' ἄλλα
 Ἐλλησι κεῖθι φασι, βαρβάρους θ' ὁμοῦ,
 Πλήρεις ἔχουσαν καλλοπυργώτους πόλεις,
 Ἐς τὴν δε πρῶτον ἦλθες Ἑβραίων χθόνα,
 Ἦ σ' ἐς τάφον τίθησιν ἐκ σφαγῆς νέκυν.
 Ἴδῶ, θεοῦ μέλαθρα, καὶ πόλις φίλα·
 Ὡ καλλίπυργον Ἀστὺ Δαυίδου χθονός.
 Ὡ θαλάμειμα τῶν πάλαι θεοπρόπων,
 Θεοκτόνων σπήλαιον ὡς νῦν ἀνέφους·

Πῶς σε στενάξω, Πῶς σε θρηνήσω φόνου;
 Ἄλλ' ὦ λιποῦσαι Γαλιλαίας χωρίον,
 Ἐμὸς θίασος, ἃς συνεμπόρους ἐμοὶ
 Ἐκεῖθεν ἔλκει, μυστίδας μυστηρίων,
 Ὁ νῦν νέκυς, φεῦ, τῷ λάκκῳ τεθειμένος,
 Ἐἴτε τὰ ἰπιχῶρι' ἐν νεκροῖς μέλη,
 Λεπτοῖς δὲ θρήνοις νῦν μιν ἀνυμνήσατε,
 Ἐπειτ' Ἄνακτα ζῶντ' ἀνευφημίσατε,
 Ὡς ἐπὶν ἐλπίς ἀσφαλεστάτη γ' ἐμοί.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ' οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 Οἶα πρὸς αὐτοῦ καὶ τάφον καὶ τὸν λίθον.
 Εἴκωμεν οὔν, εἴκωμεν, ὦ φίλαι κόραι.

Ἴτ', ἴτε, κἀπίωμεν ἡσύχῳ βάσει
 Εἰς δῶμ', ἐν ᾧ θηλυγενὲς μένει γένος,
 Μήτηρ ὄπη μάλιστα Μάρκου Μαρία,
 Μύστην ὄπου θίασον οἶμαι συντρέχειν,
 Κἀκεῖ μενοῦμεν γλυκεροῦ φάους δρόμον·
 Ἡ μᾶλλον ἀπίωμεν ἐς παιδὸς νέου,
 Ὅν μοι τέθεικεν υἰὸν υἱός μοι μόνος.

Χορ. *Ναὶ, ναί, δίκαιον τεῦτο, κοῦκ ἄλλως λέγεις·*
Ἐκεῖτε δεῖ δέσποινα νῦν ἀπιέναι,
Ὡς τ' ἄσπον οὔτας τοῦ τάφου, πάντα σκοπεῖν,
Πᾶσαν δὲ τὴν αὔριον ἡσύχως ἔχειν
Τῆς ἐντολῆς ἕκητι, καὶ μένειν κνέφας,
Κνέφας φαεινὸν τῆς τριτάτης ἡμέρας,
Ὡς ἀν' ἰοῦσαι λάθρα πληρώσῃτ' ἔθος.
Ἴωμεν οὔν ἴωμεν, εἴκωμεν τάφου,
Πρὶν δυσμενῶν τις παριῶν, καταλάβῃ·
Δεῖξωμεν χῶρον, ἐνθα νυχεῦσαι δέον.

Θεοτόκ. *Ἴδοῦ σε τέκνον καταλείπουσαι μόνον,*
Ἄπιμεν, ἤχι σταθμὰ θηλειῶν γένους.
Πρὸς εἶκον υἱοῦ, τῷ με πτρήθου, τέκνον·

Δέος μένειν πρὸς νάπος ἐγγύς τοῦ τάφου.
 Ἰωσήφ. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ θανῶν, ἐμοὶ δ' ὅμως
 Τῶν φιλτάτων αἰεὶ γ' ἀριθμήτη πολὺ.
 Χαῖρ', ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθέγγομαι.
 Θεολόγ. Γενέθλιον ἐσθλὸν οὐκ ἐν αἰνιγμοῖς φράσω·
 Ἄνηρ ὅδ' ἐστι, καὶ θεὸς θεοῦ γόνος·
 Σαφῶς γὰρ αὐτὸν τοῖσιν ἐξαιρετασμένοις
 Θεὸν νομίζω, τοῦ δὲ θανάτου πέρι
 Σοφὴν πρόνοιαν αἰτιῶμαι, καὶ κρίσιν,
 Δίῃς δὲ πότμος τοῦ γένους λυθήσεται·
 Αὐτὸς δ' ὁ χαμαῖς οὐρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους
 Συντρίβεται νῦν, θανατοῦται, κτείνεται·
 Κτανεῖ γὰρ αὐτὸν, κἀντιπορθμεύσει γένος,
 Ὁ τῶν πόλων πάγκλυτος Ἰησοῦς ἀναξ.
 Ποινὰς τ' ἀδελφῶν, καὶ πατρὸς πρώτου λάβη
 Παλαιφάτου γέροντος, ὃς βροτῶν γένος
 Ἐσπειρεν ἐν γῆ, κλίμακος ῥιφεῖς ἀπο
 Ἐξ ἀπάτης δράκοντος αἰολοσκόπου,
 Πόλει δὲ θῆσει τῇ μακαριωτάτῃ·
 Καὶ ταῦθ' ὁ τοῦδε πότμος ἐξεργάζεται,
 Καὶ τῶν δ' ἔκητι καὶ βροτὸς πέφυκέ πως·
 Φρικτῶν δ' ὅδ' ἀνήρ θανμάτων ὄπτο πλέως
 Ἐς τὸν δε κόσμον, ὧν σὺ πόλλ' οὐκ ἀγνοεῖς·
 Φανεῖς δ' ἀνήρ ἀριστος, οἴχεται, θανῶν,
 Αὔθις δ' ἀναστάς; καὶ θεὸς φανήσεται·
 Εἰ δ' ἐν πόλοισι ὧν, ἐσθλὸς ὧν ἐλάνθανε,
 Ταῖς στρατιαῖς ὑμνούμενος μόναϊς ἄνω,
 Σιγῶμενόν τε κῦδος εἶχεν ἐν πόλῳ.
 Αἴτια ταῦτα τοῦ τόκου, καὶ τοῦ πότμου·
 Τὸ πᾶν δ' ἐρῶ σοι τῶν βροτῶν σωτηρίαν.
 Τοιγὰρ τέθνηκεν, ὧν ἐχρῆν ἦκισθ' ὕπο,
 Εἰς δεσμά τ' ἦλθε, καὶ λόγους ἐμπαιγμάτων.

Τοιαῦτα λαὸς ὁ πρὶν ἠγαπημένους
 Εὐεργέτην ἔδρασε, πηρωθεὶς φθόνῳ·
 Καὶ ταῦτα μὲν πέπονθεν οὗτος οὐκ ἄκων·
 Ἄ δ' αὖ παθεῖν δεῖ λαόν, οὐ κρύψω κακά·
 Λίποι πόλισμα, βαρβάρους εἰκων, ἄκων,
 Δοῦλος, μέτοικος· ἔστι γὰρ τὸ θέσφατον,
 Εἰς πᾶσαν αἴαν βαρβάρων ἀποτρέχειν,
 Αἰχμαῖς ἄλωτους, πόλλ' ἀνατλάντας κακά·
 Ἐναιρέταις γὰρ πᾶσιν ἀντᾶ παγγε·ἦ
 Λιπεῖν πόλιν τήν δ' ἀνοσίου μιάσματος
 Δίκας τίνοντας τοῦ δ', ὃν ἔκτειναν φθόνῳ,
 Καὶ μηκεῖ' ἰδεῖν πατρίδ'. Οὐ γὰρ εὐσεβές,
 Μένειν φονευτὰς ἐν τάφοις νεκρουμένων,
 Πόλεις δὲ πολλὰς εἰσαρῖκονται, ζυγὸν
 Δούλειον ἀνέλκοντες οἱ δυσδαιμονες,
 Αἰχμαῖς ἄλωτοι, χρησμὸς ὡς λέγει θεοῦ,
 Πάντη δισπαρέντες· σὺ νόστον δ' ἔτι,
 Οἱ τάλανες σχήτουσιν, οὐδ' ἐπάνοδον,
 Ἄφ' οὗ τὰδ' ἐκπρήσει γ' ἀναρίθμῳ στρατῶ,
 Ἐγούμενος λόγχαισιν Αὐσόνων δραμών.
 Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς, ἔφη,
 Εἰπὼν τις, ἐκ θεοῦ δέ, κηθὼς ἄρ' ἔδε,
 Ὅ νῦν νέκυς εἶρηκεν πάντ' ἐν δυνάμει,
 Οὐδέν τι μαθὼν τῶν θεοπρόπων ἄπο,
 Αὐτὸς δὲ μᾶλλον πάντα διδάξας πάρος·
 Οὗτος δ' ἄ μέλλει πῆματ' ἐκπλήτειν, φράσω,
 Ἄπεμπολητῆς αἰσχροῦς ἐξ ὀπαόνων,
 Αὐτὸς μὲν εἶπεν, ὡς μανεῖς ἄλγους ὑπο,
 Βρόχοις κρεμαστοῖς ὑποβλεῖ τήν δερην,
 Πесῶν δ' ἔπειτα, δίχρα λακήσει τάλας,
 Ἴδοι τε δεινὸν ἤμαρ, οὐδὲ παύσεται,
 Λακῶν ὁ τλήμων. οὐδὲ τὸν καταβάτην

Ἄδην διαβάς, ἤσυχος γενήσεται,
 Στένων ἄληκτα, καὶ βοῶν σφοδροῖς πόνοις,
 Καὶ νᾶμα πυρὸς τόν δε ὑποδέξεται·

Ἰωσήφ. Ὁ φίλος, ὡς εἰς δεινὰ φησ ἔλθεῖν κακὰ,
 Πάντας, καὶ αὐτόν, συγγόνους τ' ἄρδην ἐμούς·
 Κἀγὼ δ' ὁ τλήμων βαρβάροις ἀφίξομαι;
 Ἥ ποῖ τράπωμαι, πατρίδος πορθαυμένης;
 Ὁ πάμμεγ' ἐμπνέουσα βαρβάροις ποτὲ
 Πόλις, τὸ κλεινὸν οὐνομ' ἀφαιρῆ τάχα·
 Χαῖρ' ὦ μέλαθρον, χαῖρ' ὦ πατρώα πόλις·
 Λείπω, λείπω σε, δυστυχῶς δοῦλος γεγὼς,
 Αἰχμαῖς ἀλωτὸς, βαρβάρων δ' ἴδω πέδον,
 Εἰ μὴ γέροντ' ὄντα με προφθάσει πότμος,
 Ὅν εἶθ' ἴδοιμι, πατρίδος μένων πέδω.
 Συνῆκα γὰρ θέσρατον ὡς οὕτως ἔχει·

Θεολ. Τὸ μὲν σὸν εὐδόκιμον εὐσεβὲς γέρον,
 Ὁ δ' ἐγγενὴς σοι λαὸς ἐκτίσει δίκην,
 Ὡς ἀξίαν μὲν λίαν, ἀλγεινὴν δ' ὄμωσ,
 Αὐτὸς δ' ἑαυτὸν αἰτιάσθω τῆς δίκης·
 Οἱ γὰρ τι λέξει πρὸς πρόφρατιν, ὡς τάχα
 Οὐκ ἤλθεν, οὐκ ἤμυεν, οὐδ' ἐπεστράφη·
 Εὐεργετῶν πάλαι τε, καὶ νῦν εὐτρόπως.
 Τίνας γὰρ οὐκ ἔστειλε κήρυκας πάλαι;
 Οἷων δὲ δῶρων οὐκ ἔπλησέ νιν ξένων;
 Ὅν ἀξαγαγὼν τῆς πικρᾶς τυραννίδος,
 Ἐθνῶν ἀνακτ' ἔθηκε πανιθενῶς μέγαν,
 Ὅτ' ἀμφὶ Βασάν, τὴν τ' Ἀμορραίων που χθόνα,
 Ἐθνῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ πτόμα,
 Ἐρρήξε πέλτην, τῷ δε, δουλώσας στρατόν,
 Παρέσχεν, ὧν περ λακτίσας πολλὴν χάριν,
 Προὔδωκεν αὐτόν εἰς φόνον μαιφόνοις·
 Ὅς ὕστερον μὲν ἤλθεν, εἰς καιρὸν δ' ὄμωσ.

Θεοπρόποι γάρ, καὶ νόμος πολλοῖς χρόνοις
Ἰδροῦντες, αἰχμάζοντες, οὐχ εὖρον πέρασ.

Χριστῷ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρχέσει,

Ἄδου δόμους πέρσαντί θ' ἡμέρα πάλιν

Πρὸς γαῖαν ἔλθειν, συντεμόντ' ἄλγην βροτῶν.

Τῶν γὰρ ἔκhti πτωχικὴν λαβὼν στολήν,

Εἴσεισιν ἄδην, πολλὰ δὲ σκύλα κείθεν

Ἄρας, φανεῖται νερτέρων Ἐπίσκοπος·

Κτανῶντε φρουροὺς, καὶ παραστάτας πυλῶν

Ἐκεῖθεν ἔλθοι, πᾶσί τε γνωσθήσεται

Ἄρωγός, αὐτόρριζος ὧν εὐεργέτης·

Ὅν ἐγγενὴς ἔκτεινε λαὸς ἐν φθόνῳ,

Οἱ δ' οὐδὲν αὐτῷ συγγενεῖς πεφυκότες,

Καθέντες αὐτοῦ, τοί μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις,

Οἱ δ' ἐντ' ὄρειτε, καὶ σπέει καὶ γῆς βάθει,

Ψυχρὸν ἄημα, δίψιόν τε πῦρ Θεοῦ

Μενοῦσι, καρτεροῦντες οὐχ ἐν δαμνίοις,

Οὐδ' ἐν χιτῶσι τρυφεροῖς ἐγκείμενοι,

Οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασι κοιμώμενοι·

Τοί δ' ἐν μαχαίραις, σπάθη τε καὶ ξίφει

Πίπτοντες, ἐμφανοῦσι πίστιν ἀσφαλῆ,

Οὐχ ἦν ὁ πρᾶτης, καὶ σφαγεὺς εὐεργέτου,

Ὅς ἐκτίσαι δίκαιόν ἐστι τὴν δίκην·

Σὲ δ' ἐξαναστάς, εὐχερῶς ἐκρύσσεται,

Ὅν εὐπρεπῶς τέθεικας, ἐν καινῷ τάφῳ,

Καὶ μακάρων ἐς αἶαν ἐγκαθιδρύσει,

Σάλπιγγος ἠχῆ νεκρέγεστον δεικνύων.

Δεῖ γὰρ σε τὴν φονῶσαν ἐκλιπεῖν πόλιν,

Καὶ πραέων οἰκεῖν σε δάπεδον μάκαρ,

Θεὸν φανέντα, θνητὸν ἀμείψαντά σε

Πάχος, βρότειόντ' ἀποβαλόντα φθοράν,

Ἦν ἐξ ἀπάτης ἔσχεσ, ὡς θνητὸς γεγῶς·

- Τῶν δ' οὐδέν ἦδεν ἐκ λόγων θεοπρόπων
 Διδάσκαλος, δ' ἔγνω αὐτοῖς στέρνοις κλιθεῖς,
 Οὕτως ἔσεσθαι τοὺς θεῶ φιλουμένους,
 Ἐγὼ συνῆκα, δεσπότης στέρνοις πεσῶν,
 Ὡς τ' ἐξ ἀβύσσου πόλλ' ἀπαντλήσας σοφά·
Ἰωσήφ. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρητὴ σοφόν τι μαυθάνειν·
 Πέποιθας αὐτόν δ' αὖθις ἰδεῖν ἐν χθονί;
Θεολ. Πέποιθα· δείξει τοῦπιόν σέλας θεοῦ.—
 Μίαν μόνην μεῖναι με δεῖ τὴν αὔριον.
Ἰωσήφ. Ἡμῖν μὲν, ὡς μέγας τις, ἦκων ἐκ θεοῦ,
 Ἀπλῶς τε θανῶν. ὡς βροτὸς τυμβεύεται
 Ἐν σιδνόνι, μύροις τε, μητρὸς ἐκ θανατᾶς
 Φανεί· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρέος·
 Εἰ δ' ὡς θεός, νῦν κυριεύσει καὶ μόρου,
 Ἔσται τὸ λοιπὸν, ὡς θεοῦ παῖς καὶ μόνος,
 Ἄπασι σεπτὸς τοῖσιν εἰδόσι θεός.
 Πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θανατᾶς
 Κείσθω· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρέος.
 Ἡμῖν μὲν οὕτω νῦν τετίμηται φίλος·
 Ὃς δ' εἴτι πράσσειν, ὡς θεός θέλων σθένει,
 Καιρὸς πάρεστι. Φῶς γὰρ ἡμέρας τρίτης
 Οὐ μακρὰν ἐστί, καὶ τὸ πᾶν φανήσεται.
Θεολ. Πέποιθα, πᾶσιν ἡμέραν ἔλευθέραν
 Ἀκτίνα τὴν τριταίαν ἡλίου φέρειν·
Ἰωσήφ. Ἴδοιμ', ἴδοιμι γλυκερὸν ἡμαρ τὸδε·
 Εἴθ' εἴθε, φίλος, θαῦμα τοῦτ' ἴδοιμ' ἐγώ.
 Νῦν δ' ἀπίωμεν Νικόδημ' εὐεργάτα,
 Στείχωμεν ἡμεῖς, φίλα τ' ἐξαιτώμεθα
 Ὑπέρ τε λαοῦ, καὶ περ ὄντος ἀγρίου,
 Ὑπέρ τε πάτρης τὸν θεὸν μηδὲν νέον
 Δραῖν, κἂν ἕως πάρεσμεν ἄμφω τῷ βίῳ·
 Καὶ σὺ δὲ φίλη παρθένε ξὺν παρθένῳ

Πρὸς ταῦτα ξυνάρηξον ἡμῖν τοῖς φίλοις·
Ναὶ, ναὶ, σὺ συνάρηγε, καὶ θρηνοῦσά περ,
Δέσποινα μήτηρ τοῦ διφυοῦς, ὡς λόγος
Τοῦ παρθένου πείθει με μύστου σοῦ τέκνου.

Θεοτόκ. Ἄπιθι, καὶ δύναμιν, Ἄγγελε, βροτοῖς
Σὺν Νικοδήμῳ νυκτέρῳ μύστη πάρες,
Τανῦν δὲ σὺν σοὶ παμφανεστάτῳ φίλῳ·

Θεο.λ. Χαίροντες, ἴτε, μήτι που πτοούμενοι·
Ὁ βιαγὸς γὰρ τῆς καλῆς ἡσυχίας
Καὶ τῆς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης καὶ φιλίας,
Τότε φρονέειν εὔ, σωφρονεῖν τ' ἐν τῷ βίῳ,
Τηρεῖ τὰ πάνθ' ὡς ἀτάλευτα προτμένειν.
Θεὸς γὰρ οἶδε πάντα, καὶ σοφῶς κρίνει·

Ἰωσήφ. Σὺ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύω λόγοις,
Τάξιν τε τηρῶν, εἴμ' ἐλεύθερος φόβου.

Θεο.λ. Χωρεῖτε, μέλειν πάντα οἱ δοκεῖ φίλων,
Αὐτοὶ τ' ἐπιγνώσεσθε τοὺς ἐμοὺς λόγους·
Ἵμεῖς δ' ἔπεσθε νῦν κόραι σὺν μητρὶ μου,
Ἐπεσθε, Χριστῷ καρδίας ὠπλισμένοι,
Πτοούμεναί τε μηδέν, ἀλλ' ἔπεσθέ μοι.
Δείξω γὰρ οἶκον, ἔνθα νυχεῦσθαι δεόν.
Οὐκοῦν ὄδ' ἐνδιξίος οἶκος ἐνθάδε·
Τανῦν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνης·
Οὐ βραχὺ παρῶχηκεν, ὡς ὄρω, μέρος,
Ἦδη δ' ἕως πάρεστιν, ἐκρέει κνέρας.

Θεοτόκ. Ἰώ, μοι Ἰώ.

Ψυχῆς μελούσης, καρδίας παγνουμένης,
Ἵπνος βλεφάροις τοῖς ἐμοῖς πῶς ἐμπέσοι;
Οἶμοι, τέκνον μου, σῆς σφαγῆς πανταδίκου.
Ἵμοι ταλαίην δραμάτων ἀντιστρόφων·
Οὐ γὰρ συνῶδά ταῦτα τοῖς εἰλιπισμένοις,
Κἀν συνάδωσι τοῖς προσηγορευμένοις.

Ἔτλην μεγίστας συμφορὰς καὶ πρὶν τέκνον,
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων,
 Ἄλλ' εἶπετ' εὐθύς συμφοραῖς θυμηδία,
 Σοῦ συμπαρόντος, καὶ λύοντος ἀνίας·

Νῦν δ' ἀφέρτατον ἄλγος, οἴμοι πῶς φέρω;
 Τί γοῦν, τί δράσω, φεῦ, παθοῦς' ἀμήχανα;
 Θέλξει δ' ἔδραν ὄμματος ὕπνος πῶς ἄρα;
Ἡμίχ. Ἄμμες μὲν ὦ Δέσποινα χαμαιστρωτῆται,
 Ἄνεκλίθημεν, σώμασι παρειμέναι,
 Νεῖαι, παλαιαὶ, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες,
 Ἄλλαι πρὸς ἄλλων νῶτ' ἐρείσασθαι χάρας,
 Αἰ δ' ἐν παρειαῖς ὑποβαλοῦσαι χέρας,
 Καὶ βαιὸν ἠρπάσαμεν ὕπνου βραχύτι,
 Σὺ δ' οὐχ ὕπνωσας, οὐδ' ἀνέπαυσας δέμας,
 Παννύχιον στένουσα, κ' ὠδυνωμένη·
 Πᾶση γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εὐφρόνη στρέφεις,
 Ἔως τίνος μένεις δὲ προσκαθημένη
 Ἄϋπνος, ἔμμα μηδόλως μύουσά σου;
 Ἢὼς ἰδοῦ πέφηγε, καὶ λεωφόρον,
 Περιτρέχουσι δῆμος ἄνω, καὶ κάτω·
 Γῆς τ' ἀναδραμῶν ἥλιος φαεσφόρος,
 Ἀκτῖνας ἐξίησι, θερμαίνων χθόνα.

Θεοτόκ. Υἱὸν τεθέντα νεκρὸν ἰδοῦς' ἐν τάφῳ,
 Οὐ δεῖ με θρηνεῖν, καὶ στένειν, καὶ δακρῦειν,
 Ἔως ἰδοίμι ζῶντα πάλιν ἐκ τάφου;
 Ὑπνος δ' ἄρά μου πῶς βλεφάροις ἐμπέσοι;

Ἡμίχ. Καὶ γὼ μελούτῃ καρδίᾳ λήγουσ' ὕπνου,
 Κεῖμαι, παιδοστιβάς γε, χαμαιστρωτῆτια,
 Κοῦτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησα, σφοδρῶν γόων
 Σῶν παρθένε κλύουσα, καὶ στεναγμάτων·

Θεοτόκ. Ἐγρεσθ', ἐγρεσθε, τί γυναῖκες μέλλετε;
 Ἐξίτ', ἄπιτε βαιὸν ὡς πρὸς τὴν πόλιν,

- Ὅσον προβαίνεν ἐντολή δίδωσί που,
 Ἴσως τι μαθήσεσθε καὶ νεώτερον·
 Πολλοὶ γὰρ ὑμᾶς ἀγνοοῦσι, κ' οὐ δέος.
- Χορ.* Καὶ μὴν δπαδῶν τιν' εἰσαρᾶν δοκῶ,
 Σπουδῇ σκυθρῶπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον,
 Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.
- Ἀγγ.* Πῆ νῦν μολῶν εὐροιμ' Ἰησοῦ μητέρα;
 Εἶπατέ μοι γυναῖκες, εἶπερ ἴστε, μοι
 Σημήνατ', ἄρα τῶν δε δομάτων ἔσω;
- Ἡμίχ.* Ἦδ', αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐντὸς μένει.
- Ἀγγ.* Δέσποινα μητὲρ μυσταγωγοῦ μοι φίλου,
 Καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον,
 Σοὶ καὶ μαθηταῖς, καὶ γυναίξι· σαῖς φίλαις.
- Θεοτόκ.* Εἰς καιρὸν ἦκεις, καίπερ ἀγγέλλων φόβον·
 Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα;
- Ἀγγ.* Πολλὴ φάλαγξ ἔνοπλος εἰς τάφον μολεῖ,
 Τίνος δ' ἔκητι, συμβαλεῖν σάφ' οὐκ ἔχω·
 Ἦκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς, φήμη δέ τις
 Λαοῖσιν ἐμπέπτωκεν, ὡς κατάσκοποι
 Ἦκουσι τάφου· χ' ὁ μὲν, οὐκ ἰδὼν, λέγει,
 Ὅ δ' εἰσιδὼν μολοῦντας, οὐκ ἔχει λέγειν.
 Ὅ δ' εἰδέναι λέγων τι, φράζειν οὐ θέλει·
 Πλὴν εἷς τις εἶπε γραμματεῖς προσιέναι,
 Καὶ ταῦτα πείται κοίρανον τῆς δε χθονός,
 Πέμψαι φύλακας, καὶ σφραγίσαι τὸν τάφον,
 Ὡς μὴ τάχα κλέψωσι μύσται τὸν νέκυν.
 Ὡν εὐνεκ' ἦλθον πρὸς σε ταῦτ' ἀπαγγελῶν.
- Θεοτόκ.* Ὡ ράπτα κακῶν τῶν ἀφερτάτων ἐμοί,
 Γραμματέων ὄμιλε καὶ πρεσβυτέρων!
 Ὡ τῆς φονώσης ἐργάτα τολμηρίας!
 Ὡ δραματουργέ τοῦ φόνου τοῦ δεσπότου!
 Ὡς συνιεῖς μὲν, οἷα τολμᾶς ἀφρόνως,

Δέξῃ φίλος δριμύτι κατὰ καρδίαν,
 Πάνδεινον ἀλγῶν ἄλγος· ἦν δ' ἄρ' εἰς τέλος
 Ἐν τοῖς δε μένης, οἷς τὰ νῦν κακῶς μένεις,
 Οὐκ εὐπραγῶς δόξεις γε, μὴ κακῶς ἔχειν,
 Ἐξ ἀφροσύνης καὶ κακῆς ἀβουλίας,
 Γνοίης δ' ὅμως ἔπειθ', ὅτ' οὐ κέρδος τί σοι·
 Πῶς γὰρ ἔσονται νεκροφῶρες, οἱ μόγις
 Μιαιρόνους σφῶν χειρας ἐκπεφευγότες;
 Προσεγγίσει πείσει δὲ τίς σφῶς τῷ τάφῳ,
 Οὕτω τρέσαντας, καὶ λίαν πεφροκίτους;
 Ἄπιθ', ἄπιθι, καὶ φύλασσε τὸν τάφον·
 Ναί, ναί φάλαγξ ἄπιθι, κάσφαλῶς βλέπε·
 Μάρτυς γὰρ ἴσως τῆς ἐγέρσεως ἔση.
Ημίχ. Ἄμμες δὲ φίλοι τῇ δε μίμνωμεν πάλιν,
 Ναί, ναί μένωμεν ἠσυχῶς ἐν οἰκίᾳ,
 Μὴ δ' ἀπίωμεν ἐς τάφον τοῦ δεσπότη,·
 Ἄλλ' ἰέναι μείνωμεν εὐφρόνης κνέφας.
Θεοτόκ. Καὶ μὴν ἰδοὺ πρόβεισιν ὄρφνης τὸ κνέφας,
 Λοιπὸν μάθωμεν ἠσυχῶς ἐκ φυλάκων.
 Πῶς γὰρ τις ὄρφνη δυσμενῶν ἀνά στρατὸν
 Ἐλθὼν, μυρίσει τὸν δ', ἀκινδύνως μολῶν;
 Κατὰ σκότον δὲ πρὸς τάφον μολεῖν ἔδει
 Τιν' ἐξ ὀπαδῶν ἀγρυπνον διδασκάλου·
 Ναί, ναί προσήσει τὸν δ' ἀπιέναι τάχει·
 Κἄν μὲν τινα κρυφαῖον οὐ γνοίη δόλον,
 Βῶμεν πρὸς ὄρθρον τύμβον ἐς ζωηρόρον,
 Δέμας νέκυος τοῦ μυρίσει κατ' ἔθος.
 Ἐλευσόμεθα, τὴν δ' ἔχω γνώμην ἐγώ.
 Ἦν δ' αὖ τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,
 Τῆς καλλιφεγγοῦς ἡμέρας τὴν ἀκτίνα
 Σιγῇ μενοῦμεν, οὐδὲ χρεῖα μυρίσαι,
 Τὸν χείμενον νῦν. Οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζῶφον

Φθορὰ κατασκήψει τις εἰς θέμας Λόγου,
 Οὐτ' οὖν καθέξει ψυχὴν Ἄδης παμφάγος·
 Ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκ ὄφλημ' ἔχων,
 Ἴνα καθειρχθῆ κατ' ὀφειλὴν εἰς ζόφον.
 Ἐξ ἀρθίτου γὰρ ἀφθιτον πεφυκότα,
 Πῶς νιν φθερεῖ ταμίας Ἄδης νερτέρων;
 Ὅν καὶ λάφυρ' ἐκείθεν ἐλύσαι δοκῶ,
 Ὅσους βροτῶν καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασεν,
 Κἀδδῆσεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης·

Ημίχ. Ὁρθῶς μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπὴν·
 Πέμφ' ὡς τάχιστα, νῦν γὰρ ἀσφαλῶς λέγεις,
 Σὺν σοὶ δὲ μ' ὄψει καρτεροῦσαν, ὡς θέλεις·

Θεοτοκ. Τίς δῆτα φίλων, αἱ πάρεστιν ἐνθάδε,
 Θέλει κατόπτis ἐννυχος τύμβῳ μολεῖν;
 Τίς ἂν γένοιτο νῦν δ' ἐμὸς εὐεργέτης;
 Μύτται γὰρ οὐ πάρεσι τοῦ διδασκάλου,
 Φεύγοντες ὄρμην ἄλογον μαιφόνων·
 Οὐ γὰρ ἴσως πνέουσι θυμοῦ καθ' ἔλων·
 Περιφρονοῦσι καὶ γὰρ ἡμῶν τοῦ γένους,
 Μύστας δὲ δῶκουσιν ἀλόγῳ θράσει.

Μαγδ. Ἐγὼ πρὸς ὑμῶν τόν δε κίνδυνον θέλω
 Ῥίψασα, κατόπτis σοροῦ θεοῦ μολεῖν·
 Ἄπαντ' ἐκείθεν ἐκμαθοῦσα δ' ὡς ἔχει,
 Ἦξω πρὸς ὑμᾶς, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα,
 Ἦξω δὲ θᾶπτον. Τὸν δ' ὑφίσταμαι πόνον
 Ἐκητι πολλῶν, ὧν ἀπηλλάγην κακῶν.
 Κάντεῦθεν ἴσως εὐκλεέστερον δόμα
 Αὐτὸς παράσχη νεκρὸς, οὐ νεκρὸς δ' ἐμέ·
 Εὐδεῖν δοκεῖ δέ, καὶ μένειν μ' ἔτι κνέφας·
 Εὐδῶμεν οὖν, εὐδῶμεν, οὐ μακρὰν ἔως,
 Ἦν εἶθ' ἴδοιμι τάχιόν γε παντάναξ·
 Ἄτάρ πρὸς ὄρθρον ἀπίω ταχυδρόμος,
 Ἴσως κἀδελφαῖς συντρεχούσαις ἐντύχω,
 Αἱ προσημένειν εἰλοντο, καὶ βλέπειν τάφον·

- Πᾶσαι γὰρ ἠπείγοντο συμφώνως ἐμοί,
 Ἐννουχίσαι νῦν πρὸς τὸ μυρίσαι νέκυν·
Ημίχ. Ἄπιθ', ἄπιθι νῦν δραμοῦσ', ὡς τι μάθης,
 Ἄνδρῶν εἰσφέρουσα τὴν τολμηρίαν,
 Ἄμμες δ' ἐφεψόμεθα σὺν αὐταῖς κόραις,
 Ἄλλαι τε παλλαί, Γαλιλαίας θρέμματα·
 Πάσας γὰρ οἶμαι συνδραμεῖν σοι πρὸς τάφον,
 Ἴδεῖν ποθοῦσας τέρμα τῶν εἰλπισμένων·
 Μικρὸν δ' ἀφυπνώσωμεν, ἤως οὐκ ἄπο.
Μαγδ. Σφοδρῶς πονεῖν με χρεή, πονοῦσαν δ', ἄξιον
 Μισθὸν προαθρεῖν· παντὶ γὰρ προκείμενον
 Ἄθλον πρὸς ἔργον, τὴν χάριν τίκτει διπλῆν,
 Ἦν πολλὰ πρὶν εἴληφα, καὶ πάλιν λάβω·
Θεοτόκ. Ναί, ναί, δίκαιον τοῦτο, κοῦκ ἄλλως σκοπεῖς,
 Σὺ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως λέγεις.
 Λέγεις δὲ μισθὸν καὶ χάριν, ὅσων ἔχεις,
 Πρὸ τῶν πόνων λαβοῦσα, καὶ πάλιν λάβοις.
 Πλὴν οὖν τί μεῖζον τῶν δ' ἀπαιτήσεις γέρας;
 Δώσει δ' ὅμως σὺ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Μακαρία τ' ἔπειτα κυρήσασ' ἔσῃ·
Μαγδ. Ἴδού τὸ σὸν γε προσκοπούμενη, δράμω,
 Πρώτη δ' ἴδοιμι τὴν ἀνάστασιν κόρη·
 Μισθὸν γὰρ αἰτῶ τῶν πόνων λαβεῖν τόδε.
 Ἄθρεῖς γὰρ ἀθρεῖς τὴν ἐμὴν προθυμίαν.
Θεοτόκ. Ὅρα, κατ' ὄρφναν μὴ φύλαξιν ἐντύχης·
Μαγδ. Φυλάξομαί τε, καὶ πόδ' ἡσύχως βαλῶ.
 Ἄλλ' εὐτυχερίην, καὶ τύχοιμι δ' ὧν ἐρᾷς,
 Ἐρᾷς δὲ πάντως υἷὸν ἰδέσθαι τάχει,
 Ὅπερ ποθοῦσα, ρίψοκινδύνως τρέχω.
Θεοτόκ. Βάθ' ὡς τάχιστα, ἐμοὶ δὲ θάπτον, ὧν ἐρῶ,
 Εὐάγγελος γένοιο, τυχεῖν, ὡς ἔχω.

Μαγδ. Εἶκω κελευθεῖς· οὔσα γάρ μοι τιμία,
Οὐκ ἂν ἀμάρτοις τοῦδε γ', ἀλλὰ πείθομαι·

Θεοτόκ. Ἐφέψομαι δὲ καὶ γὼ σὺν σοὶ Μαρία.

Ἄλγῳ γάρ, ἀλγῳ, καὶ μένειν σου κατόπιν,
Οὔτω μέλουσα, πῶς ποτ' οἶσω νῦν τλάμων;

Μαγδ. Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ὦ φίλα κόρα·

Σὲ γὰρ ἔχουσα συνοδὸν, χαίρω μέγα.

Αἴδ' ὕπνον οὐ βάλλουσιν ὀμμάτων ἅπο.

Ἐγρεσθ', ἔγρεσθε γυναῖκες, μέλλετε.

Γοργωπὸν ἔδραν τῶν βλεφάρων λύσατε·

Οὐ λεύσετ' ἐς μῆνιδος αἴγλαν παμφαῆς;

Ἄως πέλας, ἀοὺς ὄδ' ἀστὴρ ἔγγιος,

Θέλγει δ' ἔδραν ὀμματος ἠδιστός γ' ὕπνος.

Ἄδιστος, ἄδιστος γὰρ ἐν τοῖς βλεφάροις,

Ἦδὺς ἔβα παχνομέναις καρδίαις.

Χορ. Ἐγὼ μέλουσα καρδίᾳ παχνομένη,

Ἄγρυπνον ὄμμα πᾶσαν ἀν' ὄρφναν στρέφω.

Ἄμμες τάχει στείχωμεν, ὦ φίλα κόρα.

Μαγδ. Σφοδρᾶ μελήσει καρδίας δεδηγμένης,

Στείχωμεν οὖν τάχιστον τοῦ τύμβου πέλας·

Αἴδ', ἀποβαλοῦσαι τὸν ὕπνον ὀμμάτων,

Ἦξουσιν ὡς τάχιον ἠσύχῳ βάσει.

Θεοτόκ. Ναί, ναί,, τάχει στείχωμεν, εὔδ' εἴη τυχεῖν.

Πέποιθα πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν,

Ἄκτινα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν.

Ἄπιμεν οὖν, ἀπιμεν· αἱ δὲ κατόπιν

Νῦν ὡσὶν ἠχὴν ἠρέμα δεδεγμένοι,

Οἶμαι, πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἦττονες,

Ποδῶν δρόμῳσι συντόνοις δρομήμασιν.

Αὔθις γὰρ ἀρήμι ραδινὴν ὄπα,

Σαφῆ κελευσμὸν, συντρέχειν πρὸς τὸν τάφον,

Ὅρθαι δ' ἰδούγε, θαῦμα ἰδεῖν εὐκοσμίας.

Θεοτόκ. Αἰ, αἰ.

Γέκνον, ποθεινὸν ἡμαρ ἰδοὺ τὸ τρίτον,

Τριταῖον ἤδη φέγγος, ἐλπίς σοῖς φίλοις,
 Μὴ δὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν μοι ξυμφέρει.
 ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον κάρα,
 Πότ' ἄρ' ἐγὼ σ', ἢ ποῦ σ' ἢ παντλήμων ἴδω ;
 ὦ τέκνον, εἴθε τάχος ἔλθοις μοι φάους·
 Ἐλθοις, νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότους πύλας
 Λιπῶν, ἢ ἄθης χωρὶς ὤκισται φάους,
 Νῦν δ' εἶδε φῶς μέγιστον ἐν σῇ καθόδῳ.
 Ἐλθ', ἐλθέ, φάνηθι, προλαβὼν τῆς ἡρῆς σέλας.
 Θεόν, θεὸν σ' ὀλύμπιον τὰ πάντ' ἔχει.

Μαγδ. Ἄ, ἄ.

Εὐνάς ἐρήμευς τὰς γε φυλάκων ὄρω.

Θεοτόκ. Τί δὴτ' ἂν εἶη; μῶν λόχος βέβηκέ που,
 Ἴσως ἐρ' ἡμῖν μηχανὴν στείων τινά ;
 Θρασύς γάρ ὄχλος, νῦν δ' ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.

Μαγδ. Τί δὴτ' ἀδελφὴ δρωμεν; οὐ γὰρ εὐρομεν,
 Ὅς εἰλπίσαμεν, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

Θεοτόκ. Πείθου, πάλιν στείχωμεν, εὖ δ' εἶη τυχεῖν
 Τὸν νεκρὸν αὐτὸν, καρδίαις ὠπλισμέναις.
 Σώζει γὰρ αὐτὸν ὅστις, εὐφρόνως θεῷ
 Ἀνατίησι· καίγε νῦν βαδιστέον.

Ἄμμω δὲ λίθον τίς ἄρ' ἀποκυλίσει ;

Μαγδ, Ὅτιοτοί.

Ἄναξ ἄφθιτε, τίς δ' ἔστιν ἐδ' ὁ κλόνος;
 Πῶς δ' ἐκκυλισθεὶς ἀθρόον γ' ὤπται λίθος ;
 Κενὸς δ' ὄραται καὶ τάφος τοῦ Δεσπότη·
 Οὐκοῦν ἄπειμι, καὶ φίλοις μύσταις ἐρῶ
 Ἄρσιν νέκυος, αὖ δ' ὑποστρέψω τάχει,
 Εὐροίμι δ' ὅδε σὺν γυναιξὶ σ' αὖ Κόρη.

Θεοτόκ. Εὐγ' εὐγ' ἐπανῆκες τάχιστα νῦν φίλη.
 Ἐγὼ δὲ λίθον ἡρμένον βλέπουσ' ἔτι,
 Θαμβουμένη, πέφρικα· πῶς ἐδ' ἀθρόον

Ἦφθη κυλισθεὶς τῆς θύρας πρὸ τοῦ τάφου ;

Ἄ, ἄ, σίγα, σίγα.

Ὁ λαμπροπυρσόμορφος οὗτος τίς δ' ἄρα ;

Ὁς καθύπερθεν ἔζεται νῦν τοῦ λίθου,

Πανευπρεπῆς, ἐσθῆτι λευκῇ χαρίεις ;

Στίλβει γὰρ, ὡσπερ ἀπαλή χιῶν νέα.

Ἴδού δέ καὶ φύλακες ὡς νεκροὶ κάτω·

Ἄγγ. Ὑμεῖς δὲ μὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ἔστω φόβος.

Ζητούμενος γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ,

Ἄναξ Ἰησοῦς τῆτες ἐσταυρωμένος.

Ὅδ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ νεκρὸς μένων,

Ἄλλ' ἐξεγερθεὶς εἰς Γαλιλαίαν τρέχει,

Ὡς εἶπε, μύσταις ὁπτιάνεσθαί πως θέλων.

Κενὸν, δ' ἰοῦσαι, τὸν τόπον κατίδετε.

Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε, καὶ ταῦτα σφίσιν

Εἶπατε τρανώς· πάντα γὰρ ἐγὼγ' ἔφην.

Καὶ πάνθ' ἄπατιν εἶπατε ξὺν τῷ Πέτρῳ,

Ὡς φροῦδος ἄδης, Χριστὸς ἀνέστη τάφου,

Τάφου δὲ λίθος εὐσθενῶς ἀπηλάθη.

Φρουροίτ' αἶδος θύρετρ' ἀνεῖσαν, φόβῳ

Λελυμένοι, νεκροὶ δὲ πρὸς φάους χθόνα

Σκιρτῶσι, σῶκον ἐκκαλούμενοι θεόν.

Τῷ δ' αὐτόματ'α δεσμὰ πάντ' ἐπερῶράγη.

Θεοτόκ. Ὡ καλλιφεγγῆς ἡλίου σέλας τόδε,

Πέρθακεν, ὡς εἰλπιστο, τέρμα φροντίδων.

Πέπτωκεν ἐχθρὸς, Χριστὸς δ' ἀνέστη τάφου.

Ἡοῦς παρούσης τίς ποτ' ἄρ' ἤδυτέρα ;

Τί δ' ἂν ἐμοὶ γένοιτο χαριέστερον ;

Πῆ γοῦν, τὸν ἄδην καθβαλῶν, βαίνεις τέκνον ;

Πῆ, πῆ δ' ἐγὼ σε, καὶ πότ' ἂν ἴδω τέκνον ;

Ἐλθ' ἐλθέ, καὶ φάνηθι σῆ μητρὶ τάχει·

Μαγδ. Ὅφει γε θᾶπτον, ὡς ἐγῶμαι, πλειόνων.

Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ λευχείμων ἔφη,
Μύσταις φίλοις ἅπασι χάριμα μυνύσαι.
Πρῶτον δ' ἄπειμι πρὸς Πέτρον, καὶ Παρθένον,
Εὐάγγελον φέρουσα βάζιν τοῖς φίλοις·

Ὁ γὰρ φανείς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρω.
Ἄπειμι γοῦν κένωσιν εἰπεῖν τοῦ τάφου,
Καὶ τὴν ὄρασιν τοῦ φανέντος, καὶ λόγους.

Οὗτοι δ' ὅμως ἔδραμον ἰδεῖν τὸν τάφον·
Οἶμαι δὲ πάντα σφᾶς θεωρῆσαι καλῶς.
Ἄλλ' ὦ, τίν' ἀθρῶ, δεσπότην καινῆ θεᾶ ;

Θεοτόκ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάται γέμην πάρα.
Μορφή γὰρ οὔτι φαῦλον εἰσβαλεῖν τινα.

Χριστ. Χαίρετε.

Θεοτόκ. Χαῖρ' ἐσθλός, ἐσθλοῦ παῖ, βασιλεῦ παντάναξ,
Ἐσχατον ἐχθρόν συγκατασκάψας πότμω.
Ἄναξ, ἄναξ ἀφθιτε, σὺ θεὸς μέγας.

Ποδῶν δὲ σῶν ἄμμιν δὸς ἀψασθαι φόβω.
Τοὺς γὰρ ἐπ' οὐδας νῦν κυνοῦσαι, πίτνομεν,
Καταπλαγεῖται τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβω.

Χριστ. Μὴ δὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος.

Ἄπιτε δ', ἀγγείλατ' ἀδελφοῖς μου τάχει,
Εἰς Γαλιλαίαν ἀφικέσθαι, καί με πῶς
Ἐκεῖσε κατίδωσιν, ὡς ἔφην σφίσιν.

Θεοτόκ. Ὁ φαειρότης ἄβρῆτος ἡλίου βολῆς,
Ὡς ἀνέτειλε χαρίεσσα νῦν ἠώς·

Ὡ λαμπρότης ἀφατος αὐγῆς ἀκτίνων,

Ὡ χάριμα παγκόσμιον, ὦ θυμηδία,

Ὡ τέρψις εὐφρόσυνος, ὦ γῆθος μέγα,

Πῶς ἄντις εἶπη, πῶς ἀπαγγείλη λόγῳ

Ἐμῆς ἀγαλλιάματα νῦν καρδίας ;

Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ Δεσπότης ἔφη.

Μαγδ. Ἐγγύς ἰδοὺ Δέσποινι φίλαι σοὶ κόραϊ,

- Ἄλλαι τε πᾶσαι Γαλιλαίας θρέμματα
 Πρὸς τὸν τάφον τρέχουσι μύριαι νέκυν,
 Τὴν ἐξέγερσιν ἀγνοῦσαι τοῦδ' ἔτι.
 Οὐκοῦν σὺν αὐταῖς βῶμεν αὖθις ἐς τάφον.
 Οὐ γὰρ κόρος τίς ἐστι θαυμαστὰ βλέπειν.
 Ἢ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
 Ἐν τοῖς ἀγητοῖς λίχνος γ' οὗτ' ἀλίσκεται,
 Ἀθρεῖν τε ταῦτα συχνάκις λιχνέυεται.
 Ἄλλ' ὦ τίς ἐστιν εὐπρεπῆς νεανίας,
 Ὃς λευκοχίτων δεξιόθις ἴζει τάφου ;
 Θάμβος μ' ἔχει βλέπουσαν ἀστραπὴν θεάς.
- Νεαν.* Μὴ δὴ θροεῖσθε, μὴδ' ὑμῖν ἔστω φόβος·
 Τὸν Ναζαρηθὸν, οἶδ', Ἰησοῦν, ὦ κόραι,
 Ζητεῖθ', ἐδ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ μένων,
 Ἄλλ' ἐξανέστη, καὶ κενὸς τόπος μένει·
 Ἄπιτε γοῦν, εἶπατε μύσταις, καὶ Πέτρῳ,
 Εἰς Γαλιλαίαν σφίσιν ὀφθῆναι τάχει.
- Μαγδ.* Ἐγὼ τρέμουσα, καὶ φόβῳ κρατουμένη,
 Πρὸς τὸν Πέτρον νῦν εἶμι, ἔκαι λοιποὺς φίλους·
 Εὐάγγελον φέρουσα βάζειν καὶ πάλιν.
 Ὁ γὰρ φανείς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ
- Ἡμίχ.* Ἄρμες δὲ θάμβει καταπλαγεῖται φίλαι,
 Ἐκτασιν ἐκτιᾶσαι τε τῇ καινῇ θεᾷ,
 Φεύγωμεν ὡς τάχιστα μνημείου δρόμῳ,
 Σιγῇ φέρουσαι πᾶν ὄραμ', ἀκουσμά τε,
 Καὶ μηδὲν ἐκφέρωμεν ὡς πρὸς μηδένα,
 Μνείαν ἔχουσαι τῶν Λογοπράτου δόλων,
 Φοβούμεναί τε τῶν βρόχων τὴν ἀγχόνην,
 Νεκροπρεπὲς ὡς μνηματίων αὐτοῦ τρόπων,
 Τὸ μυστικὸν παιξάντος ἐχθρῶν εἰς μέσον
 Φύγωμεν, ἐξέλθωμεν ἐννοῶν κάτω.
 Καὶ δυσημέστη μηδὲν ἐξεγνωτμένων

Είπομεν ἄμμις, πλὴν φίλοις μύτταις μόνον.
 Κακὸν γὰρ οὐδὲν οὐδενὶ ξυγόν δέτι
 Πρὸς πανάληθες ἀγαθῶν ἀγγελμάτων,
 Καὶ ψεῦδος οὐδὲν, ψεῦδος δ' ἄμμιν οὐ φίλον,
 Νεκροφρόνων φρόνημ' ἀφυγούσαις καλῶς,
 Καὶ παγκάλων ἔκστασιν ἐκστάταις φόβῳ.
 Ὡ πᾶς κακίας ἐκκλίνει θεοφρόνως,
 Τοιοῦτον οὐδὲν οὐδενὶ φράζειν θέμις.
 Ταῖς ἐξιούσαις, ὡς ἔφην, τῶν μνημάτων,
 Μὴδ' ἐμπερούσαις μνημόσυνον εἰσέτι,
 Νεκροπρεποῦς τρόπου γε τοῦ ζῶντος πέρι,
 Ἰσχημέναις φόβῳ τε καὶ πολλῷ τρόμῳ
 Ἐπιβλέποντος πρὸς τρέμοντ' αὐτοῦ λόγους.
 Οὕτω φύγοιμεν ἀπὸ μνημείου κόραι,
 Ὡς μηδενὶ εἰπεῖν μηδὲν ξηνοτρόπως.
 Κακοῦ γὰρ ὑπόστασις οὐκ ἔνεστί πως.
 Ὅθεν τὸ κακὸν οὐδὲν εἶναι μαθάνω,
 Καὶ τῷδε μηδὲν μυστικὸν θέμις λέγειν·
 Πρὸς δυσμενῆ γὰρ μυστικὸν τίς ἐκφέρει ;
 Δοκεῖ δὲ καλῶ δυσμενὲς τούναντιον,
 Ὡς ἡμέρα νύξ, καὶ σκότος πάλιν φάει,
 Ὡς ἀντίκειται ψεῦδος ἀληθεῖ λόγῳ.
 Ἄλλ' ἀπίωμεν θᾶπτον ἐς μυστηπόλους,
 Εὐαγγέλιον χάριμα δηλοῦσαι φίλοις·
 Ἄλλ' ὦ τίν' ἀθρῶ νυκτὸς ἤκοντ' ἐνθάδε ;
Ἄγγε.λ. Δέσποινα μῆτερ παιδὸς, οἷον οὐδέπω
 Ἄλλην γυναῖκ' ἔκλυον ἐκτεκεῖν ποτε.
Θεοτόκ. Τῶν συμφρόνων τις αὐτὸς εἶ ; κατ' εὐφρόνην
 Αὐλῶπες αὐγαί, κοῦσε γινώσκω τορῶς.
Ἄγγε.λ. Εὐνοῦς αἰεὶ Σοί, καὶ σφαγέντι σοι τέκνω,
 Τῶν θυματίων, κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Θεοτόκ. Νέον τί δ' ἀγγέλεις ; τί, τάχιστα φράττον.

Ἄγγε. Δέσποινα χαῖρε, τοῦτό σοι πρῶτον λέγω·
 Πάγχαρτε χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
 Καὶ ἄλλον οὐδεὶς οἶδε προσπρωεῖν σε θροτῶν,
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤτσόν σοι φέρω κεδνοῦς λόγους·
 Οἷαν γὰρ ἀγγελίαν ἤκωσοι φέρων!

Θεοτόκ. Υἱὸν φανέντ' αἶδος ἀγγελεῖς νέον ;

Ἄγγ. Ἐγνωσ, λόγῳ με δις τόσον μ' ἐκούφισας.

Ἦλυθε καὶ πάρεστιν, ὡς αἰρεῖ φάτις,

Κἂν γῆ, τὸν ἄδην ἐκφυγῶν, πορεύεται.

Τοιαῦτ' ἐγὼ γὰρ ἀγγελεῖν ἐλήλυθα.

Θεοτόκ. Ἄμμες μὲν ἴδμεν τοῦτο, σὺ δ' οἶδας πόθεν ;

Ἄγ' εἰπέ, πῶς φῆς; πῶς λέγεις; οἶδας δὲ πῶς ;

Τί τ' ἄρ' ἐναργές τοῦδ' ἐρεῖς τεκμήριον ;

Ἄγγ. Σρατὸς φυλάκων πᾶσαν ἀν' ὄρφναν μένων,

Καὶ τάφον ἀθρῶν ἀσφαλεῖ προμηθεῖα,

Νῦν ἐννύχιος ἐν θορύβῳ συρρέων,

Πρὸς ἱερεῖς ἔδραμεν ἐν πολλῷ τρόμῳ.

Νέαν δ' ἔδοξε βᾶξιν ἐμφαίνειν φίλοις,

Νυκτηγοροῦντές τ' ἦσαν ὡς πεφρικότες·

Οὐκ εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέτρεψε,

Τρόμου δ' ἔμαθον αἰτίαν παρ' ἐλπίδα,

Νύκτωρ κατ' ἄστν τειχέων εἴτω μολῶν,

Καὶ τήνδε μαθὼν, ἦκον ἠσύχῳ βᾶσει,

Στρατοῦ κατόπιν ἀκροώμενος λόγων·

Ὅδ' εἶπεν οὕτως ἐμφόρῳ τολμηρία,

Μακρηγορῶν ἅπαντα, θάμβει, τοῦ τάφου·

Ἐῖρηκεν οὖν, εἶρηκε πρὸς πρεσβυτέρους,

Ἄρχιερεῖς, δραματουργοὺς τοῦ φόνου,

Συνηγμένους τε, καὶ σκοποῦντάς του πέρι·

Ὡ τὸν φοικῶδη πότμον ἐξαιρεγασμένοι,

Γραμματέων ὄμιλε, καὶ πρεσβυτέρων,

Ἦκω φράσκει σοὶ καὶ πόλει πολλὰ ξένα,

Ὡς καινὰ πάντα, θαυμάτων τ' ἐπάξια,
 Ἄπερ νέκυς δέδειχεν, οὐ νύκτωρ φύλαξ
 Ἐγὼ τέταγμαι, καὶ νῦν εἰσέτι τρέμω.
 Ὅστ', εἰ παρήσθα, τοῦτον, ὃν τάχ' ὡς νέκυν
 Ἡμᾶς φυλάττειν, ἐξέπεμψας, τῷ τάφῳ,
 Εὐχαῖσιν ἂν μετήλθες, εἰσορῶν ξένα.
 Θέλω δ' ἀκοῦσαι πρῶτον, σοὶ παρῶρησι
 Φράσω τὰ κεῖθεν, ἢ λόγον στείλωμεθα;
 Ταρβῶ γὰρ εἰπεῖν σοὺς λόγους ἐναντίον
 Πρὸς τὸν τύραννον, τὸ φρενῶν πτήσσων τάχος,
 Τὸ τ' ἐξύθυμον καὶ τὸ λίαν ἡρμένον.
 Ταυθ' ἢ φάλαγξ ἔφησε πρὸς πρεσβυτέρους.
 Οἱ δὲ στραφέντες καθ' ἑαυτοῦς, τοιάδε
 Ἐλεξαν ἄμφω, καὶ προσεῖπον ἀθλίως.
 Ἦδη τόδ' ἐγγύς, ὡς πῦρ πῶς, ἐράπτεται,
 Ὑβρισμ' Ἰησοῦ, νῦν φόβος θ' ἡμῖν μέγας.
 Ἄλλ' οὐ μέλειν δεῖ, δεξιῶσθαι δὲ στρατόν.
 Αὐτὸ δὲ στραφέντες, πρὸς φάλαγγ' εἶπον τάδε·
 Ἄκουε φάλαγξ, ὡς ἔχω γνώμης ἐγώ.
 Εἰ τὰ κατὰ γνώμην ἐρεῖν ἡμῶν ἔχεις,
 Κρύψθ', ὡς ἀθῶος δὲ ἐμοῦ πάντων ἔσθι,
 Ἐροῦσ', ὄπαδοὺς τὸν νέκυν κλέψαι λάθρα.
 Δώσω δέ σοι καὶ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται·
 Οὐ γὰρ χρεῶν ἀνακτι ταυτὰ σε φράσαι,
 Ἄ πρὸς κλέος ῥέπει τοῦ τεθαμμένου,
 Ἄμμιν δὲ κατήρειαν εἰσφέρουσί που,
 Ὅχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα,
 Πάντωντ' ἀγανάκτησιν εἰς ἡμᾶς ἔχει.
 Ἦ δ' ἀντέφησεν ἢ φάλαγξ τῶν φυλάκων,
 Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐρῶ τι τῶν ἐγνωσμένων,
 Ἐπεὶ δοκεῖ σοι, καὶ με ρύεσθαι λέγεις,

Πρὸς τὸν τύραννον, σοὶ δ' ὁμῶς εἰρήτεται.
 Ταφίς ὅδ' ἤτσων οὐδενὸς θεοῦ δοκεῖ,
 Ἐξ ὧν τε πρὶν πέπραχες, καὶ νῦν θαυμάτων·
 Ὅς ἐξαναστάς, κειμένου λίθου τάφῳ,
 Καὶ τῶν σφραγίδων ἐμμενουσῶν εἰσέτι,
 Ὑμῶν τ' ἀύπνων ἐγκαθημένων κύκλω,
 Τὰ πάντα κατηύγασεν, ἡμᾶς δὲ τρόμῳ,
 Ὅσαι νεκροὺς τέθεικεν ἐκπεπληγμένους·
 Γῆς γαῖσος ἔσαλεύθη γὰρ ἀτχέτω τρόμῳ,
 Αἴφνης δ' ὁ λίθος ἐκκεκύλισται τάφου·
 Καὶ τοῦτο δ' ὡς ἔοικεν, ὡς δ' ὄραν ἔχω,
 Συνιέναιτε πάνθ' ἐώρων τὸν τάφον,
 Ἐκ δ' αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι,
 Θεὸς πατὴρ ἤχησεν ἐν φωνῇ ξένη,
 Ταύτηθ' ἅμ' ἐβρόντησε, καὶ πρὸς τὸν πόλον,
 Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός·
 Σίγησε δ' αἰθήρ, σίγα δ' ὕλιμος νάπη,
 Φύλλ' εἶχε, καὶ ποτ' οὐκ ἂν ἤκουσας ψόφον·
 Τὸν ἄνδρα γοῦν τόνδ', ὅστις ἐστίν, ὧ φίλοι,
 Δέχεσθε κἄν νῦν· πάντα γὰρ δοκεῖ μέγας.
 Κάκειν' ὁ φατιν, αὐτὸν ὡς ἐγὼ κλύω
 Τὴν παυσίκακον δωτίνην δοῦναι βροτοῖς,
 Καὶ τοῦδ' ἄνευ μηδὲν καλὸν τ' εἶναι ποτε,
 Μῆτ' ἂν γενέσθαι· κἄν ἀληθεύῃ λόγος,
 Θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος,
 Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι, ὀνητὸς ὦν, θεῶ.
Συράγ. Ἀρχ. Σὺ πόλλ' ὕπνωσας, καὶ λαλεῖς ὀνειράτα.
 Ἐκλεψαν, ὡς ὕπνωσας, μύσται τὸν νέκυν.
 Καὶ τοῦτο πρὸς τύραννον εἶπέ καὶ μόνον·
 Ὅ δ' οὐ καταθύμιον ἡμῖν, σὺ σίγα.
 Σιγῶν δὲ τοῦτο, δεξιῶσεις σὺ λάβης·
 Ἦγούων ἐκόντες ἐπράσατε τὸν νέκυν·
 Κἄν μὴ σιγήσης, τοῦτο τύραννος μάθη.
Φυλα. Πείθη μὲν οὐδὲν τῶν ἐμῶν κλύειν λόγων,

- Ἐγὼ δὲ, καὶ παρ πρὸς σέθεν κηκῶς κλύων,
 Οὐ φημι χρῆναι κατεπαίρεσθαι σ' ἔτι,
 Ἀλλ' ἡσυχάζειν· οὐ γὰρ ἂν ἀνέξεται.
 Ὡς δ' οὐδὲν ἐπράκαμεν, ἡ σφραγίς μόνη
 Ἔδειξε σαφῶς, καὶ πρόφασιν οὐκ ἔχεις·
 Τηρουμένης γὰρ, κειμένου τε τοῦ λίθου,
 Ὡ θαῦμα καινόν, ἔξανέστη τοῦ τάφου.
- Συναγ. ἀρχ.* Ἐὰ τὰ πολλὰ, καὶ δέχου τὰς δωτίνας.
- Φυλακ.* Ἐπίπερ οὐ πείθη σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
 Ἐγωγε τοῖς σοῖς, ὡς λέγεις, πεισθήσομαι·
 Σὺ δὲ σκόπει τὸ, πῶς με τυράννου ῥύστη.
- Συναγ. ἀρχ.* Μὴ σοι μέλησις τοῦ δέ τις ἔστω πέδι.
- Πείσω γὰρ αὐτὸν νῦν φρονεῖν ἀδελφάστοι,
 Ὡς ἐγγενῆ σοι, καὶ χθονὸς τῶν Αὐστώνων.
 Ἄλλ' ἀπίωμεν τάχιον, μή σοι δέος.
 Ἐρεῖς δὲ, μύσται τοῦδε νυκτέρῳ ποδὶ
 Λαθόντες ὄμμα τ' οὐμὸν, ἦραν τὸν νέκυν.
- Φυλακ.* Ἰώμοι, ἰώ· αἱ αἱ·
- Πιλᾶτ.* Τίς ἐστίν, δε Θρηνηῶν, γοῶν τ' ἔξω στένει;
- Συναγ.* Φάλαγξ φυλάκιον τοῦ κατακρίτου νεκροῦ,
 Ἄναξ, πάρεστι, καὶ φόβῳ πολλῷ στένει.
- Πιλᾶτ.* Εἰς καιρὸν ἦκεις, καὶ περ ἐμφαίνουσά τι·
 Τί γὰρ, τί Θρηνηῦς' ἀλκιάζει, καὶ στένει;
 Τίνος δ' ἔκητι τὸν φόβον φέρει; λέγε.
- Συναγ.* Αὐτοὶ παρόντες, τοὺς λόγους ποιησάτων.
- Φυλακ.* Μύσται γὰρ, ἄναξ, τοῦ δε νυκτέρῳ ποδὶ,
 Λαθόντες ὄμμα τοῦμὸν, ἦραν τὸν νέκυν.
- Πιλᾶτ.* Πῶς, ὦ μέγιστα πῆματ' ἐξειργασμένοι,
 Μύσται μολοῦντες, εἰς τάφον εἰσίστησαν,
 Ὑμᾶς λαθόντες, καὶ νέκυν ἀφῆρασαν;
 Κοῦτ' εἰσιόντας πρὸς τάφον, συνήκατε,
 Οὔτ' ἐξιόντας; τῶν δε τίς τίσει δίκην,
 Πλὴν σοῦ; σὲ γὰρ φύλακα φήμ' εἶναι τάφου·

Ὅρλειν τέθεικας τοῖς θεοτοῖς γέλωτά με.
 Πρὸς αἰσχύνῃ δέ, καὶ δίκην τίσω φόνου·
 Κλέπτει σ' ἔλαθον, ἐγγελῶντες πολλά μοι;
 Τίς γὰρ πρόφρασις τοῦ νεκρὸν κλέψαι δέμας;
 Πῶς δ' ἂν ἐτόλμων φυλάκων μέτρον τόσων,
 (Οὓς φασὶ καὶ φῶς λαμπάδων πυρὸς φέρειν,
 Καὶ τῶν δ' ἄνευ δὲ πανσέληνος νύξ τρέχει)
 Ἐλθεῖν τρέμοντας, καὶ κυλίσαι τὸν λίθον;
 Ὅν ἀπονητὶ στρατὸς οὐκ ἔθηχ' ὄστος,
 Τεθεικὲ τε σφραγίδας ἐκτὸς τοῦ λίθου,
 Ἰλαδὸν ὑμῖν, καὶ χωρὸς πρεσβυτέρων.
 Οὐκ οἶδα μύστας, οὓς νέκυν κλέψιι λέγεις·
 Σὺ τοῦτ' ἔδρακτας, οὐδὲν ἂν δεξάιμεθα,
 Γνώμην δ' ἀραιρῆ τὴν ἐμὴν, πλάττων λόγους.
 Ἄλλ' οὖν μακροῦσοι καὶ σοφοῦ δέη λόγου,
 Ὅτω με πείσεις, μὴ λέγειν ψευδηγορέως·
 Οὐ γὰρ μένουσι τῆς ἀληθείας λόγοι,
 Ἄλλὰ τρέπουσι τοὺς λόγους βουλεύματα,
 Οὐδ' ἐμμένουσιν οἱ λόγοι βουλεύμασιν,

Φυλάκ. Ὅρθως ἄιαξ, εἰρηκας, ὧς τὸ δρᾶμ' ἔχει·
 Ἐγὼ γὰρ ἔμμ' ἀγρουπον εἶχον εὐφρόνη,
 Κοῦτ' ἔβρισ', οὐτ' ἐκοίμησ', οὐ νῆ σὴν Κάραν·
 Εἶδόν τε πάντα, καὶ δραμῶν, ἦλθον λέγειν·
 Καὶ γὰρ μὲν ἦν πρόθυμος, ἐννυχος δραμεῖν,
 Καὶ σοὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν τε, καὶ φυγεῖν δίκην.
 Ἄλλ' οἱ σοφοί γε, καὶ τό θεῖον εἰδότες,
 Μεῖναι μ' ἔπεισαν ἡμέρας λαμπρὸν φάος·
 Οὐ γὰρ φαεινοί μοι συνέσχον ἡλίου
 Λαμπτήρες, ἀλλ' ἔδραμον εἰς σφᾶς αὐτίκα,
 Καὶ σφίτιν εἶπον πᾶν δρᾶμ', ἀκουσμά τε,
 Οἱ δ' οὐ μένουσι τοῖς ἐμοῖς ὀρθοῖς λόγοις.

Πιλάτ. Δέδοικα, φάλαγξ, μὴ μάτην ψευδηγορεῖς·
 Μύσται γὰρ, ἦν ἔκλεψαν, οὐκ ἴσμεν τορῶς·

- Καί γάρ ὑποπτόν ἐστι κάρτ' ἐμῆ φρενί·
 Τί γάρ ἐναργές τοῦ δ' ἐρεῖς τεκμήριον;
Φυλάκ. Ἄναξ ταχύνεις, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον,
 Ὅ κλώψ ἐν ὄρφνῃ πάντῃ πάμμεγα σθένει.
 Ἄλλ' ὡς τάχιστα χρῆ παραγγέλειν στρατῶ,
 Ὡς ἄντις αὐτῶν καὶ ταχύπους τυγχάνων,
 Φάλαγγ' ὑπερβάς νυκτὸς ἐν καταστάσει,
 Ὡς ἐν βρόχοισι δέσμιος λελημμένος,
 Πληγαῖς χαραχθεῖς, ἐκμάθη τὸ πρακτέον.
 Αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν, καὶ πρὸς αἰσχύνῃν κακὸν,
 Θεοῦ διδόντος, ἀνιόντας ἀπόνως
 Λαβεῖν ἑᾶσαι, δράμα δράσαντας τόσον.
- Πιλάτ.* Οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὗς νεκροῦ φῶρας λέγεις.
 Οὐκ οἶδ', ὑποπτόν ἐστιν, ὑποπτον δ' ἐμοί.
 Πῶς γὰρ ἂν οἱ φεύγοντες, ἔκλεψαν νέκυν,
 Ὅν ζῶντα κατέλιπον ἐν πολλῷ φόβῳ.
 Οὐδ' ἐς τοσοῦτον ἀφύπνωσεν ἡ φάλαγγξ,
 Καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ τάφου κατεφρόνει,
 Οὐδ' οἶδεγ' ἐξήμαρτον ἀτόλμῳ θράσει,
 Οὗς κατασεῖται καὶ θεραπαίνης ὅπα
 Ἐκλυον, ὡς μιν ἀπανήνασθαι φόβῳ.
- Συναγ. ἀρχ.* Ὁ πάνθ' ἐδραῖος, νῦν κλονῆ τῇ καρδίᾳ,
 Καὶ ταῦτα κλύων, πάνθ' ὑποπτεύεις μάτην;
 Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ πρόβουλος, ὡς δράσαι χερί.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντα δύνασθαι βροτῶν
 Πέφυκεν· ἄλλω δ' ἄλλο δίδεται γέρας,
 Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι.
 Ὅς νῦν πυρὸς λαμπτήρας ἐξήρθης κλύων,
 Κλέψαι τ' ἀπιστεῖς τοὺς δπαδοὺς τὸν πλάνον.
 Ἄπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὀπλίξειν χέρας.
- Πιλάτ.* Στρατόν σὺ κλέψας, καμὲ πειρᾷ συστρέφειν.
 Σὺ παντ' ἔδρασας, καὶ τὰ λοιπὰ σὺ σκόπει.

Συναγ. Αγγ. Σὺ γοῦν νόμιζε ταῦτ', ἐπεὶ περ σοὶ δοκεῖ,
Πράττειν ἔχοντι καὶ λέγειν μέγα σθένος.

Ἄγγ. Τοιαῦτα μαθὼν ἀνόμων τολμήματα,
Τὴν νεκρέγερσιν κατορουσόντων δόλω,
Ἐδραμον, ᾧ Δέσποινα, νῦν σοὶ μηνύσαι·
Μὴ γοῦν ἀπίσται· πάντ' ἀληθῶς γὰρ κλύεις·
Καὶ πᾶσαν, οἶμαι, τὴν πόλιν φάμαν φέρειν·
Κουτωδίας γὰρ τινες ἐκφέρουσί που,
Καὶ θαῦμα κηρύσσουσιν ἐν μυστηρίοις·
Ἦξουσι πολῖται, καὶ τὸ πᾶν μάθοις·
Θάπτιον γὰρ αὐτὸς ἄγγελος μηνυμάτων
Ἐδραμον ἐλθεῖν, γηθοσύνῳ καρδίᾳ,
Καὶ σοὶ κομίσαι χάριμα, καὶ θυμηθῖαν.

Θεοτόκ. Εἰς καιρὸν ἦκεις, καὶ χάρις σοὶ κείσεται.
Εἰς καιρὸν ἦκεις, καί περ ἄγγέλων ἄτην,
Αὐτῶν γε μᾶλλον ἀνόμων πρεσβυτέρων,
Ψευδῆτε, καὶ μάτια πόλλ' εἰργασμένων.
Πῶς γὰρ ἂν εἴρξει τάρος, ἢ σφραγίς λίθου,
Ἡ φυλάκων φάλαγξ τις, ἀλήπτου Λόγου·
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀλειφθὲν δέμας;
Ὁ καὶ πρὶν ᾧπται βαίνων ὑγράν, ὡς πέδον,
Τὸν αὐτόρριζον αὐτοπλάστην δεσπότην·
Φέροντε, τὸν φέροντα τὰ πάντα κράτει·
Ὅς κλειθρα παρθένια μηδαμῶς λύσας,
Ἐξῆλθεν, ἀνέτειλεν ἐνθέῳ σθένει.
Οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέλυσέ πως·
Ἐτικτον αὐτὸν, οἶδα δ', ὡς ἐγεινάμην.
Ἡ φυλάκων φάλαγξ δὲ πῶς ἂν ἦσθετο
Τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαθόντος ἀγγέλου,
Πῶς ἐκ βροτείων αἱμάτων πλάττει δέμας;
Πῶς σάρξ πέφηνεν, ὦν ἄσαρκος πρὶν Λόγος;

Πῶς καὶ μένων δὲ σὺν Πατρὶ πρὸς τὸν πόντον,
 Ὅλος τε παντὶ, πρὸς τ' ἐμὴν ἦν γαστέρα;
 Ταῦτ' ἐφύραζεν ἱερεῖς μάτην φθόνῳ.

Ἡμεῖς δὲ φίλοι νῦν δράμωμεν πρὸς τάφον,
 Στείχωμεν ὡς τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας.

Πάντ' ἐξακριβώσωμεν ἀτραλῶς ἔτι,

Καὶ πάντα δηλώσωμεν, ὡς ἔχει, φίλοις,
 Αὐτοὶ τε συνδραμόντες, οἴχονται πλέον.

Χορ. Καὶ μὴν ὁ Πέτρος σὺν Ἰωάννῃ φίλῳ
 Θᾶπτον δραμόντες πρὸς τάφον ζωηφόρον,
 Καὶ πάντ' ἀκριβώσαντες, εἶπον τοῖς φίλοις,
 Ὡς Μάγδαλ' εἶπε Μαρία πιστουμένη,
 Πρώτῃ δραμοῦσα, πάντ' ἀκριβωσαμένη,
 Καὶ τὴν κένωσιν μηνύσασα τοῦ τάφου.

Θεοτόκ. Ναί, ναί πρὸ πασῶν ἧδ' ἔδραμεν εἰς τάφον,
 Ἐγὼ τε ταύτῃ ξυνέδραμον αὐτίκα,
 Καὶ τὴν κένωσιν εἶδομεν πρὶν τοῦ τάφου,
 Ἄρσιν τ' ἔδοξε τὴν δε νεκροῦ φιλιτάτου,
 Καὶ πρὸς τόπον σώματος ἄλλον που θέσιν·
 Ἄλλ' εὐθέως ἔγνωμεν, ὡς τὸ πρᾶγμ' ἔχει,
 Καὶ τοῦτο μύσταις Μαρία δραμεῦσ', ἔφη.
 Πέτρος δ' ἀναστάς, ἔδραμε πρὸς τὸν τάφον,
 Συνέδραμ' αὐτίκα τε μύστης παρθένος,
 Εἶδον θ', ἅπερ εἶρηκε Μαρία σφίσιν·
 Αὐδ' ἄμμες, ἐλθεῖν κατόπιν γ', ἐδράμομεν.
 Ἐγγυς δ' ὅμως πάρεστιν ἧδ' ἡ Μάγδαλα,
 Φήσειέ τ' αὐτὴ πᾶν ἔραμα, δρᾶμά τε.

Μαγδ. Τί φῆς, Κόρη Δέσποινα, χάσμα τοῦ γένους;

Θεοτόκ. Ἄττα προῖδεῖν, καὶ προειπεῖν τοῖς φίλοις
 Εἶρηκας αὐτὴ, ταῦτ' ἀπαγγέλλου κόραις.

Μαγδ. Οὕτως ἔχει, Δέσποινα, καθάπερ λέγεις·
 Οἶδας γὰρ, οἶδας τῷ τάφῳ με προΐσται,

Ὄσα τ' ἔφη, ἔκλυες· οὐ χρῆμ' αὖ λέγειν,
 Ἄπερ δραμοῦσα πρὸς πανόλβιον τάφον
 Μόνη τὸ πρῶτον, εἶτα σὺν μύσταις δυοῖν,
 Κάκει δακρυχέουσα, παρισταμένη,
 Ἄνιστόρησα, κέκριβωτάμην, τρανώς·
 Λευχειμονοῦντάς τ' εἶδον ἀγγέλους δύο,
 Ἄνω, κάτω τε τοῦ τάφου καθημένους,
 Τὸν μὲν κεφαλῇ, τὸν δὲ δ' αὖ πρὸς τοὺς πόδας.
 Καὶ τοὺς δ' ἀπαστρέπτοντας ἰδοῦς ἐνθέως,
 Ἔστην. καταπλαγεῖσα χαρᾶ καὶ φόβῳ·
 Εἶτ' αὖ δι' ὠτων γῆρυν, οὐχ ἦν εἰκάσαι,
 Ἐδεξάμην γε, καὶ μετεστράφην δρόμῳ,
 Αὐτίκα δ' ἄθρῳ Χριστὸν ἐν κεινῇ θείᾳ·
 Μορφῇ γάρ, οὐ φαῦλόν τιν' εἰσθαλεῖν ἔφην.
 Πιτῶ τε πρὸς γῆν, καὶ ποδῶν ἐρηπιτόμην.
 Ὅ δ' ἀπέπεμπε, καὶ φίλοις ἐπεμπέ με.
 Καὶ τῶν δ' ἀκούσασ', ὧν ἐμαιόμην μαθεῖν,
 Ὡς πρὸς πόλον γ' ἄνεισι, καὶ τὸν πατέρα.
 Οὐπω δ' ἀναβέβηκεν, ὧς ἔφη, τέως·
 Ἐγγὴ μένων δέ, πρὸς Γαλιλαίαν φίλους,
 Ὡς σφίσι εἶπε, ἔπιπροθάνει, καὶ προσμένειν·
 Μύσταις ἅπαντα ταῦτα τοῖς φίλοις ἔφην
 Οἱ δ' οὐδὲν ἠγήσαντο τοὺς ἐμοὺς λόγους.
 Ἄλλ' ἦλλον αὐτοὶ πρὸς τάφον ταχυδρόμοι,
 Εἶδον θ', ἄπερ ἔκλυες· οὐ χρῆ δ' αὖ λέγειν,
 Ἄτε ξυνούσης καὶ σέθεν πρὸ βραχείας·
 Ἐκλυον, ἱστορήσας οἶδας παγκάλως.
 Τὰ πρὶν γὰρ ἀκούσασα σὺν φίλαις κόρταις,
 Ἐν δυοῖν ἄλλαις Μαρίας φιλουμένας
 Ἐδράμες ἰδεῖν, ἄπερ ἔκλυες πάρος·
 Εἶδές τε πάντα, καὶ τὸν οἶόν, ὧς ἔδει·
 Ἐγὼ δέ κλύω, καὶ φίλων ἄλλους δύο,

Νῦν ἀπιόντας ὡς πρὸς ἄγρον, τὸν δ' ἰδεῖν,
 Καὶ πάντα μαθεῖν, ὧν μαθεῖν εἶχον πόθον,
 Οἱ καὶ τρέχουσι τοῖς φίλοις εἰρηκέναι,
 Κάκει συνελθεῖν θάττον ἡμᾶς νῦν δέον,
 Ἴσως ἴδωμεν αὐτε καὶ τὸν Δεσπότην·
 ἰδοὺ γὰρ ἤδη καὶ κνέρας τῆς ἑσπέρας·
 Δράμωμεν οὖν, δράμωμεν, ἦχι τοὺς φίλους
 Τὸ νυκτερινὸν συνάγειν οἶμαι κνέρας·
 Ἴδοὺ κατειλήφραμεν οἶκον Μαρίας,
 Ὅπη παρεῖναι καὶ φίλους μύστας κλύω,
 Ἐντὸς πυλῶν μένοντας ἐγκεκλεισμένους,
 Πάντως τρέμοντας τοὺς μισοφύλους ἔτι·
 Καὶ κλειθρα πυλῶν ἠσφαλισμένα μένει·
 Πῶς δ' εἰσίσωμεν, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
 Ἦδη δ' ἔκλυεν, ὑπανοίγει τ' ἡρέμα,
 Μαρία φίλη, συγκαλεῖ τ' εἰσιεῖναι.
 Ἄλλ' εἰσίσωμεν ἠσυχῶ ποδὸς βάσει,
 Ὡς μὴ θορυβήσωμεν ἐμφοβούς φίλους·
 Ἴδοὺ συνηθροίσθημεν ἔνδεκα φίλοις,
 Ἄλλοις τε πᾶσι τοῖς συνοῦσι φίλοις,
 Αὐθις δὲ κύλας ἀσφαλίξει Μαρία·
 Οὐχοῦν σίγα κλύωμεν αὐτοῦ Κλειώπα·
 Πάρεστι καὶ γὰρ, ὡς δρῶ, καὶ πόλλ' ἄδει,
 Τὸν δεσπότην φηαί τε, καὶ δράσαι σφίσιν,
 Ὅπως τέ μιν συνῆκαν ἄρτου τῆ κλάσει.
 Ἄ, Ἄ, σίγα σίγα.
 Ἔστηκεν ἰδοὺ δεσπότης θυρῶν ἔσω,
 Ὅπως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.
 Πῶς, πῶς πάρεστι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
 Τάχ' ὡς ἀνέστη, καὶ τάφου κεκλεισμένου,
 Καὶ πρὶν προῆλθεν ἐκ πυλῶν τῆς παρθένου,
 Ἄλυτα τρηθὼν κλειθρα μητρὸς πανάγνου.

Χριστ. Ειρήνη ὑμῖν.

Τί δὲ θραεῖσθε; χεῖρας ἰδοὺ καὶ πόδας,
 Αὐτὴν τε πλευρὰν τὴν ἐμὴν νευυγμένην,
 Τρανῶς ἰδόντες, γινώτέ μ', ὡς ἐγὼ πάλιν
 Εἶμ' αὐτός. Οὐ γὰρ πνεῦμα σάρκα πως ἔχει,
 Οὐδ' ὄστέα ζύνεστι τῷ πνεύματί μου,
 Καθάπερ αὐτὸν νῦν δρᾷτ' ἔχοντά με,
 Καὶ ψηλαφήσαντές μ' ἴδασθ', ὡς πάντ' ἔχω.
 Καθὼς δ' ὁ πατὴρ ἐνθάδ' ἀπέσταλκέ με,
 Οὕτως ὑμᾶς πρὸς κόσμον ἐκπέμπω καὶ γῶ,
 Καὶ πνεῦμ' ἅγιον ἐμπνέω φίλοις ὑμῖν,
 Ὅπερ λαβόντες, παντὶ κηρύξατέ με
 Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ Παναγίῳ.
 Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε κήρυκες φίλοι,
 Ἄσατ' ἐπινίκι' ἀνὰ πᾶσαν γῆθονα.
 Καὶ βασιλείους ἀμφιδραμόντες δόμους,
 Ἐρεῖτε Δαυΐδου πόλιν, πᾶσ' ὡς ἴδη,
 Σωτήριον τάχιτι' ἀνιόντι' ἐκ τάφου.
 Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν πάσῃ γῆθονῃ
 Σώτει δ' ἑαυτὸν, ὅς λόγον δεδεγμένος,
 Ἀσπάσεται θάπτισμα ῥύσιον λύθρου,
 Ὅς δ' ἀποδιώξειε τοὺς ὑμῶν λόγους,
 Ὅδ', ὡς ἄπιστος, ἐμπέσοι κατακρίσει·
 Ἐφ' ᾧ δίδωμι πνεύματος θεοῦ χάριν.
 Οὐ δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
 Καὶ δεσμύλουτος εὐρεθήσεται τότε.
 Οὐ δ' ἂν κρατῆτε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
 Δεσμοῖς ἀλύτοις κεκρατημένος μενεῖ·
 Τοιῶν δεσμῶν ἀλύτων με παντάναξ,
 Ὁ δεσμολύτης αὐτὸς ὢν, Σῶτερ. λύσον,
 Οἷς, φεῦ, με κατέδησεν ἀπροσεξία,
 Ἐχθρὸς δ' ὁ πλάνος καταβάρουε φθόνου,

Ὀρῶν με τῶν πρὶν ἀλύτων λελυμένον
 Τῇ πρὸς Σέ πίστει, δωρεᾶ φιλαγάθῳ.
 Χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ, Βασιλεῦ Παντάναξ,
 Τὸν ἀρχέκακον καταπατήσας ὄφιν,
 Ἐσχατον ἐχθρὸν καθβαλόντε τὸν πότμον,
 Οἷς μὴ μ' ἐάσης κυριευθῆαι· πάλιν
 Ἄναξ, ἀναξ, ἄφθιτε, σὺ Θεὸς μόνος,
 Κριτὴς τε πανένδικος ἔρχημι κρίνων.
 Πῶς γοῦν ἐγὼ σε τῷ τότε ἀθήσω Λόγε;
 Ὅμμασί θ' οἷοις ἀτενίσω σὸν θρόνον,
 Ἐμαυτὸν ἀνάξιον ἐδείξας τάλας
 Πόλου τε καὶ γῆς, σῆς τε δημιουργίας;
 Ὁ δυσμενὴς ἤρπασε, κατήγαγέ με
 Εἰς βόθρον, εἰς τάρταρον, εἰς χάος μέγα.
 Σφοδρῶς διώξας, κατέλαβέ μ' ὁ πλάνος,
 Ὅλον με κατέπτωσεν εἰς ἄδου ζόφον·
 Ἐλεε θεέ, νέμε χέρε, φέρε με,
 Καὶ μὴ μ' ἐάσης χάσμα τῷ βροτοκτόνῳ·
 Σὸν εἶμι πλάσμα. σύμε παίδευσόν μόνος,
 Καὶ πληξὸν αὐτὸς φιλαγάθως ἐνθάδε,
 Καὶ μὴ γεέννη παραπεμφθῆναι λίπης·
 Ῥύσιε, λισσόμεσθά σ', ἠδικήσαμεν
 Καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴ τε, καὶ νοῦς ἀθλίως·
 Ἡμάρτομέν σοι, πολλὰ τ' ἠνομήσαμεν.
 Ὅψ' ἐμάθομεν, ὅτ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες,
 Κοῦδ' ἔκτοί' ἐδράσαμεν, ἅπερ σοι φίλα.
 Γινώσκωμεν σφάλματα, σὺ δὲ παρόρα.
 Ἴσμεν δέ σ' ὀργὴν οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.
 Οἴκτειρον, ὦ Σωτέρ με, μηδὲ ταῖς ἐμαῖς
 Ἀμπλακίαισιν ἀπολέσθαι καλλίπης·
 Παῖς γὰρ ἐγὼ σός, παῖς τε παιδίσκης σέθεν·
 Ἐμοῦ δ' ἔκτι· πότμον ὑπέστης Λόγε,

Καὶ δυσμενεῖ με χάσμα μὴ καταλίπη·
 Ῥάβδω δὲ σῆ παιδεύε, πλήν φιλαγάθως·
 Πρέσβιν δὲ δέξαι μητέρα σὴν ὦ Λόγε.
 Σφᾶς θ' οἷς ἔδωκας, δεσμολύτιν σου χάριν·
 Πότνια, Πότνια, παμμάκαιρα Παρθένε,
 Σὺ μὲν μακάρων δάπεδον ναίεις πόλου,
 Ἄπαν πάχος βρότειον ἀλλαξαμένη,
 Ἀφθαρσίας τ' ἄμφιον ἔστολισμένη,
 Ἄει τ' ἀγήρω, ὡς θεὸς δ' ἐγνωσμένη.
 Λόγοις δ' ἐμοῖς ἄνωθεν εὐμενῆς ἔστο·
 Ναί, ναί Κόρη πάγκλυτε τοὺς λόγους δέχου·
 Μόνον γὰρ ἔστι τοῦτό σοι βροτῶν γέρας,
 Ὡς τοῦ Λόγου σοι μητρί, κἄν ὑπὲρ λόγον.
 Ὅθεν πεπορθῶς σ' ἐν λόγοις ἀμείβομαι,
 Καί σοι στέφανον πλεκτὸν ἐξ ἀκηράτου
 Λειμῶνος, ὦ δέσπανα, κοσμήσας φέρω,
 Ἄνθ' ὧν με πολλῶν ἤξίωσας χαρίτων·
 Ἄει τε ῥύη συμφορῶν πολυτρόπων,
 Ἐχθρῶν δρατῶν, ἀοράτων τε πλέον.
 Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥς περ ἠὲξάμην, βίου,
 Πλουτῶν αἰεὶ σε προστάτιν παντός βίου,
 Καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον ἐς σὸν υἷα,
 Σὺν εὐαρεστήσασιν αὐτῷ φιλάγνοις·
 Μὴ γοῦν ἐάσης ἐκδοθῆναι βασάνοις.
 Καὶ χάσμ' ἔσθθαι δυσμενεῖ βροτοφθόρῳ·
 Πρόστηθι, καὶ ῥῦσαι δὲ πυρὸς καὶ σκότους,
 Πίστει δικαιοῦσθαι με, καὶ χάριτί σου
 Ἐν σοὶ γὰρ ὄπται χάρις ἡμῖν ἐκ θεοῦ,
 Καί σοι χαριστήριον ὕμνον νῦν πλέκω·
 Χαῖρ' ὦ Κόρη πάγχαρτε, Μῆτερ Παρθένε,
 Καλλίστα πασῶν παρθένων ὑπερτάτη,
 Οὐρανόων ταγμάτων ὑπερτέρα.

Δέσποινα Παντάνασσα χάριμα τοῦ γένους,
 Ἄειπός' εἰ φρενοῦσα τυγχάνοις γένει,
 Κάμοι μεγίστη πανταχοῦ σωτηρία.
 Δός μοι Κυρία τὴν λύσιν τῶν παισμάτων,
 Καί μοι παράσχου ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ Σ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

Ἐκ τῆς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπισυντημένου τυπογραφικοῦ πρώτου φύλλου, τὸ ὁποῖον ἐξαιτοῦμαι γὰρ μ' ἐπιστραφῆ, προσφωνήσεώς μου θέλει πληροφορηθῆ τὸ Σ. τοῦτο Ὑπουργεῖον τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπεχειρῖσα τὴν μετατύπωσιν τῆς κατ' Εὐριπίδην τραγῳδίας, ὁ Χριστὸς πάσχω, Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου· ἀλλὰ καίτοι πεποιθὼς, ὅτι θέλω εὖρη συμφώνους οἰκοθεῖν εἰς τοῦτο τοὺς κυρίους Καθηγητὰς, Γυμνασιάρχας καὶ σχολάρχας τοῦ Κράτους, ὡς περὶ πολλοῦ ποιουμένους τὴν ἐν παιδείᾳ καὶ ρουθεσίᾳ Κυρίου ἐκπαιδεύειν τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ἀναγκαῖα μ' ἴδων τοῦτο χρεῖν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ Σ. τούτου Ὑπουργείου, καὶ ταύτην ἐξαιτοῦμαι διὰ τῆς παδούσης μου, ἐλπίζων εἰς τὴν πρὸς τὴν εὐσεβῆ τῆς ρεολαίας ἐκπαιδεύειν ἀκάματον φροντίδα τοῦ Κ. Ὑπουργοῦ. ὅτι δὲν θέλει μὲ τὴν ἀρνηθῆ, ἀλλ' ὅτι θέλει διατάξει γὰρ ἐκδοθῆ ἀμέσως δι' ἐγκυκλίου.

Ἐν Ἀθήραις τὴν 9 Μαρτίου.

Εὐπειθέστατος πολίτης

Θ. ΧΟΙΔΑΝ.

Τὸ ἐπὶ τῆς Δημοσίου ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργεῖον
λυθὲν τὴν ἀνωτέρω ἀναφορὰν μου, ἡ ὅμασεν ἐπιτροπὴν

ἐκ τριῶν κληρικῶν καθηγητῶν τοῦ Παρεπιστημίου τῶν
κυρίων Νεοφύτου Βάμβα, Θεοκλήτου Φαρμαδίκου, Μι-
σαήλ Ἀποστολίδου, καὶ τοῦ Γυμνασιάρχου Κυρίου Γε-
ωργίου Γερραδίου, καὶ διεύθυνεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἐ-
πιτροπὴν, προσκαλοῦν τὰ γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτή-
σεώς μου· ἀλλὰ τίς ἠδύνατό ποτε τὰ φαντασθῆ, ὅτι ἡ
ἐπιτροπὴ αὕτη ἤθελε διχογνωμῆσθαι ἐπὶ πράγματι τοσοῦτον
ἀναγκαίου διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν; καὶ οὕτως
ἀπεδείχθησαν καὶ εἰς τὴν περιστάσει ταύτην οἱ μὲν πρῶ-
τοι, ἔσχατοι, οἱ δὲ δεῦτεροι, πρῶτοι· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Κύριος
Ἐπιτροπὴ θέλει συγκατατεθῆ εἰς τὴν γνώμην τῶν ὁ-
μοφωρησάτων ἑτεροταγῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπο-
πτύων τὴν τῶν ὁμοταγῶν, ὡς ὀλεθρίαν διὰ τὴν νεο-
λαίαν, καὶ θέλει ἐκδώσει τὴν ἐγκύκλιόν του κατὰ τὴν
γνωμοδοτήσιν τῶν ὀρθοφροονούντων, καὶ κηδομένων τῆς
νεολαίας μελῶν τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς.—

ΕΣΦΑΛΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελίς 4	ταβημμένην	Στίχ.	3	γράφε	τεβημμένην
» 5	Τῆ Δεσπότου	» 30	»	τῆ	τεῦ Δεσπότου
» 8	πρωτοπρεμοι	» 28	»	πρωτοπήμονι	
» 10	σπλάγχνα	» 1	»	σπλάγγνα	
» 11	τεθηκόσι	» 4	»	τεθηκόσι	
» 14	παμφίγους	» 20	»	παμφίγους	
» 19	οἶ	» 4	»	οἶ	
» 23	οὐκ	» 26	»	κοθ	
» 23	οὐκ πέρα	» 27	»	οὐ πέρα	
» 24	Τὸν δὲ νοῦν	» 9	»	τὸν δὲ νοῦν	
»	Χριστὸν	» 10	»	χρηστὸν	
»	οὐ οἶδα	» 29	»	οὐκ οἶδα	
» 26	λαίρεσαι	» 25	»	λαίρεσαι	
»	ἄφρογγος	» 30	»	ἄφρογγος	
» 27	σφοδρᾶς τ'	» 11	»	σφοδρᾶς τ'	
»	αἰθῆρ	» 28	»	αἰθίρ'	
» 28	οἶδ'	» 4	»	οἶ δ'	
» 31	κτίσεις	» 2	»	κτίσει	
»	ὄς	» 18	»	ὄς	
»	ἐκφράσσοντες	» 29	»	ἐκφράσσοντες	
» 33	Φωνῆ κραταιᾷ δὲ γαῖσσι			Φωνῆ κραταιᾷ γαῖσσι	γῆς
	γῆς παραξίστη.	28		παραξίστη.	
» 34	λίχνος γ' οὐς	» 5	»	λίχνος οὐς	
» 37	οἶδας γάρ	» 6	»	οἶδας γάρ	
»	οἶδας τε	» 23	»	οἶδας τε	
» 40	ἄτερεῖ	» 11	»	ἀντερεῖ.	
»	ἠβῶντος	» 32	»	ἠβῶντος	
» 42	οἶ δ'	» 1	»	οἶ δ'	
» 44	κάρδιας	» 11	»	καρδίας	
»	ἀνατινάσσων	» 31	»	ἀνατινάσσων	
» 48	ἄρα σε	» 24	»	ἄρα σε	
» 49	οἶμαί σου	» 5	»	οἶμαι, σοῦ	
» 50	σοφιστήν	» 3	»	σοφιστήν	
»	φάνας	» 27	»	φάνας	
»	καραδοκῶσα	» 30	»	καραδοκῶσα	
» 51	ἰχθύσι	» 13	»	ἰχθύσι	
»	ὠπτοκρεμματοῖς	» 21	»	ὠπτα: κρεμματοῖς	

> 52 πρόσωπον	> 16 > πρόσωπον
> 54 ἄδου	> 11 > ἄδου
> 55 τήν δε	> 32 > τήν δ'
> 56 ἐί	> 3 > ἦ
> > ἐλάσας	> 10 > ἐλάσας
> 58 ὄπτο	> 22 > ὄπται
> > ἀναστὰς	> 25 > ἀναστὰς,
> > ὦν	> 26 > ἦν
> 60 πορθαυμένης	> 7 > πορθουμένης
> > πανιθανῶς	> 26 > πανιθανῶς
> 60 Ἀμορραίων που	> 27 > Ἀμορραίων
> > πτόμα	> 28 > στόμα
> 63 πάρας	> 8 > πάρας
> > τότα	> 14 > τό τα
> > εἶμ'	> 45 > εἶμ'
> 64 παιδοστιβίς γε	> 28 > παιδοστιβίς γε
> 66 προσήσαι	> 24 > προσήσαι
> 75 ἀρχιεραῖς	> 28 > ἀρχιεραῖς τα
> 78 πίδι	> 42 > πίδι
> 79 χορδς	> 11 > χορδς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022273